

8 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 2024

† ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΟ ΤΗΣ ΥΨΩΣΕΩΣ † ΤΟ ΓΕΝΕΘΛΙΟΝ ΤΗΣ ΥΠΕΡΑΓΙΑΣ ΔΕΣΠΟΙΝΗΣ ΗΜΩΝ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

Τίχος β'. Έωθινὸν ια'.
(Τυπικὸν 8ης Σεπτεμβρίου §§7-9).

*

ΤΥΠΙΚΟΝ – ΔΙΠΤΥΧΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΕΛΛΑΔΟΣ Σελίδες 263 - 266
8. † ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΟ ΤΗΣ ΥΨΩΣΕΩΣ. † ΤΟ ΓΕΝΕΘΛΙΟΝ ΤΗΣ ΥΠΕΡΑΓΙΑΣ ΔΕΣΠΟΙΝΗΣ ΗΜΩΝ ΘΕΟΤΟΚΟΥ (Τ.Μ.Ε., 8 Σεπτεμβρίου, §§7-9). † Τίχος β', έωθινὸν ια'.

Τῇ αὐτῇ Κυριακῇ πρὸ τῆς Ὑψώσεως, συμφώνως τῇ ὑπὲρ ἀριθμὸν 2556/5.7.1993 ἔγκυλῳ τῆς Ἱ. Συνόδου, μνήμῃ ἐπιτελοῦμεν τῶν μητροπολιτῶν καὶ ἔθνομαρτύρων Χριστοσόμου Σιμόνης, Αμφρού σίου Μοσχονησίων, Γρηγορίου Κυδωνίου, Προκοπίου Ἰκονίου, Εόθυμου Ζήλων καὶ τῶν σὸν αὐτοῖς ἀναρεθέντων κατὰ τὴν μικρασιατικὴν καταστροφὴν μαρτύρων (1922). Ἡ ἀκολουθία αὐτῶν (ποιήμα τοῦ ἀστυνήστου Μητροπολίτου Πατρῶν κυροῦ Νικοδήμου) ὑπάρχει ἐν ἰδαιτέρᾳ φυλλάδι.

Σημείωσις. Ενιακὸν ἡ ἀκολουθία τῶν Μικρασιατῶν μαρτύρων μετατίθεται καὶ ψάλλεται τῇ Κυριακῇ μετὰ τὴν ἑορτὴν τῆς Ὑψώσεως (ἢ εἰς ἄλλην πρόσφορον ἡμέραν), ὁ περ ὅτι ἐφέτος εἶναι προτυμότερον λόγῳ τῆς συμπτώσεως σῆμερον καὶ τῆς θεομητορικῆς ἑορτῆς τοῦ Γενεσίου.

Εἰς τὴν θ'. Απόλυτίκιον «Ἐκ τῆς ρίζης Ιεσσαί»· κοντάκιον «Ἡ παρθένος σῆμερον καὶ Θεοτόκος».

Εἰς τὸν ἑσπερινόν. Ὁ προοιμιακὸς καὶ τὸ Ψαλτήριον.

ΕΙΣ ΤΟ «ΚΥΡΙΕ, ΕΚΕΚΡΑΞΑ», ἀναστάσιμον 4 καὶ τῆς ἑορτῆς ιδιόμελα 6, Δόξα, Καὶ νῦν, τῆς ἑορτῆς «Σήμερον ὁ τοῖς νοεροῖς θρόνοις». ΕΙΣΟΔΟΣ, «Φῶς ἵλαρον», τὸ προκείμενον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ ἀναγνώσματα. ΑΠΟΣΤΙΧΑ τὰ ἀναστάσιμα, Δόξα, Καὶ νῦν, τῆς ἑορτῆς «Ἄεδτε ἀπαντες πιστοί». ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΑ «Ὄτε κατῆλθες», Δόξα, «Ἡ γέννησίς σου, Θεοτόκε», Καὶ νῦν, τὸ αὐτό. ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΑ «Ὄναστάς ἐκ νεκρῶν Χριστὸς ὁ ἀληθηνὸς Θεὸς ἡμῶν, ταῖς πρεσβείαις τῆς παναχράντου καὶ παναμώμον αὐτοῦ μητρός, ἢς τὸ γενέθλιον ἑορτᾶζομεν...»

Εἰς τὸ μεσονυκτικόν. Μετὰ τὸν ν' ψαλμὸν ὁ τριαδικὸς κανὼν τοῦ ἥχου, τὰ ιδιόμελα τῆς λιτῆς ἑορτῆς ως ἐν τῷ Μηναίῳ, τὰ τριαδικὰ «Ἄξιον ἔστι», τρισάγιον κ.λπ. καὶ ἀπόλυτίκιον «Ἡ γέννησίς σου, Θεοτόκε».

Εἰς τὸν ὄρθρον. Μετὰ τὸν ἔξαψαλμον, εἰς τὸ «Θεὸς Κύριος» τὰ ἐν τῷ ἑσπερινῷ ἀπόλυτίκια ως προεγράφησαν. [Τὸ Ψαλτήριον καὶ ὁ πολυέλεος «Ἐξηρένζατο ἡ καρδία μου».] ΚΑΘΙΣΜΑΤΑ εἰς τὴν α' στιχολογίαν ἀναστάσιμα δύο. Καὶ νῦν, τῆς ἑορτῆς «Ἀναβόθσον Δανιό»· εἰς τὴν β' στιχολογίαν ὥστετος ἀναστάσιμα δύο. Καὶ νῦν, τῆς ἑορτῆς «Ἐκ τῆς ρίζης Ιεσσαί»· εἴτα τὸ διὰ τὸν πολυέλεον κάθισμα τῆς ἑορτῆς «Ἄγαλλιάσθο οὐράνος», Δόξα, Καὶ νῦν, τὸ αὐτό. Τὸν εὐλογηταρίον καταλιμπανομένων, εὐθὺς ἡ μικρὰ συναπτή καὶ ἡ ἐκφώνησις «Ὅτι ηδόγηται σου». Ή ὑπάκοη καὶ οἱ ἀναβαθμοὶ τοῦ ἥχου. Τὸ προκείμενον τῆς ἑορτῆς «Μνησθήσομαι τοῦ ὄνοματός σου», καὶ τὸ «Πᾶσα πνοή». ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ὄρθρου τὸ τῆς ἑορτῆς (ἐκ τῶν βημοθύρων), 8 Σεπτεμβρίου, «Ἀναστάσα Μαρίᾳ» (Λκ. α' 39-49, 56) εὐθὺς δὲ «Ἀναστάσιν Χριστὸθ θεασάμενοι» καὶ ὁ ν' ψαλμὸς χῶμα, Δόξα, «Ταῖς τῆς Θεοτόκου», Καὶ νῦν, τὸ αὐτό, ὁ στίχος «Ἐλέθησον με, ὁ Θεὸς» καὶ τὸ ιδιόμελον «Ἡ παγκόσμιος χάρα». ΚΑΝΟΝΕΣ, ὁ ἀναστάσιμος μετὰ τῶν εἰρμῶν, καὶ οἱ δύο τῆς ἑορτῆς μετὰ στίχου «Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς»· ἀπὸ γ' φῶθης τὸ ἀναστάσιμον κοντάκιον τοῦ οἴκου καὶ τὸ μεσφόδιον κάθισμα τῆς ἑορτῆς· ἀφ' γ' τὸ κοντάκιον μετὰ τὸν οἴκον τῆς ἑορτῆς καὶ τὸ συναξάριον. ΚΑΤΑΒΑΣΙΑΙ οἱ εἰρμοὶ «Σταυρὸν χαράξας»· (ἀντὶ τῆς συνήθους φῶθης τῆς Θεοτόκου) ή θ' φῶθη ἀμφοτέρων τῶν κανόνων τῆς ἑορτῆς μετὰ στίχου «Ὑπεραγία Θεοτόκε» καὶ ἐν τέλει ὁ εἰρμὸς «Μυστικὸς εἶ, Θεοτόκε, παράστησος». ΕΞΑΠΟΣΤΕΙΑΛΡΙΑ «Ἄγιος Κύριος» κλπ., τὸ ια' ἀναστάσιμον «Μετὰ τὴν θείαν ἔγερσιν»· καὶ τὰ δύο τῆς ἑορτῆς.

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΙΝΟΥΣ ΣΤΙΧΗΡΑ ἀναστάσιμα 4 καὶ τῆς ἑορτῆς προσόμοια 3 εἰς 4, εἰς στίχους τὰ δύο τελευταῖα α) «Ἀλκυονον, θύγατερ, καὶ ἴσε καὶ κλῖνον τὸ οἴκον σου καὶ ἐπιλάθουν τοῦ λαοῦ σου καὶ τοῦ οἴκου τοῦ πατέρος σου, καὶ ἐπιθυμήσει ὁ βασιλεὺς τοῦ κάλλους σου» καὶ β) «Τὸ πρόσωπό σου λιτανεύσουσιν οἱ πλούσιοι τοῦ λαοῦ», Δόξα, τῆς ἑορτῆς «Ἄντη ἡμέρα Κυρίου», Καὶ νῦν, «Ὑπερευλογημένη». Δοξολογία μεγάλη, «Σῆμερον σωτηρία».

Εἰς τὴν λειτουργίαν, τὰ ἑξῆς ἀντίφωνα τῆς ἑορτῆς.

Αντίφωνον α'

Μνήσθητι, Κύριε, τοῦ Δανιὸς καὶ πάσης τῆς πραότητος αὐτοῦ.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, σῶτερο, σῶσον ἡμᾶς.

Τὸν ἱκοδσαμένον αὐτήν ἐν Εφραΐθ, ενρομεν αὐτήν ἐν τοῖς πεδίοις τοῦ δρυμοῦ.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Δεδοξασμένα ἐλαήμηθη περὶ σοῦ, ἡ πόλις τοῦ Θεοῦ.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Ο Θεὸς ἐν μέσῳ αὐτῆς, καὶ οὐ σαλευθήσεται.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Δόξα, Καὶ νῦν. Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Αντίφωνον β'
Ωμοσε Κύριος τῷ Δανιὸς ἀλήθειαν καὶ οὐ μὴ ἀθετήσει αὐτήν.
Σῶσον ἡμᾶς. Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν*, ψύλλοντάς σοι, ἀλληλούια.
Ἐκ καρποῦ τῆς κοιλίας σου θίσουμα ἐπὶ τοῦ θρόνου σου.
Σῶσον ἡμᾶς. Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν...
Ἐκεῖ ἔξαντελῶ κέρας τῷ Δανιὸς, ἡτοίμασα λύχνον τῷ χριστῷ μου.
Σῶσον ἡμᾶς. Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν...
Ὅτι ἐξελέξατο Κύριος τὴν Σιών, ἡρετίσατο αὐτήν εἰς κατοικίαν ἐαντῷ.
Σῶσον ἡμᾶς. Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν...
Δόξα, Καὶ νῦν. «Ο μονογενῆς Υἱός».

* Όρα σχετικὴν ὑποσημείεσθαι εἰς τὴν λειτουργίαν τῆς 18ης Αὐγούστου.

Αντίφωνον γ'

Ωδε κατοικήσω, ὅτι ἡρετισάμην αὐτήν.

«Ἡ γέννησίς σου, Θεοτόκε...»

Ηγίαστε τὸ σκήνωμα αὐτὸν ὁ Υψιστος.

«Ἡ γέννησίς σου, Θεοτόκε...»

Ἄγιος ὁ ναός σου, θαυμαστὸς ἐν δικαιοσύνῃ.

«Ἡ γέννησίς σου, Θεοτόκε...»

ΕΙΣΟΔΙΚΟΝ «Δεῦτε προσκυνήσωμεν... Σῶσον ἡμᾶς... ὁ ἀναστάς».

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΙΣΟΔΟΝ ἀπόλυτίκια μόνον τὸ «Ὄτε κατῆλθες» καὶ τὸ «Ἡ γέννησίς σου, Θεοτόκε», κοντάκιον «Ἴωακεὶ καὶ Ἄννα».

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ. Απόστολος: —μετὰ τοῦ ἐν τῷ μηνολογίῳ προκειμένου— Κυριακῆς πρὸ τῆς ὑψώσεως, ζήτει Κυριακῇ κβ' ἐπιστολῶν, «Ἴδετε πηλίκοις ὑπὸ γράμμασιν ἔγραψα» (Γαλ. σ' 11-18). Εὐαγγέλιον: ὅμοίως, «Οὐδεὶς ἀναβέβηκεν εἰς τὸν οὐρανόν» (Ιο. γ' 13-17).

Εἰς τὸ ἔξαρτεως ὁ εἰρμὸς «Ἀλλότριον τῶν μητέρων». Κοινωνικὸν «Ποτήριον σωτηρίου»: «Εἰδομεν τὸ φῶς», καὶ τὰ λοιπὰ τῆς λειτουργίας ως συνήθως. Απόλυτος ὁ τὸ ἑσπερινόν.

*

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΕΣΠΕΡΑΣ

Εὐλογήσαντος τοῦ ἵερεως μετὰ τὸν Προοιμιακὸν Ψαλμόν, καὶ τὸ Ψαλτήριον, εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραζα, Ιστᾶμεν Στίχους 1', καὶ ψάλλομεν, ἀναστάσιμα 4 καὶ τῆς ἑορτῆς ιδιόμελα 6, Δόξα, Καὶ νῦν, τῆς ἑορτῆς «Σήμερον ὁ τοῖς νοεροῖς θρόνοις».

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

ΕΝΑΡΞΙ - ΠΡΟΟΙΜΙΑΚΟΣ ΨΑΛΜΟΣ

Ο ιερεύς· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, πάντοτε, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ο χορός· Άμην.

Καὶ ἄρχεται ὁ ἀναγνώστης ἀναγινώσκων τὸν προοιμιακὸν ψαλμόν, λέγων οὕτω·

Δεῦτε, προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν τῷ Βασιλεῖ ἡμῶν Θεῷ.

Δεῦτε, προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν Χριστῷ τῷ Βασιλεῖ ἡμῶν Θεῷ.

Δεῦτε, προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν αὐτῷ, Χριστῷ τῷ Βασιλεῖ καὶ Θεῷ ἡμῶν.

Ψαλμὸς ργ' (103).

Εὐλόγει, ἡ ψυχή μου, τὸν Κύριον· Κύριε ὁ Θεός μου, ἐμεγαλύνθης σφόδρα.

Ἐξομοιόγησιν καὶ μεγαλοπρέπειαν ἐνεδύσω, ἀναβαλλόμενος φῶς ως ίμάτιον.

Ἐκτείνων τὸν οὐρανὸν ὡσεὶ δέρριν, ὁ στεγάζων ἐν ὕδασι τὰ υπερῷα αὐτοῦ.

Ο τιθεὶς νέφη τὴν ἐπίβασιν αὐτοῦ, ὁ περιπατῶν ἐπὶ πτερύγων ἀνέμων.

Ο ποιῶν τοὺς Ἀγγέλους αὐτοῦ πνεύματα, καὶ τοὺς λειτουργούντας αὐτοῦ πυρὸς φλόγα.

Ο θεμελιῶν τὴν γῆν ἐπὶ τὴν ἀσφάλειαν αὐτῆς, οὐ κλιθήσεται εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος.

Ἄβυσσοις ως ίμάτιον τὸ περιβόλαιον αὐτοῦ, ἐπὶ τῶν ὄρέων στήσονται ὕδατα.

Απὸ ἐπιτιμήσεώς σου φεύξονται, ἀπὸ φωνῆς βροντῆς σου δειλιάσουσιν.

Αναβαίνουσιν ὅρη, καὶ καταβαίνουσι πεδία εἰς τὸν τόπον, ὃν ἐθεμελίωσας αὐτά.

Ὄριον ἔθου, ὃ οὐ παρελεύσονται, οὐδὲ ἐπιστρέψουσι καλῦψαι τὴν γῆν.

Οἱ ἔξαποστέλλων πηγὰς ἐν φάραγξιν, ἀναμέσον τῶν ὄρέων διελεύσονται ὕδατα.

Ποτιοῦσι πάντα τὰ θηρία τοῦ ἀγροῦ, προσδέξονται ὄναγροι εἰς δίψαν αὐτῶν.

Ἐπ’ αὐτὰ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ κατασκηνώσει· ἐκ μέσου τῶν πετρῶν δώσουσι φωνήν.

Ποτίζων ὅρη ἐκ τῶν ὑπερφών αὐτοῦ· ἀπὸ καρποῦ τῶν ἔργων σου χορτασθήσεται ἡ γῆ.

Οἱ ἔξανατέλλων χόρτον τοῖς κτήνεσι, καὶ χλόην τῇ δουλείᾳ τῶν ἀνθρώπων.

Τοῦ ἔξαγαγεῖν ἄρτον ἐκ τῆς γῆς, καὶ οἶνος εὐφραίνει καρδίαν ἀνθρώπου.

Τοῦ ἰλαρῦναι πρόσωπον ἐν ἐλαίῳ· καὶ ἄρτος καρδίαν ἀνθρώπου στηρίζει.

Χορτασθήσονται τὰ ξύλα τοῦ πεδίου, αἱ κέδροι τοῦ Λιβάνου ἀς ἐφύτευσας.

Ἐκεῖ στρουθία ἐννοσσεύσουσι, τοῦ ἐρωδιοῦ· ἡ κατοικία ἥγεῖται αὐτῶν.

Ορη τὰ ὑψηλὰ ταῖς ἐλάφοις, πέτρα καταφυγὴ τοῖς λαγωοῖς.

Ἐποίησε σελήνην εἰς καιρούς· ὁ ἥλιος ἔγνω τὴν δύσιν αὐτοῦ.

Ἐθου σκότος, καὶ ἐγένετο νύξ· ἐν αὐτῇ διελεύσονται πάντα τὰ θηρία τοῦ δρυμοῦ.

Σκύμνοι ὠρυόμενοι τοῦ ἀρπάσαι, καὶ ζητῆσαι παρὰ τῷ Θεῷ βρῶσιν αὐτοῖς.

Ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος, καὶ συνήχθησαν, καὶ εἰς τὰς μάνδρας αὐτῶν κοιτασθήσονται.

Ἐξελεύσεται ἄνθρωπος ἐπὶ τὸ ἔργον αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ τὴν ἔργασίαν αὐτοῦ ἔως ἐσπέρας.

Ως ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου, Κύριε· πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησας· ἐπληρώθη ἡ γῆ τῆς κτίσεώς σου.

Αὕτη ἡ θάλασσα ἡ μεγάλη καὶ εὐρύχωρος· ἐκεῖ ἐρπετά, ὃν οὐκ ἔστιν ἀριθμός, ζῷα μικρὰ μετὰ μεγάλων.

Ἐκεῖ πλοῖα διαπορεύονται· δράκων οὗτος, ὃν ἔπλασας ἐμπαίζειν αὐτῇ.

Πάντα πρὸς σὲ προσδοκῶσι, δοῦναι τὴν τροφὴν αὐτῶν εἰς εὔκαιρον. Δόντος σου αὐτοῖς, συλλέξουσιν.

Ἄνοιξαντός σου τὴν χεῖρα, τὰ σύμπαντα πλησθήσονται χρηστότητος· ἀποστρέψαντος δέ σου τὸ πρόσωπον, ταραχθήσονται.

Ἄντανελεῖς τὸ πνεῦμα αὐτῶν, καὶ ἐκλείψουσι, καὶ εἰς τὸν χοῦν αὐτῶν ἐπιστρέψουσιν.

Ἐξαποστελεῖς τὸ πνεῦμά σου, καὶ κτισθήσονται, καὶ ἀνακαινιεῖς τὸ πρόσωπον τῆς γῆς.

Τοῦ ἡ δόξα Κυρίου εἰς τὸν αἰῶνας· εὐφρανθήσεται Κύριος ἐπὶ τοῖς ἔργοις αὐτοῦ.

Οἱ ἐπιβλέπων ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ ποιῶν αὐτὴν τρέμειν· ὁ ἀπόμενος τῶν ὄρέων καὶ καπνίζονται.

Ἄσω τῷ Κυρίῳ ἐν τῇ ζωῇ μου, ψαλῶ τῷ Θεῷ μου ἔως ὑπάρχω.

Ηδυνθείη αὐτῷ ἡ διαλογή μου, ἐγὼ δὲ εὐφρανθήσομαι ἐπὶ τῷ Κυρίῳ.

Ἐκλείποιεν ἀμαρτωλοὶ ἀπὸ τῆς γῆς, καὶ ἄνομοι, ὥστε μὴ ὑπάρχειν αὐτούς.

Εὐλόγει, ἡ ψυχή μου, τὸν Κύριον.

Kαὶ πάλιν.

Οἱ ἥλιος ἔγνω τὴν δύσιν αὐτοῦ· ἔθου σκότος, καὶ ἐγένετο νύξ.

Ως ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου, Κύριε· πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησας.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ ἀγίῳ Πνεύματι.

Καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τὸν αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ἀλληλούϊα, ἀλληλούϊα, ἀλληλούϊα· δόξα σοι, ὁ Θεός. (ἐκ γ’) Η ἐλπὶς ἡμῶν, Κύριε, δόξα σοι.

Eἴτα, Συναπτὴ μεγάλῃ ὑπὸ τοῦ Διακόνου.

*

ΤΑ ΕΙΡΗΝΙΚΑ

Πληρωθέντος τοῦ προοιμιακοῦ ψαλμοῦ, ὁ ιερεὺς λέγει ἐνώπιον τῆς ἀγίας Τραπέζης τὰ εἰρηνικά, τοῦ χοροῦ ψάλλοντος μεθ’ ἑκάστην δέησιν τὸ

Κύριε, ἐλέησον.

Ἐν εἰρήνῃ τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ὑπέρ τῆς ἀνωθεν εἰρήνης καὶ τῆς σωτηρίας τῶν ψυχῶν ἡμῶν τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ὑπέρ τῆς εἰρήνης τοῦ σύμπαντος κόσμου, εὐσταθείας τῶν ἀγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν καὶ τῆς τῶν πάντων ἐνώσεως τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ὑπέρ τοῦ ἀγίου οἴκου τούτου καὶ τῶν μετὰ πίστεως, εὐλαβείας καὶ φόβου Θεοῦ εἰσιόντων ἐν αὐτῷ τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ὑπέρ τοῦ πατρός καὶ ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν (Δεινός), τοῦ τιμίου πρεσβυτερίου, τῆς ἐν Χριστῷ διακονίας, παντὸς τοῦ κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Υπὲρ τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν ἔθνους, πάσης ἀρχῆς καὶ ἔξουσίας ἐν αὐτῷ καὶ τοῦ κατὰ ξηράν, θάλασσαν καὶ ἀέρα φιλοχρίστου ἡμῶν στρατοῦ τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Υπὲρ τῆς πόλεως καὶ ενορίας ταύτης, πάσης πόλεως καὶ χώρας καὶ τῶν πίστει οἰκούντων ἐν αὐταῖς τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Υπὲρ εὐκρασίας ἀέρων, εὐφορίας τῶν καρπῶν τῆς γῆς καὶ καιρῶν εἰρηνικῶν τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Υπὲρ πλεόντων, ὁδοιπορούντων, νοσούντων, καμνόντων, αἷμαλώτων καὶ τῆς σωτηρίας αὐτῶν τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Υπὲρ τοῦ ῥυσθῆναι ἡμᾶς ἀπὸ πάσης θλίψεως, ὄργης, κινδύνου καὶ ἀνάγκης τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Αντιλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον καὶ διαφύλαξον ἡμᾶς, ὁ Θεός, τῇ σῇ χάριτι.

Τῆς παναγίας, ἀχράντου, ὑπερευλογημένης, ἐνδόξου, δεσποίνης ἡμῶν, Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας (Υπεραγία Θεοτόκε σῶσον ἡμάς**) μετὰ πάντων τῶν ἀγίων μνημονεύσαντες, ἑαυτοὺς καὶ ἄλλήλους καὶ πᾶσαν τὴν ζωὴν ἡμῶν Χριστῷ τῷ Θεῷ παραθόμεθα.**

Ο χορός· Σοί, Κύριε.

Ο ιερεὺς ἐκφώνως·

Ότι πρέπει σοι πᾶσα δόξα, τιμὴ καὶ προσκύνησις, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ ἀγίῳ Πνεύματi, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ο χορός· Αμήν.

*

ΟΙ ΕΠΙΛΥΧΝΙΟΙ ΨΑΛΜΟΙ

Ψαλμὸς ρμ' (140). Ἡχος β'

Κύριε, ἐκέκραξα πρὸς σέ, εἰσάκουσόν μου· εἰσάκουσόν μου, Κύριε. Κύριε, ἐκέκραξα πρὸς σέ, εἰσάκουσόν μου· πρόσχες τῇ φωνῇ τῆς δεήσεώς μου ἐν τῷ κεκραγέναι με πρὸς σέ. Εἰσάκουσόν μου, Κύριε.

Κατενθυνθήτω ἡ προσευχή μου ως θυμίαμα ἐνώπιόν σου, ἔπαρσις τῶν χειρῶν μου θυσία ἐσπερινή. Εἰσάκουσόν μου, Κύριε.

Θοῦ, Κύριε, φυλακὴν τῷ στόματί μου, καὶ θύραν περιοχῆς περὶ τὰ χεῖλη μου.

Μὴ ἐκκλίνῃς τὴν καρδίαν μου εἰς λόγους πονηρίας, τοῦ προφασίζεσθαι προφάσεις ἐν ἀμαρτίαις,

Σὺν ἀνθρώποις ἐργαζομένοις τὴν ἀνομίαν, καὶ οὐ μὴ συνδυάσω μετὰ τῶν ἐκλεκτῶν αὐτῶν.

Παιδεύσει με δίκαιος ἐν ἐλέει καὶ ἐλέγξει με, ἔλαιον δὲ ἀμαρτωλοῦ μὴ λιπανάτω τὴν κεφαλὴν μου.

Ότι ἔτι καὶ ἡ προσευχή μου ἐν ταῖς εὐδοκίαις αὐτῶν· κατεπόθησαν ἔχόμενα πέτρας οἱ κριταὶ αὐτῶν.

Ἀκούσονται τὰ ρήματά μου, ὅτι ἡδύνθησαν· ὡσεὶ πάχος γῆς ἐρράγη ἐπὶ τῆς γῆς, διεσκορπίσθη τὰ ὄστα αὐτῶν παρὰ τὸν ἄδην.

Ότι πρὸς σέ, Κύριε Κύριε, οἱ ὄφθαλμοί μου· ἐπὶ σοὶ ἥλπισα, μὴ ἀντανέλῃς τὴν ψυχήν μου.

Φύλαξόν με ἀπὸ παγίδος, ἡς συνεστήσαντό μοι, καὶ ἀπὸ σκανδάλων τῶν ἐργαζομένων τὴν ἀνομίαν.

Πεσοῦνται ἐν ἀμφιβλήστρῳ αὐτῶν οἱ ἀμαρτωλοί· κατὰ μόνας εἰμὶ ἐγώ, ἔως ἂν παρέλθω.

Ψαλμὸς ρμα' (141).

Φωνῇ μου πρὸς Κύριον ἐκέκραξα, φωνῇ μου πρὸς Κύριον ἐδεήθην.

Ἐκχεῶ ἐνώπιον αὐτοῦ τὴν δέησίν μου, τὴν θλῖψίν μου ἐνώπιον αὐτοῦ ἀπαγγελῶ.

Ἐν τῷ ἐκλείπειν ἐξ ἐμοῦ τὸ πνεῦμά μου, καὶ σὺ ἔγνως τὰς τρίβους μου.

Ἐν ὁδῷ ταύτῃ, ἦ ἐπορευόμην, ἐκρυψαν παγίδα μοι.

Κατενόουν εἰς τὰ δεξιὰ καὶ ἐπέβλεπον, καὶ οὐκ ἦν ὁ ἐπιγινώσκων με.

Ἀπώλετο φυγὴ ἀπ' ἐμοῦ, καὶ οὐκ ἔστιν ὁ ἐκζητῶν τὴν ψυχήν μου.

Ἐκέκραξα πρὸς σέ, Κύριε· εἴπα· Σὺ εἶ ἡ ἐλπίς μου, μερίς μου εἶ, ἐν γῇ ζώντων.

Πρόσχες πρὸς τὴν δέησίν μου, ὅτι ἐταπεινώθην σφόδρα.

Ρῦσαι με ἐκ τῶν καταδιωκόντων με, ὅτι ἐκραταιώθησαν ὑπὲρ ἐμέ.

Ἴστάμεν Στίχους 1', καὶ ψάλλομεν, ἀναστάσιμα 4 καὶ τῆς ἑορτῆς ιδιόμελα 6, Δόξα, Καὶ νῦν, τῆς ἑορτῆς «Σῆμερον ὁ τοῖς νοεροῖς θρόνοις».

Ἡχος β'.

Στίχ. α'. Ἐξάγαγε ἐκ φυλακῆς τὴν ψυχήν μου τοῦ ἐξομολογήσασθαι τῷ ὀνόματί σου.

Τὸν πρὸ αἰώνων ἐκ Πατρὸς γεννηθέντα, τὸν Θεὸν Λόγον σαρκωθέντα, ἐκ Παρθένου Μαρίας, δεῦτε προσκυνήσωμεν· Σταυρὸν γὰρ ὑπομείνας, τῇ ταφῇ παρεδόθη, ως αὐτὸς ἡθέλησε, καὶ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν, ἔσωσέ με τὸν πλανώμενον ἄνθρωπον.

Στίχ. β'. Ἐμὲ ὑπομενοῦσι δίκαιοι, ἔως οὐ ἀνταποδῷς μοι.

Χριστὸς ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, τὸ καθ' ἡμῶν χειρόγραφον προσηλώσας, τῷ Σταυρῷ ἐξήλειψε, καὶ τοῦ θανάτου τὸ κράτος κατήργησε. Προσκυνοῦμεν αὐτοῦ τὴν τριήμερον ἔγερσιν.

Στίχ. γ'. Ἐκ βαθέων ἐκέκραξά σοι, Κύριε· Κύριε, εἰσάκουσον τῆς φωνῆς μου.

Σὺν Ἀρχαγγέλοις ὑμνήσωμεν, Χριστοῦ τὴν ἀνάστασιν· αὐτὸς γὰρ λυτρωτής ἐστι, καὶ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν· καὶ ἐν δόξῃ φοβερᾶ, καὶ κραταιὰ δυνάμει, πάλιν ἔρχεται, κρῖναι κόσμον, ὃν ἔπλασεν.

Ἐτερα Στιχηρὰ Ανατολικά.

Στίχ. δ'. Γενηθήτω τά ὅτα σου προσέχοντα εἰς τὴν φωνὴν τῆς δεήσεώς μου.

Σὲ τὸν σταυρωθέντα καὶ ταφέντα, Ἀγγελος ἐκήρυξε Δεσπότην, καὶ ἔλεγε ταῖς γυναιξὶ· Δεῦτε ἵδετε, ὅπου ἔκειτο ὁ Κύριος· ἀνέστη γάρ, καθὼς εἶπεν, ως παντοδύναμος· διό σε προσκυνοῦμεν, τὸν μόνον ἀθάνατον. Ζωοδότα Χριστέ, ἔλέησον ἡμᾶς.

Καὶ τῆς ἑορτῆς τὰ παρόντα ζ' ιδιόμελα.

Ὕχος πλ. β'. Σεργίου.

Στίχ. ε'. Ἐὰν ἀνομίας παρατηρήσης, Κύριε Κύριε, τίς ὑποστήσεται; ὅτι παρὰ σοὶ ὁ ἰλασμός ἐστιν.

Σήμερον, ὁ τοῖς νοεροῖς θρόνοις ἐπαναπαυόμενος Θεός, θρόνον ἄγιον ἐπὶ γῆς ἔστη προητοίμασεν· ὁ στερεώσας ἐν σοφίᾳ τοὺς οὐρανούς, οὐρανὸν ἔμψυχον, ἐν φιλανθρωπίᾳ κατεσκεύασεν· ἐξ ἀκάρπου γὰρ ρίζης, φυτὸν ζωηφόρον, ἐβλάστησεν ἡμῖν τὴν Μητέρα αὐτοῦ. Ὁ τῶν θαυμασίων Θεός, καὶ τῶν ἀνελπίστων ἐλπίς, Κύριε, δόξα σοι.

Ο αὐτός.

Στίχ. ζ'. Ἔνεκεν τοῦ ὀνόματός σου ὑπέμεινά σε, Κύριε· ὑπέμεινεν ἡ ψυχή μου εἰς τὸν λόγον σου, ἥλπισεν ἡ ψυχή μου ἐπὶ τὸν Κύριον.

Αὕτη ἡ ἡμέρα Κυρίου, ἀγαλλιᾶσθε λαοί· ίδοὺ γὰρ τοῦ φωτὸς ὁ νυμφών, καὶ ἡ βίβλος τοῦ λόγου τῆς ζωῆς, ἐκ γαστρὸς προελήλυθε· καὶ ἡ κατὰ ἀνατολὰς πύλη ἀποκυηθεῖσα, προσμένει τὴν εἰσόδον τοῦ Ἱερέως τοῦ μεγάλου, μόνη καὶ μόνον εἰσάγουσα Χριστὸν εἰς τὴν οἰκουμένην, πρὸς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ο αὐτός.

Στίχ. ζ'. Ἀπὸ φυλακῆς πρωΐας μέχρι νυκτός, ἀπὸ φυλακῆς πρωΐας ἐλπισάτω Ἰσραὴλ ἐπὶ τὸν Κύριον.

Εἰ καὶ θείῳ βουλήματι, περιφανεῖς στεῖραι γυναῖκες ἐβλάστησαν, ἀλλὰ πάντων ἡ Μαρία

τῶν γεννηθέντων, θεοπρεπῶς ὑπερέλαμψεν· ὅτι καὶ ἐξ ἀγόνου παραδόξως τεχθεῖσα μητρός, ἔτεκεν ἐν σαρκὶ τὸν ἀπάντων Θεόν, ὑπὲρ φύσιν ἐξ ἀσπόρου γαστρός· ἡ μόνη πύλη τοῦ μονογενοῦς Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, ἦν διελθὼν κεκλεισμένην διεφύλαξε· καὶ πάντα σαφῶς οἰκονομήσας, ως οἶδεν αὐτὸς πᾶσι τοῖς ἀνθρώποις, σωτηρίαν ἀπειργάσατο.

Ο αὐτός. Στεφάνου Άγιοπολίτου.

Στίχ. η'. Ὄτι παρὰ τῷ Κυρίῳ τὸ ἔλεος, καὶ πολλὴ παρ' αὐτῷ λύτρωσις, καὶ αὐτὸς λυτρώσεται τὸν Ἰσραὴλ ἐκ πασῶν τῶν ἀνομιῶν αὐτοῦ.

Σήμερον στειρωτικαὶ πύλαι ἀνοίγονται, καὶ πύλη παρθενικὴ θεία προέρχεται. Σήμερον καρπογονεῖν ἡ χάρις ἀπάρχεται, ἐμφανίζουσα τῷ κόσμῳ Θεοῦ Μητέρα, δι' ἣς τὰ ἐπίγεια τοῖς οὐρανοῖς συνάπτεται, εἰς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ο αὐτός.

Στίχ. θ'. Αἴνετε τὸν Κύριον, πάντα τὰ ἔθνη, ἐπαινέσατε αὐτόν, πάντες οἱ λαοί.

Σήμερον τῆς παγκοσμίου χαρᾶς τὰ προοίμια· σήμερον ἔπνευσαν αὖται, σωτηρίας προάγγελοι· ἡ τῆς φύσεως ἡμῶν διαλέλυται στείρωσις· ἡ γὰρ στεῖρα μήτηρ δείκνυται, τῆς παρθενευούσης μετὰ τόκον τοῦ κτίσαντος, ἐξ ἣς τὸ ἀλλότριον οἰκειοῦται ὁ φύσει Θεός, καὶ τοῖς πλανηθεῖσι διὰ σαρκὸς σωτηρίαν ἀπεργάζεται, Χριστὸς ὁ φιλάνθρωπος, καὶ λυτρωτὴς τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ο αὐτός.

Στίχ. ι'. Ὄτι ἐκραταιώθη τὸ ἔλεος αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς, καὶ ἡ ἀλήθεια τοῦ Κυρίου μένει εἰς τὸν αἰῶνα.

Σήμερον ἡ στεῖρα Ἄννα, τίκτει Θεόπαιδα, τὴν ἐκ πασῶν τῶν γενεῶν προεκλεχθεῖσαν εἰς κατοίκησιν τῷ Παμβασιλεῖ, καὶ Κτίστη Χριστῷ τῷ Θεῷ, εἰς ἐκπλήρωσιν τῆς θείας οἰκονομίας· δι' ἣς ἀνεπλάσθημεν οἱ γηγενεῖς, καὶ ἀνεκαινίσθημεν ἐκ τῆς φθορᾶς, πρὸς ζωὴν τὴν ἄληκτον.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τῆς ἑορτῆς.

Ο αὐτός. Σεργίου.

Σήμερον ὁ τοῖς νοεροῖς θρόνοις ἐπαναπαυόμενος Θεός, θρόνον ἄγιον ἐπὶ γῆς ἔστη προητοίμασεν· ὁ στερεώσας ἐν σοφίᾳ τοὺς

ούρανούς, ούρανὸν ἔμψυχον, ἐν φιλανθρωπίᾳ κατεσκεύασεν· ἐξ ἀκάρπου γὰρ ρίζης, φυτὸν ζωηφόρον, ἐβλάστησεν ἡμῖν τὴν Μητέρα αὐτοῦ. Ο τῶν θαυμασίων Θεός, καὶ τῶν ἀνελπίστων ἐλπίς, Κύριε, δόξα σοι.

*

ΕΙΣΟΔΟΣ - ΕΠΙΛΥΧΝΙΟΣ ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑ

Ψαλλομένον τοῦ Καὶ νῦν γίνεται ἡ εἰσοδος ὑπὸ τοῦ ἵερέως καὶ τοῦ διακόνου.

Εἰσοδος: Ο ιερεὺς η ο Διάκονος υψώνει το θυματό καὶ λέγει

Ο διάκονος· Σοφία· ὄρθοι.

Ο προεστῶς ἢ ὁ ἀναγνώστης τὴν ἐπιλύχνιον εὐχαριστίαν χῆμα· Ἐάν δὲ εἰσοδεύοντο ἢ περισσότεροι ιερεῖς, ψάλλονταί αὐτοὶ τὴν ἐπιλύχνιον εὐχαριστίαν.

Φῶς ἰλαρὸν ἀγίας δόξης, * ἀθανάτου Πατρός, * οὐρανίου, ἀγίου, μάκαρος, * Ἰησοῦ Χριστέ, * ἐλθόντες ἐπὶ τὴν ἥλιον δύσιν, * ἴδοντες φῶς ἐσπερινόν, * ὑμνοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, * καὶ ἀγιον Πνεῦμα, Θεόν. * Ἄξιόν σε ἐν πᾶσι καιροῖς * ὑμνεῖσθαι φωναῖς αἰσίαις, * Υἱὲ Θεοῦ, ζωὴν ὁ διδούς· * διὸ ὁ κόσμος σὲ δοξάζει.

*

Ο διάκονος· Εσπέρας προκείμενον.

Καὶ ψάλλεται τὸ προκείμενον τῆς ἡμέρας.

Τῷ Σαββάτῳ ἐσπέρας. Ἡχος πλ. β'. Ψαλμὸς Ηβ' (92).

Ο Κύριος ἐβασίλευσεν, εὐπρέπειαν ἐνεδύσατο. (Ρβ' 1)

Στίχ. α. Ἐνεδύσατο Κύριος δύναμιν καὶ περιεζώσατο. (Ρβ' 1)

Στίχ. β. Καὶ γὰρ ἐστερέωσε τὴν οἰκουμένην, η̄τις οὐ σαλευθήσεται. (Ρβ' 1)

*

Καὶ τὰ ἀναγνώσματα τῆς ἑορτῆς.

Γενέσεως τὸ ἀνάγνωσμα. (κη' 10-17).

Ἐξῆλθεν Ἰακὼβ ἀπὸ τοῦ φρέατος τοῦ ὄρκου, καὶ ἐπορεύθη εἰς Χαρέαν, καὶ ἀπήντησε τόπῳ, καὶ ἐκοιμήθη ἐκεῖ· ἔδυ γὰρ ὁ ἥλιος. Καὶ ἔλαβεν ἀπὸ τῶν λίθων τοῦ τόπου, καὶ ἔθηκε πρὸς κεφαλὴν αὐτοῦ· καὶ ἐκοιμήθη ἐν τῷ τόπῳ ἐκείνῳ, καὶ ἐνυπνιάσθη. Καὶ ἴδού, κλῖμαξ ἐστηριγμένη ἐν τῇ γῇ, ἦς ἡ κεφαλὴ ἀφικνεῖτο εἰς τὸν οὐρανὸν· καὶ οἱ Ἀγγελοι τοῦ Θεοῦ ἀνέβαινον καὶ κατέβαινον ἐπ' αὐτῆς· ὁ δὲ Κύριος ἐπεστήρικτο ἐπ' αὐτῆς, καὶ εἶπεν· Ἐγὼ ὁ Θεός, Ἀβραὰμ τοῦ πατρός σου, καὶ ὁ Θεὸς Ἰσαάκ, μὴ φοβοῦ. Ἡ γῆ, ἐφ' ἦς σὺ καθεύδεις ἐπ' αὐτῆς, σοὶ δώσω αὐτήν, καὶ τῷ σπέρματί σου. Καὶ ἔσται τὸ σπέρμα σου ως ἡ ἄμμος τῆς γῆς, καὶ πλατυνθήσεται ἐπὶ Θάλασσαν, καὶ Λίβα, καὶ Βορρᾶν, καὶ ἐπὶ Ἀνατολάς· καὶ

ἐνευλογηθήσονται ἐν σοὶ πᾶσαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς, καὶ ἐν τῷ σπέρματί σου. Καὶ ἴδού, ἐγὼ μετὰ σοῦ διαφυλάσσων σε ἐν τῇ ὁδῷ πάσῃ, οὗ ἐὰν πορευθῆς· καὶ ἀποστρέψω σε εἰς τὴν γῆν ταύτην, ὅτι οὐ μή σε ἐγκαταλίπω, ἔως τοῦ ποιῆσαί με πάντα ὅσα ἐλάλησά σοι. Καὶ ἐξηγέρθη Ἰακὼβ ἀπὸ τοῦ ὕπνου αὐτοῦ, καὶ εἶπεν· Ὅτι ἔστι Κύριος ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ, ἐγὼ δὲ οὐκ ἥδειν. Καὶ ἐφοβήθη, καὶ εἶπεν· Ως φοβερὸς ὁ τόπος οὗτος! οὐκ ἔστι τοῦτο, ἀλλ' ἡ οἰκος Θεοῦ, καὶ αὕτη ἡ πύλη τοῦ οὐρανοῦ.

Προφητείας Ἰεζεκιὴλ τὸ ἀνάγνωσμα.

(μγ' 27, μδ' 1-4).

Καὶ ἔσται ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ὄγδοης καὶ ἐπέκεινα, ποιήσουσιν οἱ Ιερεῖς ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον τὰ ὄλοκαυτώματα ὑμῶν, καὶ τὰ τοῦ σωτηρίου ὑμῶν· καὶ προσδέξομαι ὑμᾶς, λέγει Κύριος. Καὶ ἐπέστρεψε με κατὰ τὴν ὁδὸν τῆς πύλης τῶν Ἀγίων τῆς ἐξωτέρας, τῆς βλεπούσης κατὰ ἀνατολάς, καὶ αὕτη ἡν κεκλεισμένη. Καὶ εἶπε Κύριος πρός με· Ἡ πύλη αὕτη κεκλεισμένη ἔσται, οὐκ ἀνοιχθήσεται, καὶ οὐδεὶς οὐ μὴ διέλθῃ δι' αὐτῆς, ὅτι Κύριος ὁ Θεὸς Ἰσραὴλ εἰσελεύσεται δι' αὐτῆς, καὶ ἔσται κεκλεισμένη. Διότι ὁ ἡγούμενος οὗτος κάθηται ἐπ' αὐτήν, τοῦ φαγεῖν ἄρτον. Κατὰ τὴν ὁδὸν τοῦ Αἰλὰμ τῆς πύλης εἰσελεύσεται, καὶ κατὰ τὴν ὁδὸν αὐτοῦ ἐξελεύσεται. Καὶ εἰσῆγαγέ με κατὰ τὴν ὁδὸν τῆς πύλης τῆς πρὸς Βορρᾶν, κατέναντι τοῦ οἴκου· καὶ εἶδον, καὶ ἴδού πλήρης δόξης ὁ οἰκος Κυρίου.

Παροιμιῶν τὸ ἀνάγνωσμα. (θ' 1-11).

Ἡ σοφία φύκοδόμησεν ἐαυτῇ οἴκον, καὶ ὑπήρεισε στύλους ἐπτά. Ἐσφαξε τὰ ἐαυτῆς θύματα, καὶ ἐκέρασεν εἰς κρατῆρα τὸν ἐαυτῆς οἶνον, καὶ ἡτοιμάσατο τὴν ἐαυτῆς τράπεζαν. Απέστειλε τοὺς ἐαυτῆς δούλους, συγκαλοῦσα μετὰ ὑψηλοῦ κηρύγματος ἐπὶ κρατῆρα, λέγουσα· Ὅς ἔστιν ἄφρων, ἐκκλινάτω πρός με. Καὶ τοῖς ἐνδεέσι φρενῶν εἶπεν· Ἐλθετε, φάγετε τὸν ἐμὸν ἄρτον, καὶ πίετε οἶνον, δὸν κεκέρακα ὑμῖν. Απολίπετε ἄφροισύνην, καὶ ζήσεσθε· καὶ ζητήσατε φρόνησιν, ἵνα βιώσητε, καὶ κατορθώσητε σύνεσιν ἐν γνώσει. Ὁ παιδεύων κακούς, λήψεται ἐαυτῷ ἀτιμίαν.

Ἐλέγχων δὲ τὸν ἀσεβῆ, μωμήσεται ἑαυτόν· οἱ γὰρ ἔλεγχοι τῷ ἀσεβεῖ, μώλωπες αὐτῷ. Μὴ ἔλεγχε κακούς, ἵνα μὴ μισήσωσί σε· ἔλεγχε σοφόν, καὶ ἀγαπήσει σε. Δίδου σοφῷ ἀφορμήν, καὶ σοφώτερος ἔσται· γνώριζε δικαίῳ, καὶ προσθήσει τοῦ δέχεσθαι. Ἀρχὴ σοφίας, φόβος Κυρίου· καὶ βουλὴ Ἁγίων, σύνεσις. Τὸ δὲ γνῶναι νόμον, διανοίας ἔστιν ἀγαθῆς. Τούτῳ γάρ τῷ τρόπῳ πολὺν ζήσεις χρόνον, καὶ προστεθήσεται σοι ἔτη ζωῆς.

*

ΑΙ ΔΕΗΣΕΙΣ - Εἶτα ἡ συνήθης Ἐκτενής, τό· «Καταξίωσον, Κύριε» Τὰ Πληρωτικά, ἡ κεφαλοκλισία κ.λπ.

Ο διάκονος ἔξελθὼν καὶ στὰς ἐν τῷ συνήθει τόπῳ λέγει τὴν ἐκτενῆ δέησιν, τοῦ χοροῦ ἐπιλέγοντος ἐν ἑκάστῃ δέησει τῷ Κύριε, ἔλέησον τρίς, ἐν δὲ τῇ τελευταίᾳ ἄπαξ. Ο χορὸς εἰς ἑκάστην δέησην τῷ Κύριε, ἔλέησον τρίς, εἰς δὲ τὴν τελευταίαν ἄπαξ.

Ἐπιωμεν πάντες ἔξ οὐλης τῆς ψυχῆς καὶ ἔξ οὐλης τῆς διανοίας ἥμδον εἴπωμεν.

Ο α' χορός· Κύριε, ἔλέησον. (ἄπαξ)

Κύριε παντοκράτορ, ὁ Θεὸς τῶν πατέρων ἥμδον, δεόμεθά σου, ἐπάκουουσον καὶ ἔλέησον.

Ο α' χορός· Κύριε, ἔλέησον. (ἄπαξ)

Ἐλέησον ἥμᾶς, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου, δεόμεθά σου, ἐπάκουουσον καὶ ἔλέησον.

Ο α' χορός· Κύριε, ἔλέησον. (γ')

Ἐτι δεόμεθα ὑπὲρ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἥμδον (Δεινός).

Ο α' χορός· Κύριε, ἔλέησον. (γ')

Ἐτι δεόμεθα ὑπὲρ τῶν ἀδελφῶν ἥμδον, τῶν Τερέων, Τερομονάχων, Διακόνων καὶ Μοναχῶν καὶ πάσης τῆς ἐν Χριστῷ ἥμδον ἀδελφότητος.

Ο α' χορός· Κύριε, ἔλέησον. (γ')

Ἐτι δεόμεθα ὑπὲρ ἔλεους, ζωῆς, εἰρήνης, ὑγείας, σωτηρίας, ἐπισκέψεως, συγχωρήσεως καὶ ἀφέσεως τῶν ἀμαρτιῶν τῶν δούλων τοῦ Θεοῦ, πάντων τῶν εὐσεβῶν καὶ ὀρθοδόξων χριστιανῶν, τῶν κατοικούντων καὶ παρεπιδημούντων ἐν τῇ πόλει ταύτῃ, τῶν ἐνοριτῶν, ἐπιτρόπων, συνδρομητῶν καὶ ἀφερωτῶν τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ τούτου.

Ο α' χορός· Κύριε, ἔλέησον. (γ')

Ἐτι δεόμεθα ὑπὲρ τῶν μακαρίων καὶ ἀοιδίμων κτιτόρων τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ τούτου (ἢ τῆς ἱερᾶς Μονῆς ταύτης) καὶ ὑπὲρ πάντων τῶν προαναπαυσαμένων πατέρων καὶ ἀδελφῶν ἥμδον, τῶν ἐνθάδε κειμένων καὶ ἀπανταχοῦ ὀρθοδόξων.

Ο α' χορός· Κύριε, ἔλέησον. (γ')

Ἐτι δεόμεθα καὶ ὑπὲρ τῶν καρποφορούντων καὶ καλλιεργούντων ἐν τῷ ἀγίῳ καὶ πανσέπτῳ Ναῷ τούτῳ, κοπιώντων, ψαλλόντων καὶ ὑπὲρ τοῦ περιεστῶτος λαοῦ, τοῦ ἀπεκδεχόμενον τὸ παρὰ σοῦ μέγα καὶ πλούσιον ἔλεος.

Ο α' χορός· Κύριε, ἔλέησον. (ἄπαξ)

Ο α' Τερέας λέγει τὴν· ΕΥΧΗ ΤΗΣ ΕΚΤΕΝΟΥΣ ΙΚΕΣΙΑΣ

Κύριε, ὁ Θεὸς ἥμδον, τὴν ἐκτενῆ ταύτην ικεσίαν πρόσδεξαι παρὰ τῶν σῶν δούλων καὶ ἔλέησον ἥμᾶς κατὰ τὸ πλῆθος τοῦ ἔλεους σου· καὶ τοὺς οἰκτιμούς σου κατάπεμψον ἐφ' ἥμᾶς καὶ ἐπὶ πάντα τὸν λαόν σου, τὸν ἀπεκδεχόμενον τὸ παρὰ σοῦ πλούσιον ἔλεος.

«Ἐκφώνως».

Οτι ἔλεήμων καὶ φιλάνθρωπος Θεὸς ὑπάρχεις καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ ἀγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ο β' χορός· Αμήν.

Ο προεστώς ἢ ὁ ἀναγνώστης·

Καταξίωσον, Κύριε, ἐν τῇ ἐσπέρᾳ ταύτῃ ἀναμαρτήτους φυλαχθῆναι ἥμᾶς. Εὐλογητὸς εῖ, Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν πατέρων ἥμδον, καὶ αἰνετὸν καὶ δεδοξασμένον τὸ ὄνομά σου εἰς τοὺς αἰῶνας. Άμήν. Γένοιτο, Κύριε, τὸ ἔλεός σου ἐφ' ἥμᾶς, καθάπερ ἡλπίσαμεν ἐπὶ σέ. Εὐλογητὸς εῖ, Κύριε· δίδαξόν με τὰ δικαιώματά σου. Εὐλογητὸς εῖ, Ἄγιε· φώτισόν με τοῖς δικαιώμασί σου. Κύριε, τὸ ἔλεός σου εἰς τὸν αἰῶνα· τὰ ἔργα τῶν χειρῶν σου μὴ παρίδῃς. Σοὶ πρέπει αἶνος, σοὶ πρέπει ὕμνος, σοὶ δόξα πρέπει, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ο χορός· Αμήν.

ΠΛΗΡΩΤΙΚΑ

Εἶτα ὁ διάκονος λέγει τὰ Πληρωτικά, ὁ δὲ χορὸς ἀποκρίνεται εἰς μὲν τὰς δύο πρώτας δεήσεις διὰ τοῦ Κύριε, ἔλέησον, εἰς τὰς ἐπομένας ἔξ διὰ τοῦ Παράσχου, Κύριε, εἰς δὲ τὴν τελευταίαν διὰ τοῦ Σοί, Κύριε.

Ο διάκονος· Πληρώσωμεν τὴν ἐσπερινὴν δέησιν ἥμδον τῷ Κυρίῳ.

Ο χορός· Κύριε, ἔλέησον.

Ο διάκονος· Αντιλαβοῦ, σῆσον, ἔλέησον καὶ διαφύλαξον ἥμᾶς, ὁ Θεός, τῇ Σῇ χάριτι.

Ο χορός· Κύριε, ἔλέησον.

Ο διάκονος· Τὴν ἐσπέραν πᾶσαν, τελείαν, ἀγίαν, εἰρηνικὴν καὶ ἀναμάρτητον, παρά τοῦ Κυρίου, αἰτησώμεθα.

Ο χορὸς εἰς ἑκάστην δέησιν· Παράσχου, Κύριε.

Ἄγγελον εἰρήνης, πιστὸν ὅδηγόν, φύλακα τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων ἥμδον, παρά τοῦ Κυρίου αἰτησώμεθα.

Ο χορός· Παράσχου, Κύριε.

Συγγνόμην καὶ ἀφεσιν τῶν ἀμαρτιῶν καὶ τῶν πλημμελημάτων ἥμδον, παρά τοῦ Κυρίου αἰτησώμεθα.

Ο χορός· Παράσχου, Κύριε.

Τὸν ὑπόλοιπον χρόνον τῆς ζωῆς ἥμδον ἐν εἰρήνῃ καὶ μετανοίᾳ ἐκτελέσαι, παρά τοῦ Κυρίου αἰτησώμεθα.

Ο χορός· Παράσχου, Κύριε.

Χριστιανὰ τὰ τέλη τῆς ζωῆς ἥμδον, ἀνώδυνα, ἀνεπαίσχυντα, εἰρηνικά, καὶ καλὴν ἀπολογίαν τὴν ἐπὶ τοῦ φοβεροῦ βήματος τοῦ Χριστοῦ αἰτησώμεθα.

Ο χορός· Παράσχου, Κύριε.

Ο διάκονος· Τῆς Παναγίας, ἀχράντου, ὑπερευλογημένης, ἐνδόξου Δεσποίνης ἥμδον Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, (Υπεραγία Θεοτόκε σῶσον ἥμᾶς) μετὰ πάντων των Ἅγιων μνημονεύσαντες, ἑαυτοὺς καὶ ἀλλήλους καὶ πᾶσαν τὴν ζωὴν ἥμδον Χριστῷ τῷ Θεῷ παραθόμεθα.

Ο χορός· Σοί, Κύριε.

Ο ιερεύς· Οτι ἀγαθὸς καὶ φιλάνθρωπος Θεὸς ὑπάρχεις, καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ ἀγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ο χορός· Αμήν.

Ο ιερεύς· Εἰρήνη πᾶσι.

Ο χορός· Καὶ τῷ πνεύματί σου.

Ο διάκονος· Τὰς κεφαλὰς ὑμῶν τῷ Κυρίῳ κλίνομεν.

Ο χορός· Σοί, Κύριε.

Ο ιερεύς τὴν εὐχὴν τῆς κεφαλοκλισίας

Κύριε ο Θεός ἡμῶν, ὁ κλίνας οὐρανούς, καὶ καταβὰς ἐπὶ σωτηρίᾳ τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων, ἔπειδε ἐπὶ τὸν δούλους σου καὶ ἐπὶ τὴν κληρονομίαν σου· σοὶ γάρ τῷ φοβερῷ καὶ φιλανθρώπῳ κριτῇ οἱ σοὶ δοῦλοι τὰς ἑαυτῶν ἐκλίνων κεφαλάς, τοὺς δὲ αὐτῶν ὑπέταξαν αὐχένας, οὐ τὴν ἐξ ἀνθρώπων ἀναμένοντες βοήθειαν, ἀλλὰ τὸ σὸν περιμένοντες ἔλεος, καὶ τὴν σὴν ἀπεκδεχόμενοι σωτηρίαν, οὓς διαφύλαξον ἐν παντὶ καιρῷ, καὶ κατὰ τὴν παρούσαν ἐσπέραν, καὶ τὴν ἐπιοῦσαν νύκτα, ἀπὸ παντός ἔχθροῦ, ἀπὸ πάσης ἀντικειμένης ἐνεργείας διαβολικῆς, καὶ διάλογισμῶν ματαίων, καὶ ἐνθυμήσεων πονηρῶν.

«Ἐκφώνωσ». τὴν ἐκφώνησιν.

Εἴη τὸ κράτος τῆς βασιλείας σου εὐλογημένον καὶ δεδοξασμένον, τὸν Πατρός, καὶ τὸν Υἱοῦ, καὶ τὸν ἀγίου Πνεύματος, νῦν, καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τὸν αἰώνας τῶν αἰώνων.

Ο χορός Αμήν.

*

ψάλλονται τὰ ἀπόστιχα ἀρχομένου τοῦ β' χοροῦ.

ΤΑ ΑΠΟΣΤΙΧΑ Εἰς τὸν Στίχον. Απόστιχα Στιχηρά.
Τὸ Αναστάσιμον. **Τίχος β'.**

*

Η Άναστασίς σου Χριστὲ Σωτήρ, ἅπασαν ἐφώτισε τὴν οἰκουμένην, καὶ ἀνεκαλέσω τὸ ἴδιον πλάσμα. Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Τὰ κατ' Αλφάβητον. Ιωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ.

Στίχ. Ό Κύριος ἐβασίλευσεν, εὐπρέπειαν ἐνεδύσατο, ἐνεδύσατο Κύριος δύναμιν καὶ περιεζώσατο. (Ψαλμ. ηβ' 1.)

Διὰ ξύλου Σῶτερ κατήργησας, τὴν τοῦ ξύλου κατάραν· κράτος θανάτου τῇ ταφῇ σου ἐνέκρωσας, ἐφώτισας δὲ τὸ γένος ἡμῶν τῇ ἐγέρσει σου· διὸ βιῶμέν σοι· Ζωοδότα Χριστέ, ὁ Θεός ἡμῶν δόξα σοι.

Στίχ. Καὶ γὰρ ἐστερέωσε τὴν οἰκουμένην, ἵτις οὐ σαλευθήσεται. (Ψαλμ. ηβ' 1.)

Εν τῷ σταυρῷ Χριστέ, φανεὶς καθηλωμένος, ἡλλοίωσας κάλλος κτισμάτων· καὶ τὸ μὲν ἀπάνθρωπον, στρατιῶται δεικνύμενοι, λόγχῃ πλευράν σου ἐκέντησαν· Ἐβραῖοι δὲ σφραγῖσαι τάφον ἡτήσαντο, τὴν σὴν ἔξουσίαν, οὐκ ἐπιστάμενοι. Άλλ' ὁ δι' οἴκτον σπλάγχνων σου καταδεξάμενος ταφήν, καὶ τριήμερος ἀναστάς, Κύριε δόξα σοι.

Στίχ. Τῷ οἴκῳ σου πρέπει ἀγίασμα, Κύριε, εἰς μακρότητα ἡμερῶν. (Ψαλμ. ηβ' 5.)

Ζωοδότα Χριστέ, ἐκουσίως πάθος ὑποστὰς διὰ θνητούς, ἐν ἄδῃ δὲ κατελθὼν ὡς δυνατός, τοὺς ἐκεῖ τὴν ἔλευσιν μένοντας τὴν σήν, ἀφαρπάσας ὡς ἐκ χειρὸς κραταιοῦ, Παράδεισον ἀνθ' ἄδου, οἰκεῖν δεδώρησαι· διὸ καὶ ἡμῖν τοῖς δοξάζουσι, τὴν σὴν τριήμερον ἔγερσιν, δώρησαι ἰλασμὸν ἀμαρτιῶν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Καὶ νῦν. **Τίχης ἑορτῆς.**
Τίχος πλ. δ'. Σεργίου Άγιοπολίτου.

Δεῦτε ἄπαντες πιστοί, πρὸς τὴν Παρθένον δράμωμεν· ίδού γὰρ γεννᾶται, ἡ πρὸ γαστρὸς προορισθεῖσα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν Μήτηρ, τὸ τῆς παρθενίας κειμήλιον, ἡ τοῦ Ἀαρὼν βλαστήσασα ράβδος, ἐκ τῆς ρίζης τοῦ Ἱεσσαί, τῶν Προφητῶν τὸ κήρυγμα, καὶ τῶν δικαίων, Ἰωακεὶμ καὶ Ἀννης τὸ βλάστημα. Γεννᾶται τοίνυν, καὶ ὁ κόσμος σύν αὐτῇ ἀνακαινίζεται, Τίκτεται, καὶ ἡ Ἐκκλησία τὴν ἑαυτῆς εὐπρέπειαν καταστολίζεται, ὃ ναὸς ὁ ἄγιος, τὸ τῆς θεότητος δοχεῖον, τὸ παρθενικὸν ὅργανον, ὁ βασιλικὸς θάλαμος, ἐν ὧ τὸ παράδοξον τῆς ἀπορρήτου ἐνώσεως, τῶν συνελθουσῶν ἐπὶ Χριστοῦ φύσεων, ἐτελεσιουργήθη μυστήριον· ὃν προσκυνοῦντες ἀνυμνοῦμεν, τὴν τῆς Παρθένου πανάμωμον γέννησιν.

*

ΝΥΝ ΑΠΟΛΥΕΙΣ-ΤΡΙΣΑΓΙΟΝ-ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΑ

Μετὰ τὰ ἀπόστιχα λέγεται ὥπο τοῦ προεστῶτος ἢ τοῦ ἱερέως ἢ
Ωδὴ Συμεὼν τοῦ θεοδόχου. (Λονκ. β' 29-32)

*

Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου, Δέσποτα, κατὰ τὸ ρῆμά σου, ἐν εἰρήνῃ· ὅτι εἶδον οἱ ὄφθαλμοί μου τὸ σωτῆριόν σου, ὃ ἡτοίμασας κατὰ πρόσωπον πάντων τῶν λαῶν· φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν καὶ δόξαν λαοῦ σου Ἰσραὴλ.

Ο ἀναγνώστης τὸ τρισάγιον.

Αγιος ὁ Θεός, ἄγιος ισχυρός, ἄγιος ἀθάνατος· ἐλέησον ἡμᾶς. **(τρίς)**

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ ἀγίῳ Πνεύματι, καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τὸν αἰώνας τῶν αἰώνων. Αμήν.

Παναγία Τριάς, ἐλέησον ἡμᾶς. Κύριε, ιλασθητί ταῖς ἀμαρτίαις ἡμῶν. Δέσποτα, συγχώρησον τὰς ἀνομίας ἡμῶν. Ἅγιε, ἐπίσκεψαι καὶ ἵασαι τὰς ἀσθενείας ἡμῶν ἐνεκεν τοῦ ὄνόματός σου.

Κύριε, ἐλέησον **(τρίς)**.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ ἀγίῳ Πνεύματι, καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τὸν αἰώνας τῶν αἰώνων. Αμήν.

Πάτερ ἡμῶν ὃ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ἀγιασθήτω τὸ ὄνομά σου, ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου· γενηθήτω τὸ θέλημά σου, ὡς ἐν οὐρανῷ, καὶ ἐπὶ τῆς γῆς. Τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον δὸς ἡμῖν σήμερον· καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὄφειλήματα ἡμῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὄφειλέταις ἡμῶν· καὶ μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν, ἀλλὰ ρῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ.

Ο ιερεύς: Όπι σοῦ ἔστιν ἡ βασιλεία καὶ ἡ δύναμις καὶ ἡ δόξα, τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ο χορός: Αμήν.

*

Ἀπολυτίκιον Ἀναστάσιμον. Ἡχος β'.

Οτε κατῆλθες πρὸς τὸν θάνατον, ἡ ζωὴ ἡ ἀ-θάνατος, τότε τὸν ἄδην ἐνέκρωσας, τῇ ἀ-στραπῇ τῆς θεότητος· ὅτε δὲ καὶ τοὺς τεθνε-ῶτας, ἐκ τῶν καταχθονίων ἀνέστησας, πᾶσαι αἱ δυνάμεις τῶν ἐπουρανίων ἐκραυγαζον· Ζωοδότα Χριστέ, ὁ Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τῆς ἑορτῆς.

Δόξα. Τῆς ἑορτῆς. Ἡχος δ'.

Η γέννησίς σου Θεοτόκε, χαρὰν ἐμήνυσε πάσῃ τῇ οἰκουμένῃ· ἐκ σοῦ γὰρ ἀνέτειλεν ὁ Ἡλιος τῆς δικαιοσύνης, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡ-μῶν· καὶ λύσας τὴν κατάραν, ἔδωκε τὴν εὐ-λογίαν· καὶ καταργήσας τὸν θάνατον, ἔδωρή-σατο ἡμῖν ζωὴν τὴν αἰώνιον.

Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Η γέννησίς σου Θεοτόκε, ...

*

Η ΑΠΟΛΥΣΙΣ

Μετὰ τὰ ἀπολυτίκια, ἐὰν μὲν προηγήθῃ ἀρτοκλασία:

Ο διάκονος: Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ο χορός: Κύριε, ἐλέησον.

Ο ιερεὺς εὐλογῶν τὸν λαόν·

Εὐλογία Κυρίου καὶ ἔλεος ἔλθοι ἐφ' ὑμᾶς τῇ αὐτοῦ θείᾳ χάριτι καὶ φι-λανθρωπίᾳ πάντοτε, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τὸς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ο χορός: Αμήν.

Ο προεστῶς (ἢ ὁ ἀναγνώστης):

Στερεώσαι Κύριος ὁ Θεὸς τὴν ἀγίαν καὶ ἀ-μώμητον πίστιν τῶν εὐσεβῶν καὶ ὀρθοδόξων Χριστιανῶν σὺν τῇ ἀγίᾳ ἐκκλησίᾳ καὶ τῇ πό-λει ταύτῃ εἰς αἰῶνας αἰώνων.

Ο χορός: Αμήν.

Μετὰ τὰ ἀπολυτίκια, ἐὰν δὲν προηγήθῃ ἀρτοκλασία

ὁ διάκονος λέγει: Σοφία.

Ο ἀναγνώστης: Εὐλόγησον.

Ο ιερεύς: Ο ὁν εὐλογητὸς Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν πάντοτε, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τὸς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ο χορός: Αμήν.

Ο προεστῶς (ἢ ὁ ἀναγνώστης):

Στερεώσαι Κύριος ὁ Θεὸς τὴν ἀγίαν καὶ ἀ-μώμητον πίστιν τῶν εὐσεβῶν καὶ ὀρθοδόξων Χριστιανῶν σὺν τῇ ἀγίᾳ ἐκκλησίᾳ καὶ τῇ πό-λει ταύτῃ εἰς αἰῶνας αἰώνων.

Άκολούθως εἰς ἀμφοτέρας τὰς περιπτώσεις·

Εἴτα ὁ ιερεύς: Υπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Ο ἀναγνώστης:

Τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερουβὶμ καὶ ἐνδοξοτέ-ραν ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφίμ, τὴν ἀδιαφθό-ρως Θεὸν Λόγον τεκοῦσαν, τὴν ὄντως Θεο-τόκον, σὲ μεγαλύνομεν.

Ο ιερεύς: Δόξα σοι, Χριστὲ ὁ Θεός, ἡ ἐλπὶς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ο ἀναγνώστης:

Δόξα, καὶ νῦν. Κύριε, ἐλέησον γ'. Πάτερ Άγιε Εὐλόγησον.

Καὶ μετὰ τοῦτο ὁ ιερεὺς τὴν ἀπόλυτην διαλογικῶς·

Ο ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν Χριστὸς ὁ ἀληθινὸς Θεὸς ἡμῶν, ταῖς πρεσβει-αις τῆς παναχάραντον καὶ παναμόμον ἀγίας αὐτοῦ μητρός, ἡς τὸ γενέθλιον ἐορτάζουμεν, δυνάμει τοῦ τιμίου καὶ ζωοποιοῦ σταυροῦ προ-στασίαις τῶν τιμίων ἐπουρανίων δυνάμεων ἀσωμάτων· ικεσίαις τοῦ τι-μίου καὶ ἐνδόξου προφήτου, προδρόμου καὶ βαπτιστοῦ Ιωάννου· τῶν ἀγίων, ἐνδόξων καὶ πανευφήμων ἀποστόλων· τῶν ἀγίων, ἐνδόξων καὶ καλλινίκων μαρτύρων· τῶν ὄσιων καὶ θεοφόρων πατέρων ἡμῶν· (τοῦ ἀγίου τοῦ ναού)· τῶν ἀγίων καὶ δικαίων θεοπατόρων Ιωακείμ καὶ Ἀν-νης· τοῦ ἀγίου (τῆς ἡμέρας), καὶ πάντων τῶν ἀγίων, ἐλεήσαι καὶ σώ-σαι ἡμᾶς ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλάνθρωπος.

Καὶ ὁ ιερεὺς στραφεὶς πρὸς τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, καὶ ποιῶν τὸ σημεῖον τοῦ τιμίου Σταυροῦ μεθ' ὑποκλίσεως, κατακλείει διὰ τοῦ

Δι' εὐχῶν τῶν ἀγίων πατέρων ἡμῶν, Κύριε Ιησοῦ Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ο χορὸς καὶ σύμπας ὁ λαός: Αμήν.

*

*

Μέλλον ό ιερεύς την θείαν ἐπιτέλει Μυσταγογίαν, φύλεται προπρομένων μὲν κατῆλαγμένως εἶναι μετά πάντων καὶ μὴ ἔχει τι κατὰ τονοῦς· καὶ καρδίαν δέ, δόν δύναμις, ἀπὸ πονηρῶν τηρῆσαι λογομένην, ἑκρατεύεσθαι τε μικρὸν ἄρ' ἐσπέρας καὶ ἑργητηρικὸς διάγεν μέρη τοῦ τῆς Ἱερουργίας καροῦ. Τοῦ δὲ καροῦ ἐπισάντος ὁ ιερεὺς καὶ ὁ διάκονος ἐξέρχονται τοῦ ιεροῦ Βήματος καὶ πομπαῖς μετάνοιαν πρὸ τοῦ ἀρχαιερατικοῦ θρόνου, ἥρχονται ἐμπροσθεῖν τῆς Θραίας Πύλης καὶ προσκυνοῦσι τρὶς λέγοντες ἕκαστος καθ' ἑαυτόν.

*

Η ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΑ ΤΩΝ ΚΛΗΡΙΚΩΝ «Ο ΚΑΙΡΟΣ»

Ο Θεός ίλασθητί μοι τῷ ἀμαρτωλῷ καὶ ἐλέησόν με.

Εἴτα λέγει ὁ διάκονος: Εὐλόγησον Δέσποτα.

Ο ιερέυς: Εὐλογητὸς ὁ Θεός ἡμῶν, πάντοτε· νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ο διάκονος: Αμήν.

Ο ιερέυς: Δόξα σοι, Χριστὲ ὁ Θεός ἡμῶν, δόξα σοι.

Βασιλεῦ οὐράνιε, Παράκλητε, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὁ πανταχοῦ παρὼν καὶ τὰ πάντα πληρῶν, ὁ θησαυρὸς τῶν ἀγαθῶν καὶ ζωῆς χορηγός, ἐλθὲ καὶ σκήνωσον ἐν ἡμῖν καὶ καθάρισον ἡμᾶς ἀπὸ πάσης κηλεῖδος καὶ σῶσον, ἀγαθέ, τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ο διάκονος: Αμήν.

Ἄγιος ὁ Θεός, ἄγιος ἰσχυρός, ἄγιος ἀθάνατος: ἐλέησον ἡμᾶς.

(τρίς)

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ ἀγίῳ Πνεύματι, καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Αμήν.

Παναγίᾳ Τριάς, ἐλέησον ἡμᾶς. Κύριε, ίλασθητι ταῖς ἀμαρτιαῖς ἡμῶν. Δέσποτα, συγχώρησον τὰς ἀνομίας ἡμῖν. Άγιε, ἐπίσκεψαι καὶ ἵσται τὰς ἀσθενείας ἡμῶν ἔνεκεν τοῦ ὀνόματός σου. Κύριε, ἐλέησον (τρίς).

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ ἀγίῳ Πνεύματι, καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Αμήν.

Πάπερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ἀγιασθήτω τὸ δονομά σου, ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου· γενηθήτω τὸ θέλημά σου, ὡς ἐν οὐρανῷ, καὶ ἐπὶ τῆς γῆς. Τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιόντιον δὸς ἡμῖν σήμερον· καὶ ἀφες ἡμῖν τὰ ὀφεύληματα ἡμῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφεύλεταις ἡμῶν· καὶ μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν, ἀλλὰ ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ.

Ο ιερέυς: Οτι σοῦ ἐστιν ἡ Βασιλεία...

Ο διάκονος: Αμήν.

Εἴτα λέγονται τὰ τροπάρια ταῦτα μετὰ κατανύξεως.

Ο ιερέυς: Ελέησον ἡμᾶς Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς· πάσης γάρ ἀπολογίας ἀποροῦντες, ταῦτην σοι τὴν ἱκεσίαν ὡς Δεσπότη, οἱ ἀμαρτωλοὶ προσφέρομεν ἐλέησον ἡμᾶς.

Ο διάκονος : Δόξα Πατρί..

Κύριε ἐλέησον ἡμᾶς· ἐπὶ σοὶ γάρ πεποιθαμεν· μὴ ὅργισθης ἡμῖν σφόδρα, μηδὲ μνησθῆς τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν· ἀλλ' ἐπίβλεψον καὶ νῦν ὡς εὐσπλαγχνος καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς ἐκ τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν· σὺ γάρ εἰ θεός ἡμῶν καὶ ἡμεῖς λαός σου· πάντες ἔργα χειρῶν σου καὶ τὸ δονομά σου ἐπικεκλήμεθα.

Ο ιερέυς: Καὶ νῦν...

Τῆς εὐσπλαγχνίας τὴν πύλην, ἀνοιξον ἡμῖν, εὐλογημένη θεοτόκε· ἐλπίζοντες εἰς σὲ μὴ ἀστοχήσωμεν· ρυθμείημεν διὰ σοῦ τῶν περιστάσεων· σὺ γάρ εἰς ἡ σωτηρία τοῦ γένους τῶν χριστιανῶν.

(Τούτου δὲ λεγομένου ἀνοίγεται ἡ Θραία Πύλη)

Ο διάκονος: Κύριε ἐλέησον. (β') Δόξα, Καὶ νῦν.

Kai ποιοῦσι σταυροὺς καὶ μετανοίας τρεῖς. Εὐθός δὲ ἀσπαζόμενοι τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, λέγουσι:

Τὴν ἄχραντον εἰκόνα σου προσκυνοῦμεν ἀγαθέ, αἰτούμενοι συγχώρησιν τῶν πταισμάτων ἡμῶν, Χριστὲ ὁ Θεός· βουλήσει γάρ ηὐδόκησας σαρκὶ ἀνελθεῖν ἐν τῷ σταυρῷ ἵνα ρύσῃ οὓς ἐπλασας ἐκ τῆς δουλείας τοῦ ἐχθροῦ. Όθεν εὐχαρίστως βοῶμέν σοι· ς ποτε ὁ Γαβριήλ, ὁ τῶν ἀσωμάτων ἀρχιστράτηγος.

Kai τὴν εἰκόνα τῆς Θεοτόκου λέγοντες:

Εὐσπλαγχνίας ὑπάρχουσα πηγὴ συμπαθείας ἀξίωσον ἡμᾶς Θεοτόκε· βλέψον εἰς λαὸν τὸν ἀμαρτήσαντα, δεῖξον ὡς ἀεὶ τὴν δυναστείαν σου· εἰς σὲ γάρ ἐλπίζοντες τὸ Χαῖρε βοῶμέν σοι, ὃς ποτε ὁ Γαβριήλ, ὁ τῶν ἀσωμάτων ἀρχιστράτηγος.

Tὴν δὲ τοῦ Προδρόμου εἰκόνα λέγοντες:

Μνήμη δικαίου μετ' ἐγκωμίους· σοὶ δὲ ἀρκέσει ἡ μαρτυρία τοῦ Κυρίου, Πρόδρομε· ἀνεδίχθης γάρ δοντος καὶ Προφητηδῶν σεβασμιώτερος, ὅτι καὶ ἐν τοῖς ἀρχηγοῖς βαπτίσας κατηξώθης τὸν κηρυττόμενον· Όθεν τῆς ἀληθείας ὑπεραθλήσας, χαίρων εὐηγγελίσω καὶ τοῖς ἐν Ἀδῃ, Θεὸν φανερωθέντα ἐν σαρκὶ, τὸν αἴροντα τὴν ἀμαρτίαν τοῦ κόσμου, καὶ παρέχοντα ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Εἴτα ἀσπαζόμενοι τὴν εἰκόνα τοῦ ἁγίου τοῦ Ναοῦ λέγονται τὸ Ἀπολυτικὸν αὐτοῦ. Μετὰ δὲ τὸν ἀστασμὸν τῶν ἀγίων εἰκόνων ἔρχονται ἐμπροσθεῖν τῆς Θραίας Πύλης. Καὶ λέγει ὁ διάκονος:

Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν, Κύριε ἐλέησον.

Kai ὁ ιερεὺς ὑποκλινόμενος ἀσκεπῆς λέγει τὴν εὐχήν:

Κύριε, εἵξποστευλὸν τὴν χεῖρά σου ἔξ ὕψους κατοικητηρίου σου καὶ ἐνίσχυσόν με εἰς τὴν προκειμένην διακονίαν σου· ἵνα ἀκατακρίτως παραστάτης τῷ φοιβερῷ σου βήματι, τὴν ἀναίμακτον Ἱερουργίαν ἐπιτελέσω. Ότι σοῦ ἐστιν ἡ δύναμις καὶ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ο διάκονος: Αμήν.

Kai ὁ ιερεὺς ποιει μικρὸν ἀπόλυνσιν.

Δόξα σοι, ὁ Θεός, ἡ ἐλπὶς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ο διάκονος : Δόξα... Καὶ νῦν... Κύριε ἐλέησον (γ'),

Δέσποτα, ἄγιε, εὐλόγησον.

Ο ιερέυς: Χριστὸς ὁ ἀληθινὸς Θεός ἡμῶν, ταῖς πρεσβείαις τῆς παναγράντου καὶ παναμώμου ἀγίας αὐτοῦ Μητρός, τῶν ἀγίων ἐνδόξων καὶ πανευφήμων Ἀποστόλων, τοῦ ἐν ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ιωάννου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινούπολεως, τοῦ Χρυσοστόμου, οὗ τὴν θείαν Λειτουργίαν ἐπιτελέσθην, τοῦ ἀγίου... (τοῦ Ναοῦ), τοῦ ἀγίου... (τῆς Ημέρας), οὗ τὴν μνήμην ἐπιτελοῦμεν καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, ἐλέησαι καὶ σώσαι ἡμᾶς ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλάνθρωπος.

Δι' εὐχῶν τῶν ἀγίων Πατέρων ἡμῶν, Κύριε Ιησοῦ Χριστὲ ὁ Θεός ἡμῶν, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Ο διάκονος: Αμήν.

* * * *

Η ΕΝΑΥΜΑΣΙΑ

Μετὰ τὴν ἀπόλυνσιν, στραφέντες πρὸς δυσμᾶς καὶ ὑποκλίναντες ἀμφότεροι τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸν λαόν, εἰσέρχονται εἰς τὸ θυσιαστήριον λέγοντες ἔκαστος:

Εἰσελεύσομαι εἰς τὸν οἶκόν σου, προσκυνήσω πρὸς ναὸν ταὸν ἄγιον σου ἐν φόβῳ σου.

Kai προσκυνήσαντες τρὶς πρὸ τῆς ἀγίας Τραπέζης, ἀσπάζονται τὸ ἄγιον Εόγγαλιον καὶ τὴν ἀγίαν Τράπεζαν. Εἴτα λαμβάνει ἔκαστος τὰ ἱερὰ αὐτοῦ ἄμφια καὶ προσκυνεῖ τρὶς κατὰ ἀνατολὰς λέγων τὸ

Ο Θεός, ἡλάσθητί μοι τῷ ἀμαρτωλῷ.

Eίτα ὁ διάκονος προσέρχεται τῷ ιερεῖ κρατῶν τὸ στιχάριον, τὸ ὄραριον καὶ τὰ ἐπιμανίκα καὶ λέγει:

Εὐλόγησον, Δέσποτα, τὸ στιχάριον σὸν τῷ ὄραριῳ.

Ο δὲ ιερεὺς σφραγίζων αὐτὰ λέγει:

Εὐλογητὸς ὁ Θεός ἡμῶν πάντοτε· νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Αμήν.

Kai ἀσπαζόμενος ὁ διάκονος τὴν δεξιὰν τοῦ ιερέως, ὑποχωρεῖ εἰς τὸ διακονικὸν καὶ ἐνδύνται.

Ο δὲ ιερεὺς λαβὼν τὸ στιχάριον, προσκυνήσας τρὶς κατὰ ἀνατολάς, εὐλογῶντας αὐτὸ σταυροειδῶς, λέγει:

Εὐλογητὸς ὁ Θεός ἡμῶν, πάντοτε· νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Αμήν.

Kai ἐνδύνται αὐτὸ λέγων:

Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν. Κύριε ἐλέησον.

Αγαλλιάσεται ἡ ψυχὴ μου ἐπὶ τῷ Κυρίῳ· ἐνέδυσε γάρ με ἴματον σωτηρίου καὶ χιτῶνα εὐφροσύνης περιέβαλε με· ὡς νυμφίῳ περιέθηκε μοι μίτραν καὶ ὡς νύμφην κατεκόσμησε με κόσμῳ, πάντοτε· νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Αμήν.

Eίτα σφραγίσας περιτίθεται τὰ ἐπιμάνικα. Καὶ εἰς μὲν τὸ δεξιὸν λέγει:

Η δεξιά σου, Κύριε, δεδόξασται ἐν ισχύι· η δεξιά σου χείρ, Κύριε, ἔθραυσεν ἐχθρούς· καὶ τῷ πλήθει τῆς δόξης σου συνέτριψας τοὺς ὑπεναντίους· πάντοτε· νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Αμήν.

Ἐν δὲ τῷ ἀριστερῷ λέγει:

Αἱ χειρές σου ἐποίησάν με· επλασάν με· συνέτισόν με καὶ μαθήσομαι τὰς ἐντολάς σου· πάντοτε· νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Αμήν.

Eίτα σφραγίσας καὶ περιτιθέμενος τὸ ἐπιτραχήλιον λέγει:

Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ ἐκχέων τὴν χάριν αὐτοῦ ἐπὶ τοὺς ιερεῖς αὐτοῦ· ὡς μῦρον ἐπὶ κεφαλῆς τὸ καταβαῖνον ἐπὶ πώγωνα, τὸν πώγωνα τοῦ Ααρών, τὸ καταβαῖνον ἐπὶ τὴν φανταστικήν τοῦ Ααρών.

Eίτα λαβὼν τὴν ζώνην καὶ εὐλογήσας αὐτὴν λέγει περιζωνύμενος:

Εύλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ περιζωνύμων με δύναμιν καὶ ἔθετο ἄμωμον τὴν ὁδὸν μου· πάντοτε· νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Αμήν.

Εἴτα λαβὼν τὸ φελόνιον καὶ εὐλογήσας αὐτὸν ἐνδέται λέγων:

Οἱ ἵερεῖς σου, Κύριε, ἐνδύσονται δικαιοσύνην καὶ οἱ ὕσιοι σου ἀγαλλιάσει ἀγαλλιάσονται πάντοτε· νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Αμήν.

Ομοίως ἐνδέται καὶ ὁ Διάκονος, ἐν μὲν τῷ στιχαρίῳ λέγων·

Ἄγαλλιάσεται ἡ ψυχὴ μου...

Ἐν δὲ τοῖς ἐπιμανικίοις·

Ἡ δεξιά σου, Κύριε...

Αἱ χεῖρές σου...

Ἐν δὲ τῷ Ὁραρίῳ·

Ὄς ἐὰν θέλῃ γενέσθαι μέγας ἐν ἡμῖν, ἔσται ὑμῶν διάκονος.

Εἴτα ἀπελθόντες εἰς τὸ χωνευτήριον νίπτονται τὰς χεῖρας λέγοντες ἔκαστος καὶ ιδίαν τὸν ἔχης ψαλμόν:

Νιψομαι ἐν ἀθῷοις τὰς χεῖράς μου καὶ κυκλώσω τὸ θυσιαστήριόν σου, Κύριε, τοῦ ἀκοῦσαί με φωνῆς αἰνέσεώς σου καὶ διηγήσασθαι πάντα τὰ θαυμάσιά σου. Κύριε, ἥγαπτησα εὐπρέπειαν οἴκου σου καὶ τόπον σκηνώματος δόξης σου. Μή συναπολέσῃς μετὰ ἀσεβῶν τὴν ψυχήν μου καὶ μετὰ ἀνδρῶν αἵματων τὴν ψωνήν μου, ὃν ἐν χερσὶν αἱ ἀνομίαι· ή δεξιὰ αὐτῶν ἐπλήσθη δώρων. Ἐγὼ δὲ ἐν ἀκαίᾳ μου ἐπορεύθην· λυτρωσαί με, Κύριε, καὶ ἐλέησόν με. Ὁ ποὺς μου ἔστη ἐν εὐθύτητι· ἐν ἐκκλησίαις εὐλογήσω σε, Κύριε.

Η ΠΡΟΣΚΟΜΙΔΗ (Προσκομιδὴ ἡ Πρόθεση)

Ακολουθία τῆς Προσκομιδῆς

Νορίς το προϊ., πριν αρχίσει ο ὄρθρος, ο ἱερέας τελεί την ακολουθία τῆς Προσκομιδῆς κατά την οποία «προσκομίζονται» (επομέζονται) τα τίμα δόρα, που τρέφεραν οι πιστοί. Τα τίμα δόρα θα καθηγαστούν αργότερα στὸ Θεῖα Λειτουργία για να γίνουν σόμα καὶ αἷμα Χριστοῦ. Η ακολουθία τελείται στην αγίᾳ Πρόθεσῃ ἡ Προσκομιδὴ, που είναι στην ουσίᾳ μια κόρη, στα αριστερά του Ιεροῦ Βήματος και μοιάζει με το στήλαιο της γεννήσεως του Χριστού, που με τὴν ἀκραία συγκατάβαση καὶ ταπείνωση τον επιτέλεσται η σωτηρία των ανθρώπων. Γ' αὐτὸν καὶ η εικόνα ἡ τοιχογραφία της αγίας Πρόθεσης, φέρει τη μορφή του Ιησοῦ στην ἄκρη ταπείνωσης του θείου Πλάσμου.

Οἱ ἱερέας χρηματοποιούνται τη λόγχη, αφοριέις από το πρόσδοφο, που συμβολίζει την Παναγία, τον Αρνό, την κεντρική περιοδιά, καὶ την τοποθεσία στο κέντρο του αγίου Δισκάριου. Αντὴ η πράξη, γίνεται στην ανάμνηση του λογοχοίου της πλευρᾶς του Χριστοῦ ὅταν ἦταν πάνω στο Σταυρό. Οπος εκείνη τὴν στημὴν ἔτρεξε αἷμα καὶ νερό· ἔται καὶ τόρα οἱ ἱερέας τοποθετεῖ το κρασί με λόγο νεροῦ στὸ ἄριο Ποτήριο. Επειδὴ βράχει της μερίδης της Κυρίας Θεοτόκου, των Αγγέλων, των Αγίων καὶ των Χριστιανῶν, «ζόντων καὶ τεθέντων», της οποίες τοποθετεῖ μέσω στο ιερό Λικόπριο. Στα τέλος οἱ ἱερέας μημονεύει από τα «δίπτυχα» τους ζόντες καὶ τεθέντες τρίβονται ταπείνωσαν μαριάδια από το πρόσδοφο. Τα γίγαντα που πέφτουν στο Αγίο Δισκάριο από το πρόσδοφο είναι σψηές των μημονευμένων.

Εἴτα ὁ διάκονος ἀπελθὼν ἐν τῇ ἱερᾷ Προθέσει εὐτρεπίζει τὰ ἱερὰ σκεύη. Καὶ θέτει τὸν μὲν ἄγιον Δίσκον ἐν τῷ ἀριστερῷ μέρει, τὸ δὲ ἄγιον Ποτήριον ἐν τῷ δεξιῷ. Καὶ τὰ ἄλλα σὸν ἀντοῖς. Εἴτα ποιοῦσιν ἀμφότεροι προσκυνήματα τρία ἐμπροσθεν τῆς ἀγίας Προθέσεως λέγοντες καθ' ἔαντούς:

Ο Θεὸς ἡλάσθητί μοι τῷ ἀμαρτωλῷ καὶ ἐλέησόν με (ἐκ τρίτου).

Οἱ ἱερεῖς: Τοιμάζου Βηθλεέμ: ἥνοικται πᾶσιν ἡ Ἑδέμ. Εὐτρεπίζου Ἐφραθᾶ, ὅτι τὸ ζύλον τῆς ζωῆς, ἐν τῷ σπηλαίῳ ἔξηνθησεν ἐκ τῆς Παρθένου. Παράδεισος καὶ γάρ ἡ ἐκείνης γαστήρ, ἐδειχθή νοητός, ἐν ᾧ τὸ θεῖον φυτόν ἔξ οὐ φαγόντες ζήσομεν, οὐχὶ δὲ ώς ὁ Ἀδάμ τεθνήσομεθα. Χριστὸς γεννᾶται, τὴν πρὸν πεσοῦσαν ἀναστήσων εἰκόνα.

Καὶ λαβὼν ὁ ἱερεὺς τὴν προσφορὰν καὶ τὴν ἀγίαν λόγχην ύψωνται αὐτὴν μέχρι τοῦ μετώπου του. Μετὰ πολλοῦ δὲ φόβου καὶ κατανύξεως ἄρας τὸ ὅμμα εἰς τὸν οὐρανὸν λέγει:

Ἐξηγόρασας ἡμᾶς ἐκ τῆς κατάρας τοῦ νόμου, τῷ τιμίῳ σου αἴματι· τῷ Σταυρῷ προσηλωθεὶς καὶ τῇ λόγχῃ κεντηθείς, τὴν ἀθανασίαν ἐπήγασας ἀνθρώποις· Σωτὴρ ἡμῶν δόξα σοι.

Ο διάκονος: Εὐλόγησον, Δέσποτα.

Οἱ ἱερεῖς: Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν· πάντοτε· νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Αμήν.

Εἴτα ὁ ἱερεὺς λαβὼν τὴν προσφορὰν καὶ σφραγίζων μετὰ τῆς ἀγίας λόγχης τρίς, λέγει:

Εἰς ἀνάμνησιν τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ·

καὶ ὁ διάκονος συμπληρώνει:

Πάντοτε· νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Αμήν.

Καὶ τοῦτο εἰπὼν πήγνυσι τὴν ἀγίαν λόγχην ἐν τῷ δεξιῷ μέρει τῆς σφραγίδος καὶ ἀνατέμνων λέγει:

Ως πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν ἥχθη.

Ἐν δὲ τῷ ἀριστερῷ:

Καὶ ως ἡμὸν ἄμωμος ἐναντίον τοῦ κείροντος αὐτὸν ἄφωνος, οὕτως οὐκ ἀνοίγει τὸ στόμα αὐτοῦ.

Ἐν δὲ τῷ ἄνω μέρει τῆς σφραγίδος λέγει:

Ἐν τῇ ταπεινώσει αὐτοῦ ἡ κρίσις αὐτοῦ ἥρθη.

Ἐν δὲ τῷ κάτω μέρει:

Τὴν δὲ γενεὰν αὐτοῦ τίς διηγήσεται;

Ο δὲ διάκονος ἐν ἑκάστῃ ἀνατομῇ λέγει:

Τοῦ Κυρίου δειθῶμεν. Κύριε, ἐλέησον.

Μετὰ ταῦτα ὁ διάκονος:

Ἐπαρον δέσποτα.

Καὶ ὁ ἱερεὺς αἴρει τὸν ἄμνον λέγων.

Ὅτι αἱρεται ἀπὸ τῆς γῆς ἡ ζωὴ αὐτοῦ.

Καὶ τίθησιν ὁ ἱερεὺς τὸν ἄμνον ὑππιον ἐν τῷ ἀγίῳ δίσκῳ. Καὶ τοῦ διακόνου εἰπόντος:

Θύσον δέσποτα

Θύει, ἵπται κόπτει αὐτὸν καθέτως, λέγων:

Θύεται ὁ ἡμὸν τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἀμαρτίαν τοῦ κόσμου ὑπὲρ τῆς τοῦ κόσμου ζωῆς καὶ σωτηρίας.

Πάλιν διάκονος:

Σταύρωσον δέσποτα.

Καὶ ὁ ἱερεὺς πάλιν τὸν ἄμνον ὄριζοντίως, ὥστε ἡ τομὴ νὰ σχηματίσῃ σταυρόν, λέγων:

Σταυρωθέντος σου Χριστέ, ἀνηρέθη ἡ τυρρανίς, ἐπατήθη ἡ δύναμις τοῦ ἔχθρου· οὕτε γάρ ἄγγελος, οὐκ ἄνθρωπος, ἀλλ' αὐτὸς ὁ Κύριος, ἐσωσας ἡμᾶς· δόξα σοι.

Καὶ τοῦ διακόνου εἰπόντος:

Νῦχον Δέσποτα

νύπτει ὁ ἱερεὺς τὸν ἄμνον διὰ τῆς λόγχης ἐν τῷ δεξιῷ μέρει, ἐπιλέγων:

Εἰς τὸν στρατιωτὸν λόγχῃ τὴν πλευρὰν αὐτοῦ ἔνυξε· καὶ εὐθέως ἔξηλθεν αἷμα καὶ σδωρ. Καὶ ὁ ἐωρακώς μεμαρτύρηκε καὶ ἀληθινή ἔστιν ἡ μαρτυρία αὐτοῦ.

Ο δὲ διάκονος ἔγκειν τῷ ἀγίῳ ποτηρίῳ ἐκ τοῦ νάματος ὁμοῦ καὶ τοῦ ὄντας τὸ ἀρκοῦν, λέγει:

Εὐλόγησον δέσποτα τὴν ἀγίαν ἔνωσιν.

Καὶ ὁ ἱερεὺς εὐλογῶν λέγει:

Εὐλογημένη ἡ ἔνωσις τῶν ἀγίων σου, πάντοτε· νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Αμήν.

Οἱ ἱερεῖς λαβὼν ἐν ταῖς χερσὶ τὴν αὐτὴν ἡ δευτέραν προσφορὰν χαράττει ἐν αὐτῇ μικρὰν τρίγυρον σφραγίδα, διὰ τῆς λόγχης, εἰς τιμὴν τῆς Θεοτόκου, λέγων:

Εἰς τιμὴν καὶ μνήμην τῆς ὑπερευλογημένης, ἐνδόξου Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, ἡς ταῖς πρεσβείαις πρόσδεξαι Κύριε τὴν θυσίαν ταύτην εἰς τὸ ὑπερουράνιόν σου θυσιαστήριον.

Αἴρων δὲ τὴν μερίδα ταύτην διὰ τῆς λόγχης τίθησιν αὐτὴν ἐν τῷ δεξιῷ μέρει τοῦ ἄμνοῦ, λέγων:

Παρέστη ἡ Βασιλίσσα ἐκ δεξιῶν σου, ἐν ίματισμῷ διαχρύσῳ περιβεβλημένη, πεποικιλμένη.

Εἴτα λαβὼν ἐκ τῆς ιδίας ἡ τρίτης προσφορᾶς σφραγίδα καὶ αἴρων ἐξ αὐτῆς μερίδα, τίθησιν ἐν τῷ ἀριστερῷ μέρει τοῦ ἄμνοῦ, λέγων:

Εἰς τιμὴν καὶ μνήμην τῶν παμμεγίστων ταξιαρχῶν Μιχαὴλ καὶ Γαβριὴλ καὶ πασῶν τῶν ἐπουρανίων Δυνάμεων ἀσωμάτων.

Εἴτα αἱρων τὰς ἀναλόγους μερίδας λέγει:

Τοῦ τιμίου ἐνδόξου προφήτου, προδρόμου καὶ βαπτιστοῦ Ἰωάννου· τῶν ἀγίων ἐνδόξων προφητῶν Μωϋσέως καὶ Ααρὼν, Ἡλιοῦ, Ἐλισσαίου, Δαβὶδ καὶ Ἰεσσαί· τῶν ἀγίων τριῶν Παΐδων, Δανιὴλ τοῦ Προφήτου καὶ πάντων τῶν ἀγίων Προφητῶν.

Τῶν ἀγίων ἐνδόξων καὶ πανευφήμων ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου, τῶν Δώδεκα καὶ τῶν Ἐβδομήκοντα καὶ πάντων τῶν ἀγίων Αποστόλων.

Τῶν ἐν ἀγίοις πατέρων ἡμῶν, μεγάλων Τεραρχῶν καὶ οἰκουμενικῶν Διδασκάλων Βασιλείου τοῦ Μεγάλου, Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου καὶ Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου· Αθανασίου καὶ Κυρίλλου, Ιωάννου τοῦ Έλεήμονος πατριαρχῶν Αλεξανδρείας, Νικολάου τοῦ ἐν Μύροις, Σπυρίδωνος ἐπισκόπου Τριψιθούντος, Νεκταρίου Πενταπόλεως καὶ πάντων τῶν ὄγιών Τεραρχῶν.

Τοῦ ἀγίου ἐνδόξου πρωτομάρτυρος καὶ ἀρχιδιακόνου Στεφάνου, τῶν ἀγίων ἐνδόξων μεγάλων μαρτύρων Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου, Δημητρίου τοῦ Μυροβλήτου, Θεοδώρου Τήρωνος καὶ Θεοδώρου τοῦ

Στρατηλάτου· τῶν ἀγίων ιερομαρτύρων Πολυκάρπου, Χαραλάμπους καὶ Ἐλευθερίου· τῶν ἀγίων μαρτύρων γυναικῶν Θέκλης, Βαρβάρας, Αικατερίνης, τῆς πανευφήμου Εὐφημίας καὶ πάντων καὶ πασῶν τῶν ἀγίων Μαρτύρων.

Τῶν δόσιν καὶ θεοφόρων Πατέρων ἡμῶν Ἀντωνίου τοῦ Μεγάλου, Εὐθυμίου, Σάββα τοῦ ἡγιασμένου, Ὄνουφρίου, Ἀθανασίου τοῦ ἐν Ἀθῷ, τῆς ὄστις μητρὸς ἡμῶν Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας καὶ πάντων καὶ πασῶν τῶν ὁσίων.

Τῶν ἀγίων ἐνδόξων καὶ θαυματουργῶν Ἀναργύρων Κοσμᾶ καὶ Δαμιανοῦ, Κύρου καὶ Ἰωάννου, Παντελεήμονος καὶ Ἐρμολάου καὶ πάντων τῶν ἀγίων Αναργύρων.

Τῶν ἀγίων καὶ δικαίων θεοπατόρων Ἰωακεὶμ καὶ Ἀννης, τοῦ ἀγίου (τῆς ἡμέρας), τοῦ ἀγίου (τοῦ Ναοῦ, ἐφ' ὅσον δὲν ἐμνημονεύθη) καὶ πάντων τῶν ἀγίων, ὃν ταῖς ἱκεσίαις ἐπίστεκεψι ήμᾶς ὁ Θεός.

Τοῦ ἐν ἀγίοις πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινούπολεως τοῦ Χρυσοστόμου.

Εἴτα ἔξαγων μερίδας λέγει:

Μνήσθητι Δέσποτα φιλάνθρωπε, πάσης ἐπισκοπῆς ὄρθιοδόξων, τοῦ ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν (δεῖνος), τοῦ τιμίου πρεσβυτερίου, τῆς ἐν Χριστῷ διακονίας καὶ παντὸς ἰερατικοῦ τάγματος, τῶν ἀδελφῶν καὶ συλλειτουργῶν ἡμῶν καὶ πάντων τῶν ἀδελφῶν ἡμῶν, οὓς προσεκαλέσω εἰς τὴν σῆν κοινωνίαν διὰ τῆς σῆς εὐσπλαγχνίας Πανάγαθε Δέσποτα.

Καὶ αἱρών μερίδα τίθησιν αὐτὴν ὑποκάτω τοῦ ἀγίου Ἀρτου. Καὶ μνημονεύει τοῦ χειροτονήσαντος αὐτὸν Ἀρχιερέως, εἰς περ ἐστιν ἐν τοῖς ζῶσιν, καὶ ἐτέρων ὃν ἔχει ζώντων κατ' ὄνομα· καὶ οὕτως αἱρών τίθησι τὰς μερίδας ὑποκάτω. Λαβὼν δὲ ἐτέρων σφραγῖδα λέγει:

Υπέρ μνήμης καὶ ἀφέσεως τῶν ἀμαρτιῶν τῶν μακαρίων κτιτόρων τῆς ἀγίας Ἐκκλησίας (ἡ τῆς ἀγίας Μονῆς) ταύτης.

Εἴτα μνημονεύει καὶ ἐτέρων ὃν ἔχει κεκοιμημένων κατ' ὄνομα καὶ τοῦ χειροτονήσαντος αὐτὸν Ἀρχιερέως, εἰς οὐκ ἐστιν ἐν τοῖς ζῶσιν. Τελενταῖον δὲ ἐπίλεγει:

Καὶ πάντων τῶν ἐπ' ἐλπίδι ἀναστάσεως ζωῆς αἰωνίου τῶν τῇ σῇ κοινωνίᾳ κεκοιμημένων ὄρθιοδόξων πατέρων καὶ ἀδελφῶν ἡμῶν, φιλάνθρωπε Κύριε.

Καὶ αἱρών τίθησι τὰς μερίδας τῶν περ μνημονεύει. Ωσαντως δὲ καὶ ὁ διάκονος μνημονεύει ὃν θέλει ζώντων καὶ τεθνεώτων τοῦ ἰερέως αἴροντος καὶ ὑπὲρ αὐτῶν μερίδας. Τελενταῖον δὲ λέγει ὁ ἵερευς:

Μνήσθητι Κύριε καὶ τῆς ἐμῆς ἀναξιότητος καὶ συγχώρησόν μοι πᾶν πλημμέλημα ἐκούστιον τε καὶ ἀκούσιον.

Καὶ λαβὼν τὴν μοδάν τον συστέλλει τὰς μερίδας τὰς ἐν τῷ ἀγίῳ Δισκαριώ, ὥστε εἶναι ἐν ἀσφαλείᾳ καὶ μὴ ἐκπεσεῖν τι. Εἴτα ὁ διάκονος λαβὼν τὸ θυμιατήριον λέγει τῷ ἵερευς:

Εὐλόγησον δέσποτα τὸ θυμίαμα.

Καὶ ὁ ἵερευς εὐλογεῖ αὐτὸν λέγων:

Θυμίαμά σοι προσφέρομεν, Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, εἰς ὀσμὴν εὐώδιας πνευματικῆς, ὃ προσδεξάμενος εἰς τὸ ὑπερουράνιον σου θυμιατήριον, ἀντικατάπεμψον ἡμῖν τὴν χάριν τοῦ παναγίου σου Πνεύματος.

Ο διάκονος: Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν. **Στερέωσον**, Δέσποτα.

Ο ἵερευς λαμβάνει τὸ ἀστερίσκον καὶ θέτει αὐτὸν ἐπάνω τοῦ ἀμνοῦ λέγων:

Ἐλθών ὁ ἀστήρ ἔστη ἐπάνω, οὗ ἦν τὸ παιδίον κείμενον μετὰ Μαρίας τῆς μητρὸς αὐτοῦ.

Ο διάκονος: Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν. **Εὐπρέπισον**, Δέσποτα.

Ο ἵερευς θυμιᾶν τὸ πρᾶτον κάλυμμα, καλύπτει δι' αὐτοῦ τὸν ἀμνὸν σὸν τῷ Δισκαριῷ, λέγων:

Ο Κύριος ἐβασίλευσεν, εὐπρέπειαν ἐνεδύσατο· ἐνεδύσατο ὁ Κύριος δύναμιν καὶ περιεζώσατο. Καὶ γὰρ ἐστερέωσε τὴν οἰκουμένην, ἥτις οὐ σαλευθήσεται.

Ο διάκονος: Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν. **Κάλυψον**, Δέσποτα.

Καὶ ὁ ἵερευς θυμιᾶν τὸ δεύτερον κάλυμμα, καλύπτει δι' αὐτοῦ τὸ ἄγιον Ποτήριον, λέγων:

Ἐκάλυψεν οὐρανοὺς ἡ ἀρετή σου, Χριστέ, καὶ τῆς αἰνέσεώς σου πλήρης ἡ γῆ.

Ο διάκονος: Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν. **Σκέπασον**, Δέσποτα.

Ο ἵερευς θυμιᾶν τὸ τρίτον κάλυμμα καὶ σκεπάζων δι' αὐτοῦ τὸ τε ἄγιον Δισκάριον καὶ τὸ ἄγιον Ποτήριον, λέγει:

Σκέπασον ἡμᾶς ἐν τῇ σκέπῃ τῶν πτερύγων σου· ἀποδίωξον ἀφ' ἡμῶν πάντα ἔχθρὸν καὶ πολέμιον· εἰρήνευσον ἡμῶν τὴν ζωὴν. Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς καὶ τὸν κόσμον σου καὶ σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλάνθρωπος καὶ ἐλεήμων Θεός.

Ο διάκονος: Εὐλόγησον, Δέσποτα.

Καὶ ὁ ἵερευς λαβὼν τὸ θυμιατήριον, θυμιᾶ τὴν Πρόθεσιν λέγων ἐκ τρίτου τό:

Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ οῦτως εὐδοκήσας· δόξα σοι.

Ο δὲ διάκονος ἐν ἑκάστῃ ἐπιλέγει:

Πάντοτε· νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τὸν αἰώνας τῶν αἰώνων. Αμήν. Λαβὼν δὲ ὁ διάκονος τὸ θυμιατήριον λέγει:

Ἐπὶ τῇ ἀγίᾳ καὶ ἵερᾳ Προθέσει τῶν τιμῶν Δώρων. Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Καὶ ὁ ἵερευς λέγει μετὰ συντριβῆς καρδίας τὴν εὐχήν:

Ο Θεός, ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ τὸν οὐράνιον ὅρτον, τὴν τροφὴν τοῦ παντὸς κόσμου, τὸν Κύριον ἡμῶν καὶ Θεὸν Ἰησοῦν Χριστὸν ἔξαποστείλας, σωτῆρα καὶ λυτρωτὴν καὶ εὐεργέτην, εὐλογοῦντα καὶ ἀγαθόντα ἡμᾶς· Αὐτὸς εὐλόγησον τὴν Πρόθεσιν ταύτην καὶ πρόσδεξαι αὐτὴν εἰς τὸ ὑπερουράνιον σου θυμιατήριον. Μνημόνευσον, ως ἀγαθὸς καὶ φιλάνθρωπος, τῶν προσενεγκόντων καὶ δι' οὓς προστήγαγον· καὶ ἡμᾶς ἀκατακρίτους διαφύλαξον ἐν τῇ ιερουργίᾳ τῶν θείων σου μυτηρίων. Ότι ἡγίασται καὶ δεδόξασται τὸ πάντιμον καὶ μεγαλοπρεπὲς ὄνομά σου, τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υιοῦ καὶ τοῦ Αγίου Πνεύματος, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τὸν αἰώνας τῶν αἰώνων. Αμήν.

Εἴτα ποιεῖ τὴν ἀπόλυτην ἐν τῇ Προθέσει καὶ μετ' αὐτὴν θυμιᾶ τὴν ἀγίαν Πρόθεσιν, τὴν ἀγίαν Τράπεζαν, σταυροειδῶς καὶ τὸ Τερατεῖον καὶ τὸ λαόν, λέγων καθ' ἑαυτὸν τὰ τροπάρια:

Ἐν τάφῳ σωματικῷ, ἐν Ἀδου δὲ μετὰ ψυχῆς ως Θεός, ἐν Παραδείσῳ δὲ μετὰ ληστοῦ καὶ ἐν θρόνῳ ὑπῆρχες Χριστέ, μετὰ Πατρὸς καὶ Πνεύματος, πάντα πληρῶν ὁ ἀπερίγραπτος.

Δόξα Πατρί...

Ως ζωηφόρος, ως Παραδείσου ὁραιότερος ὄντως καὶ παστάδος πάσης βασιλικῆς ἀναδέεικται λαμπρότερος, Χριστέ, ὁ τάφος σου, ἡ πηγὴ τῆς ἡμῶν ἀναστάσεως.

Καὶ νῦν...

Τὸ τοῦ Υψίστου ἡγιασμένον θείον σκήνωμα, χαῖρε· διὰ σοῦ γὰρ δέδοται ἡ χαρά, Θεοτόκε, τοῖς κραυγάζουσιν· Εὐλογημένη σὺ ἐν γνωστοῖς ὑπάρχεις πανάμωμε Δέσποινα.

Καὶ ὀποθέτει τὸ θυμιατόν. Καὶ ὅταν εἴναι καιρὸς γιὰ τὴν Θείαν Λειτουργίαν ὁ Τερεύς: καὶ ὁ Διάκονος ιστάμενοι πρὸ τῆς ἀγίας Τραπέζης καὶ λέγει ὁ Τερεύς:

Βασιλεῦ Οὐράνιε, Παράκλητε, τὸ Πνεῦμα τῆς Άληθείας, ὁ Πανταχοῦ Παρών καὶ τὰ Πάντα Πληρῶν, ὁ Θησαυρός τῶν Αγαθῶν καὶ Ζωῆς Χορηγός, ἐλθεῖ καὶ σκήνωσον ἐν ἡμῖν καὶ καθάρισον ἡμᾶς ἀπὸ πάσης κτηλίδος καὶ σῶσον, Αγαθὲ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ο δὲ ἵερευς προσκυνήσας τρὶς λέγει ταπεινῆ τῇ φωνῇ:

Δόξα εἰς τὸν θεόντος θεόντος, καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνην, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκίᾳ (γ').

Εἴτα:

Κύριε τὰ χεῖλη μου ἀνοίξεις, καὶ τὸ στόμα μου ἀναγγελεῖ τὴν αἰνεσίν σου (β'). Κύριε, Κύριε, ἄνοιξον ἡμῖν τὴν θύραν τοῦ ἐλέους σου.

Ο διάκονος, τὴν κεφαλὴν ὑποκλίνας τῷ ἵερεῖ, λέγει:

Ο διάκονος: Καιρὸς τοῦ ποιῆσαι τῷ Κυρίῳ· εὐλόγησον, Δέσποτα ἄγιε.

Ο ἵερευς ἐπίθετο τὴν δεξιάν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, λέγει:

Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, πάντοτε νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τὸν αἰώνας τῶν αἰώνων.

Ο διάκονος: Αμήν. Εῦξαι ὑπὲρ ἐμοῦ, Δέσποτα ἄγιε.

Ο ἵερευς: Κατευθύναι Κύριος τὰ διαβήματά σου εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθόν.

Ο διάκονος: Μνήσθητί μου, Δέσποτα ἄγιε.

Ο ἵερευς: Μνησθείη σου Κύριος ὁ Θεὸς ἐν τῇ βασιλείᾳ αὐτοῦ, πάντοτε νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τὸν αἰώνας τῶν αἰώνων.

Ο διάκονος: Αμήν.

Καὶ οὕτως ἄρχονται τὸν ὄρθρον καὶ τῇ θείᾳ Λειτουργίας.

* * *

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Από Βιβλίο «Αναγνώστη» - Σημιωνόπετρας σελίδα 51

*

ὁ ιερεὺς, ἵσταται ἐνώπιον τῆς Ἁγίας Τραπέζης,
λέγει ἐκφώνως:

*

Ο ιερεύς· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, πάντοτε, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς
τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ο ἀναγνώστης· Αμήν.

Ο ιερεύς· Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Βασιλεὺς οὐράνιε, Παράκλητε, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὁ παν-
ταχοῦ παρὸν καὶ τὰ πάντα πληρῶν, ὁ θησαυρὸς τῶν ἀγαθῶν καὶ
ζωῆς χορηγός, ἐλθὲ καὶ σκήνωσον ἐν ἡμῖν καὶ καθάρισον ἡμᾶς
ἀπὸ πάσης κηλίδος καὶ σῶσον, ἀγαθέ, τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ο ἀναγνώστης· Αμήν.

*

Ἄγιος ὁ Θεός, ἄγιος ισχυρός, ἄγιος
ἀθάνατος ἐλέησον ἡμᾶς. (τρίς)

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ ἀγίῳ Πνεύματι, καὶ
νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.
Αμήν.

Παναγία Τριάς, ἐλέησον ἡμᾶς. Κύριε, ἰλά-
σθητι ταῖς ἀμαρτίαις ἡμῶν. Δέσποτα, συγχώ-
ρησον τὰς ἀνομίας ἡμῖν. Ἅγιε, ἐπίσκεψαι καὶ
ἴασαι τὰς ἀσθενείας ἡμῶν, ἔνεκεν τοῦ ὄνό-
ματός σου.

Κύριε, ἐλέησον. Κύριε, ἐλέησον. Κύριε, ἐλέη-
σον.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ ἀγίῳ Πνεύματι, καὶ
νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.
Αμήν.

Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ἀγιασθήτω
τὸ ὄνομά σου. Ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου. Γε-
νηθήτω τὸ θέλημά σου, ώς ἐν οὐρανῷ, καὶ ἐ-
πὶ τῆς γῆς. Τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον
δὸς ἡμῖν σήμερον. Καὶ ἀφες ἡμῖν τὰ ὄφειλή-
ματα ἡμῶν, ώς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὄφει-
λέταις ἡμῶν. Καὶ μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πει-
ρασμόν, ἀλλὰ ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ.

*

Ο ιερεύς· Οτι σοῦ ἔστιν ἡ βασιλεία καὶ ἡ δύναμις καὶ ἡ δόξα
τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, νῦν καὶ ἀεὶ¹
καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

*

Ἐδόξα αρχίζει ο Ορθρος ὅλες τις μέρες του ἐτονος, εκτός της
Μεγάλης Εβδομάδας κατά την οποία παρεμβάλλεται και
ολόκληρη η Βασιλική Ακολούθια (Ψαλμοί 19, 20).

Κατανυκτική ἀνάγνωση (ὅλοι ίστάμεθα ὅρθιοι)

*

Ο ἀναγνώστης· Αμήν.

Καὶ τὰ τροπάρια·

Σῶσον, Κύριε, τὸν λαόν σου, καὶ εὐλόγησον
τὴν κληρονομίαν σου, νίκας τοῖς βασιλεῦσι,
κατὰ βαρβάρων δωρούμενος, καὶ τὸ σὸν φυ-
λάττων, διὰ τοῦ Σταυροῦ σου πολίτευμα.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ ἀγίῳ Πνεύματι

Ο ύψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ ἐκουσίως, τῇ ἐπω-
νύμῳ σου καινῇ πολιτείᾳ, τοὺς οἰκτιρμούς
σου δώρησαι, Χριστὲ ὁ Θεός· εὗφρανον ἐν
τῇ δυνάμει σου, τοὺς πιστοὺς βασιλεῖς ἡμῶν,
νίκας χορηγῶν αὐτοῖς, κατὰ τῶν πολεμίων.
Τὴν συμμαχίαν ἔχοιεν τὴν σήν, ὅπλον εἰρή-
νης ἀγάτητον τρόπαιον.

Καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Αμήν.
Θεοτοκίον.

Προστασία φοβερὰ καὶ ἀκαταίσχυντε, μὴ
παρίδῃς ἀγαθή, τὰς ἱκεσίας ἡμῶν, πανύμνητε
Θεοτόκε· στήριξον ὁρθοδόξων πολιτείαν,
σῷζε οὓς ἐκέλευσας βασιλεύειν, καὶ χορήγει
αὐτοῖς οὐρανόθεν τὴν νίκην· διότι ἔτεκες τὸν
Θεόν, μόνη εὐλογημένη.

Ο ιερεύς· Ελέησον ἡμᾶς, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου· δε-
όμεθά σον, ἐπάκουσον καὶ ἐλέησον.

Ο ἀναγνώστης· Κύριε, ἐλέησον γ'.

Ο ιερεύς· Επι δεόμεθα ὑπὲρ τῶν εὑσεβῶν καὶ ὁρθοδόξων χρι-
στιανῶν.

Ο ἀναγνώστης· Κύριε, ἐλέησον γ'.

Ο ιερεὺς ἐκφώνως· Οτι ἐλέήμων καὶ φιλάνθρωπος Θεὸς ὑ-
πάρχεις, καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ
καὶ τῷ ἀγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ο ἀναγνώστης· Αμήν.

*

Ο ΕΞΑΨΑΛΜΟΣ - ΑΙ ΕΥΧΑΙ

Ο ἀναγνώστης· Εν ὀνόματι Κυρίου εὐλόγησον, πάτερ.

Καὶ εὐθὺς ἐκφωνεῖ ὁ ιερεύς·

Δόξα τῇ ἀγίᾳ καὶ ὁμοούσιῳ καὶ ζωοποιῷ καὶ ἀδιαιρέτῳ Τριάδι
πάντοτε, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ο ἀναγνώστης· Αμήν.

Καὶ ἀναγινώσκει ὁ προεστὼς (ἢ ὁ ἀναγνώστης)

τὸν Εξάψαλμον.

*

Ἐδώ αρχίζει ο ΕΞΑΨΑΛΜΟΣ. Διαβάζουμε εν πάσῃ σιωπῇ καὶ κατάνυξη με
ενλάβεια και φόβο Θεού, γιατί συμβολίζει την ώρα της Δευτερας Παρουσίας
και της κρίσεων των ανθρώπων. Είναι συγχρόνως ὄμνος, δέσποι, προφτεία. Ο
εξάψαλμος συμβολίζει αναφέρεται και παραπέμπει στην Δευτέρα Παρουσία
τον Κυρίον.... Ο χρόνος, ο οποίος μεσολαβεί με την ανάγνωση των ἐξι (6)
ψαλμών, συμβολίζει το χρόνο της Δευτέρας Παρουσίας του Κυρίου, όπου θα
έρθει ως Κριτής και μόνο και εμείς, με δέος και τρόμο, θα αναμένουμε – ο
καθένας ατομικά – την τελική του κρίση. Είναι η πορεία των πιστών από το
απόλυτο πνευματικό σκοτάδι προς την μοναδική σωτηρία, προς το Θεό φως της
Αλήθειας. Η συγκεκριμένη πορεία αποτέλεσται μια χαρούμενη λυτρωτική
απόδειξη. Αυτό, ἀλλωστε, γινόταν ὄμεσα αντιληπτό την εποχή ὅπου ψαλλόταν
και δεν απαγελλόταν ο εξάψαλμος, όπως, αντίθετα, γίνεται σήμερα, όπου το
τέλος της ψαλμωδίας του συνέπιπτε με την ανατολή του ηλίου, με το ξημέρωμα
μιας νέας ημέρας!!!

Οι πιστοί στην ομορφιά της ανατολής αντικρίζουν το σωτήριο φως μετά την πορεία μέσα στο σκοτάδι και οι ψυχές τους ευφραίνονται στην ένδοξη άφιξη του Κυρίου... Το περιεχόμενο του εξάφαλμου, συνθέτουν οι ψαλμοί 3ος, 37ος, 62ος, 87ος, 102ος και 142ος.

3ος: Εικονίζει τήν σταθερή ἐπλίδα τῆς ψυχῆς στό Θεό.

37ος: Θρῆνος τῆς ψυχῆς γιά τό βάρος τῶν ἀμαρτιῶν.

62ος: Απαλή παρηγορητική πρωϊνή προσευχή.

87ος: Δέηση ψυχῆς τσακισμένης ἀπό τίς συμφορές.

102ος: Προσευχή εὐνομοσύνης γιά τίς εὐεργεσίες τοῦ Θεοῦ.

142ος: Θερμή παράκληση προθείας.

Μετά την ανάγνωση των τριών (3) πρώτων ψαλμών, παρόλο που ακούγεται το «Δόξα Πατρί και Υἱῷ και Αγίῳ Πνεύματi», το «νῦν καὶ αἰς καὶ εἰς τους αἰώνας των αἰώνων» και τρεις φορές το «Ἄλληλούνα», το εκκλησιαστικό τυπικό είναι αναστηρό, καὶ οι πιστοί δὲν πρέπει να κάνονταν το σταυρό των...

Η Συντέλεια του κόσμου θα διαρκέσει ὅσο κρατάει ο Εξάφαλμος, λίγα λεπτά. Την ώρα που θα κρινόμαστε, στον Ουρανό θα ψέλνουν τον Εξάφαλμο, οι Άγγελοι... Όλοι οι ἀνθρώποι, που θα ζουν εκείνη τη στιγμή, θα βιώσουν τον θάνατο ακαριαία και αμέσως μετά θα αναστηθούν.

Ο Κύριος θα κρατά το Βιβλίο της Ζωῆς, το Εναγγέλιο, και αυτομάτως θα πηγαίνουμε δεξιά ἡ αριστερά από μόνοι μας, γιατί θα ξέρουμε αν είμαστε για τον Παράδεισο ή όχι. Γι' αυτό και στο Λεσπότικό, που κάθεται ο Λεσπότης, στην εικόνα του Χριστού είναι ανοιχτό το βιβλίο και δὲν υπάρχει καντήλι επάνω - δηλωνεί ότι δὲν υπάρχει Έλεος, στη Δευτέρα Παρονοσία. Ενώ στο Τέμπλο, είναι κλειστό το βιβλίο, που κρατάει ο Χριστός και υπάρχει καντήλι, διότι ακόμη έχουμε Έλεος.

*

Από Βιβλίο «Αναγνώστη» - Σιμωνόπετρας σελίδα 53 – 62

*

Ο δὲ ιερεὺς ἀναγινώσκει μυστικῶς τὰς εὐχὰς τοῦ ὄρθρου ἐνώπιον τῆς ἁγίας Τραπέζης· μετὰ δὲ τὴν πρώτην τριάδα τῶν Ψαλμῶν ἔξελθων συνεχίζει τὴν ἀνάγνωσην ἐνώπιον τῆς εἰκόνος τοῦ Κυρίου.

*

‘Ο ἀναγνώστης’

Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκίᾳ. (**τρίς**)

Κύριε, τὰ χείλη μου ἀνοίξεις, καὶ τὸ στόμα μου ἀναγγελεῖ τὴν αἰνεσίν σου. (**δίς**)

Ψαλμὸς γ' (3). **6ος**

Κύριε, τί ἐπληθύνθησαν οἱ θλίβοντές με; Πολλοὶ ἐπανίστανται ἐπ' ἐμέ.

Πολλοὶ λέγουσι τῇ ψυχῇ μου· Οὐκ ἔστι σωτηρία αὐτῷ ἐν τῷ Θεῷ αὐτοῦ.

Σὺ δέ, Κύριε, ἀντιλήπτωρ μου εἶ· δόξα μου καὶ ὑψῶν τὴν κεφαλήν μου.

Φωνῇ μου πρὸς Κύριον ἐκέκραξα, καὶ ἐπήκουσέ μου ἐξ ὅρους ἀγίου αὐτοῦ.

Ἐγὼ δὲ ἐκοιμήθην καὶ ὑπνωσα· ἐξηγέρθην, ὅτι Κύριος ἀντιλήψεται μου.

Οὐ φοβηθήσομαι ἀπὸ μυριάδων λαοῦ, τῶν κύκλων συνεπιθεμένων μοι.

Ἀνάστα, Κύριε, σῶσόν με, ὁ Θεός μου.

‘Οτι σὺ ἐπάταξας πάντας τοὺς ἔχθραίνοντάς μοι ματαίως, ὀδόντας ἀμαρτωλῶν συνέτριψας.

Τοῦ Κυρίου ἡ σωτηρία, καὶ ἐπὶ τὸν λαόν σου ἡ εὐλογία σου.

Kai πάλιν.

Ἐγὼ ἐκοιμήθην καὶ ὑπνωσα· ἐξηγέρθην, ὅτι Κύριος ἀντιλήψεται μου.

Ψαλμὸς λέξ (37). **5ος**

Κύριε, μὴ τῷ θυμῷ σου ἐλέγξῃς με, μηδὲ τῇ ὄργῃ σου παιδεύσῃς με.

‘Οτι τὰ βέλη σου ἐνεπάγησάν μοι, καὶ ἐπεστήριξας ἐπ' ἐμὲ τὴν χεῖρά σου.

Οὐκ ἔστιν ἵασις ἐν τῇ σαρκὶ μου ἀπὸ προσώπου τῆς ὄργῆς σου· οὐκ ἔστιν εἰρήνη ἐν τοῖς ὄστεοις μου ἀπὸ προσώπου τῶν ἀμαρτιῶν μου.

‘Οτι αἱ ἀνομίαι μου ὑπερῆραν τὴν κεφαλήν μου, ὡσεὶ φορτίον βαρὺ ἐβαρύνθησαν ἐπ' ἐμέ.

Προσώζεσαν καὶ ἐσάπησαν οἱ μώλωπές μου ἀπὸ προσώπου τῆς ἀφροσύνης μου.

Ἐταλαιπώρησα καὶ κατεκάμφητην ἔως τέλους, ὅλην τὴν ἡμέραν σκυθρωπάζων ἐπορεύομην.

‘Οτι αἱ ψόαι μου ἐπλήσθησαν ἐμπαιγμάτων καὶ οὐκ ἔστιν ἵασις ἐν τῇ σαρκὶ μου.

Ἐκακώθην καὶ ἐταπεινώθην ἔως σφόδρα· ὠρυόμην ἀπὸ στεναγμοῦ τῆς καρδίας μου.

Κύριε, ἐναντίον σου πᾶσα ἡ ἐπιθυμία μου, καὶ ὁ στεναγμός μου ἀπὸ σοῦ οὐκ ἀπεκρύβη.

Η καρδία μου ἐταράχθη, ἐγκατέλιπέ με ἡ ἴσχυς μου, καὶ τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν μου, καὶ αὐτὸ οὐκ ἔστι μετ' ἐμοῦ.

Οἱ φίλοι μου καὶ οἱ πλησίον μου ἐξ ἐναντίας μου ἤγγισαν καὶ ἐστησαν, καὶ οἱ ἔγγιστά μου ἀπὸ μακρόθεν ἐστησαν.

Καὶ ἐξεβιάζοντο οἱ ζητοῦντες τὴν ψυχήν μου, καὶ οἱ ζητοῦντες τὰ κακά μοι ἐλάλησαν ματαιότητας, καὶ δολιότητας ὅλην τὴν ἡμέραν ἐμελέτησαν.

Ἐγὼ δὲ ὡσεὶ κωφὸς οὐκ ἤκουον, καὶ ὡσεὶ ἄλαλος οὐκ ἀνοίγων τὸ στόμα αὐτοῦ.

Καὶ ἐγενόμην ὡσεὶ ἄνθρωπος οὐκ ἀκούων, καὶ οὐκ ἔχων ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ ἐλεγμούς.

‘Οτι ἐπὶ σοί, Κύριε, ἥλπισα, σὺ εἰσακούσῃ, Κύριε, ὁ Θεός μου.

‘Οτι εἴπον· Μήποτε ἐπιχαρῶσί μοι οἱ ἔχθροί μου, καὶ ἐν τῷ σαλευθῆναι πόδας μου ἐπ' ἐμὲ ἐμεγαλορήμονησαν.

‘Οτι ἐγὼ εἰς μάστιγας ἔτοιμος, καὶ ἡ ἀλγηδών μου ἐνώπιόν μού ἐστι διαπαντός.

Οτι τὴν ἀνομίαν μου ἐγὼ ἀναγγελῶ καὶ μεριμνήσω ὑπὲρ τῆς ἀμαρτίας μου.

Οἱ δὲ ἔχθροί μου ζῶσι καὶ κεκραταίωνται ὑπὲρ ἐμέ, καὶ ἐπληθύνθησαν οἱ μισοῦντές με ἀδίκως.

Οἱ ἀνταποδιδόντες μοι κακὰ ἀντὶ ἀγαθῶν ἐνδιέβαλλόν με, ἐπεὶ κατεδίωκον ἀγαθωσύνην.

Μὴ ἐγκαταλίπης με, Κύριε, ὁ Θεός μου, μὴ ἀποστῆς ἀπ’ ἐμοῦ.

Πρόσχες εἰς τὴν βοήθειάν μου, Κύριε, τῆς σωτηρίας μου.

Καὶ πάλιν.

Μὴ ἐγκαταλίπης με, Κύριε, ὁ Θεός μου, μὴ ἀποστῆς ἀπ’ ἐμοῦ.

Πρόσχες εἰς τὴν βοήθειάν μου, Κύριε τῆς σωτηρίας μου.

Ψαλμὸς πέμπτος (62). 4ος

Ο Θεός, ὁ Θεός μου, πρὸς σὲ ὄρθριζω.

Εδίψησέ σε ἡ ψυχή μου, ποσαπλῶς σοι ἡ σάρξ μου ἐν γῇ ἐρήμῳ καὶ ἀβάτῳ καὶ ἀνύδρῳ.

Οὗτος ἐν τῷ ἀγίῳ ὕφθην σοι, τοῦ ἰδεῖν τὴν δύναμίν σου καὶ τὴν δόξαν σου.

Οτι κρεῖσσον τὸ ἔλεός σου ὑπὲρ ζωάς· τὰ χεῖλη μου ἐπαινέσουσί σε.

Οὗτος εὐλογήσω σε ἐν τῇ ζωῇ μου, καὶ ἐν τῷ ὀνόματί σου ἀρῷ τὰς χεῖράς μου.

Ως ἐκ στέατος καὶ πιότητος ἐμπλησθείη ἡ ψυχή μου, καὶ χείλη ἀγαλλιάσεως αἰνέσει τὸ στόμα μου.

Εἰ ἐμνημόνευόν σου ἐπὶ τῆς στρωμνῆς μου, ἐν τοῖς ὄρθροις ἐμελέτων εἰς σέ.

Οτι ἐγενήθης βοηθός μου, καὶ ἐν τῇ σκέπῃ τῶν πτερύγων σου ἀγαλλιάσομαι.

Εκολλήθη ἡ ψυχή μου ὥπισω σου, ἐμοῦ δέ ἀντελάβετο ἡ δεξιά σου.

Αὐτοὶ δὲ εἰς μάτην ἐζήτησαν τὴν ψυχήν μου· εἰσελεύσονται εἰς τὰ κατώτατα τῆς γῆς· παραδοθήσονται εἰς χεῖρας ρόμφαιάς, μερίδες ἀλωπέκων ἔσονται.

Ο δὲ βασιλεὺς εὐφρανθήσεται ἐπὶ τῷ Θεῷ, ἐπαινεθήσεται πᾶς ὁ ὄμινύων ἐν αὐτῷ, ὅτι ἐνεφράγη στόμα λαλούντων ἄδικα.

Καὶ πάλιν.

Εν τοῖς ὄρθροις ἐμελέτων εἰς σέ, ὅτι ἐγενήθης βοηθός μου, καὶ ἐν τῇ σκέπῃ τῶν πτερύγων σου ἀγαλλιάσομαι.

Ἐκολλήθη ἡ ψυχή μου ὥπισω σου· ἐμοῦ δέ ἀντελάβετο ἡ δεξιά σου.

Καὶ τὰ ἔξης ἄνευ μετανοιῶν·

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ ἀγίῳ Πνεύματι, καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἄμην.

Αλληλούϊα, ἀλληλούϊα, ἀλληλούϊα· δόξα σοι ὁ Θεός (**τρίς**).

Κύριε, ἐλέησον· Κύριε, ἐλέησον· Κύριε, ἐλέησον.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ ἀγίῳ Πνεύματι, καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἄμην.

Ο δὲ ἴερεὺς ἀναγινώσκει μυστικῶς τὰς εὐχὰς τοῦ Ὁρθροῦ ἐνώπιον τῆς ἀγίας Τραπέζης· μετὰ δὲ τὴν πρώτην τριάδα τῶν Ψαλμῶν ἐξελθὼν συνεχίζει τὴν ἀνάγνωσιν ἐνώπιον τῆς εἰκόνος τοῦ Κυρίου. Καὶ μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν εὐχῶν ὁ ἴερεὺς ἀσπασμένος τὴν δεσποτικὴν εἰκόνα εἰσέρχεται διὰ τῆς νοτίου πόλης εἰς τὸ Ιερόν.

Ψαλμὸς πέμπτος (87). 3ος

Κύριε, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου, ἡμέρας ἐκέραξα καὶ ἐν νυκτὶ ἐναντίον σου.

Εἰσελθέτω ἐνώπιόν σου ἡ προσευχή μου, κλίνον τὸ οὖς σου εἰς τὴν δέησίν μου.

Οτι ἐπλήσθη κακῶν ἡ ψυχή μου, καὶ ἡ ζωή μου τῷ Ἄδῃ ἥγγισε.

Προσελογίσθην μετὰ τῶν καταβαινόντων εἰς λάκκον, ἐγενήθην ὡσεὶ ἀνθρωπος ἀβοήθητος, ἐν νεκροῖς ἐλεύθερος.

Ωσεὶ τραυματίαι καθεύδοντες ἐν τάφῳ, ὃν οὐκ ἐμνήσθης ἔτι, καὶ αὐτοὶ ἐκ τῆς χειρός σου ἀπώσθησαν.

Τεθεντό με ἐν λάκκῳ κατωτάτῳ, ἐν σκοτεινοῖς καὶ ἐν σκιᾷ θανάτου.

Επ’ ἐμὲ ἐπεστηρίχθη ὁ θυμός σου, καὶ πάντας τοὺς μετεωρισμούς σου ἐπήγαγες ἐπ’ ἐμέ.

Εμάκρυνας τοὺς γνωστούς μου ἀπ’ ἐμοῦ, ἔθεντό με βδέλυγμα ἑαυτοῖς.

Παρεδόθην καὶ οὐκ ἐξεπορευόμην· οἱ ὄφθαλμοί μου ἡσθένησαν ἀπὸ πτωχείας.

Εκέραξα πρὸς σέ, Κύριε, ὅλην τὴν ἡμέραν, διεπέτασα πρὸς σὲ τὰς χεῖράς μου.

Μὴ τοῖς νεκροῖς ποιήσεις θαυμάσια; ἢ ιατροὶ ἀναστήσουσι, καὶ ἐξομολογήσονται σοι;

Μὴ διηγήσεται τις ἐν τῷ τάφῳ τὸ ἔλεός σου, καὶ τὴν ἀλήθειάν σου ἐν τῇ ἀπωλείᾳ;

Μὴ γνωσθήσεται ἐν τῷ σκότει τὰ θαυμάσιά σου καὶ ἡ δικαιοσύνη σου ἐν γῇ ἐπιλελησμένῃ;

Κάγῳ πρὸς σέ, Κύριε, ἐκέραξα, καὶ τὸ πρωῒ ἡ προσευχή μου προφθάσει σε.

Ινα τί, Κύριε, ἀπωθῇ τὴν ψυχήν μου; ἀποστρέφεις τὸ πρόσωπόν σου ἀπ’ ἐμοῦ;

Πτωχός εἰμι ἐγώ, καὶ ἐν κόποις ἐκ νεότητός μου· ὑψωθεὶς δὲ ἐταπεινώθην καὶ ἔξηπορήθην.

Επ' ἐμὲ διῆλθον αἱ ὄργαί σου, οἱ φοβερισμοί σου ἔξετάραξάν με.

Εκύκλωσάν με ὥσει ὕδωρ, ὅλην τὴν ἡμέραν περιέσχον με ἄμα.

Εμάκρυνας ἀπ' ἐμοῦ φύλον καὶ πλησίον, καὶ τοὺς γνωστούς μου ἀπὸ ταλαιπωρίας.

Kai πάλιν.

Κύριε, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου, ἡμέρας ἐκέκραξα καὶ ἐν νυκτὶ ἐναντίον σου.

Εἰσελθέτω ἐνώπιόν σου ἡ προσευχή μου, κλίνον τὸ οὖς σου εἰς τὴν δέησίν μου.

Ψαλμὸς ρβ' (102). **2^{ος}**

Εὐλόγει, ἡ ψυχή μου, τὸν Κύριον, καὶ πάντα τὰ ἐντός μου τὸ ὄνομα τὸ ἄγιον αὐτοῦ.

Εὐλόγει, ἡ ψυχή μου, τὸν Κύριον, καὶ μὴ ἐπιλανθάνου πάσας τὰς ἀνταποδόσεις αὐτοῦ.

Τὸν εὐ̄λατεύοντα πάσας τὰς ἀνομίας σου, τὸν ἴώμενον πάσας τὰς νόσους σου.

Τὸν λυτρούμενον ἐκ φθορᾶς τὴν ζωήν σου, τὸν στεφανοῦντά σε ἐν ἐλέει καὶ οἰκτιρμοῖς.

Τὸν ἐμπιπλῶντα ἐν ἀγαθοῖς τὴν ἐπιθυμίαν σου, ἀνακαινισθήσεται ὡς ἀετοῦ ἡ νεότης σου.

Ποιῶν ἐλεημοσύνας ὁ Κύριος, καὶ κρῖμα πᾶσι τοῖς ἀδικουμένοις.

Εγνώρισε τὰς ὁδοὺς αὐτοῦ τῷ Μωϋσῇ, τοῖς νιοῖς Ἰσραὴλ τὰ θελήματα αὐτοῦ.

Οἰκτίρμων καὶ ἐλεήμων ὁ Κύριος, μακρόθυμος καὶ πολυέλεος· οὐκ εἰς τέλος ὀργισθήσεται, οὐδὲ εἰς τὸν αἰῶνα μηνιεῖ.

Οὐ κατὰ τὰς ἀνομίας ἡμῶν ἐποίησεν ἡμῖν, οὐδὲ κατὰ τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν ἀνταπέδωκεν ἡμῖν.

Οτι κατὰ τὸ ὑψος τοῦ οὐρανοῦ ἀπὸ τῆς γῆς, ἐκραταίωσε Κύριος τὸ ἔλεος αὐτοῦ ἐπὶ τοὺς φοβουμένους αὐτόν.

Καθόσον ἀπέχουσιν ἀνατολαὶ ἀπὸ δυσμῶν, ἐμάκρυνεν ἀφ' ἡμῶν τὰς ἀνομίας ἡμῶν.

Καθὼς οἰκτείρει πατὴρ υἱούς, φωτείρησε Κύριος τοὺς φοβουμένους αὐτόν· ὅτι αὐτὸς ἔγνω τὸ πλάσμα ἡμῶν, ἐμνήσθη ὅτι χοῦς ἐσμεν.

Ανθρωπος ὥσει χόρτος αἱ ἡμέραι αὐτοῦ, ὥσει ἄνθος τοῦ ἀγροῦ οὕτως ἔξανθήσει.

Οτι πνεῦμα διῆλθεν ἐν αὐτῷ καὶ οὐχ ὑπάρξει, καὶ οὐκ ἐπιγνώσεται ἔτι τὸν τόπον αὐτοῦ.

Τὸ δὲ ἔλεος τοῦ Κυρίου ἀπὸ τοῦ αἰῶνος καὶ ἔως τοῦ αἰῶνος, ἐπὶ τοὺς φοβουμένους αὐτόν.

Καὶ ἡ δικαιοσύνη αὐτοῦ ἐπὶ υἱοῖς υἱῶν, τοῖς φυλάσσουσι τὴν διαθήκην αὐτοῦ, καὶ μεμνημένοις τῶν ἐντολῶν αὐτοῦ τοῦ ποιῆσαι αὐτάς.

Κύριος ἐν τῷ οὐρανῷ ἡτοίμασε τὸν θρόνον αὐτοῦ, καὶ ἡ βασιλεία αὐτοῦ πάντων δεσπόζει.

Εὐλογεῖτε τὸν Κύριον πάντες οἱ Ἀγγελοι αὐτοῦ, δυνατοὶ ἰσχύῃ, ποιοῦντες τὸν λόγον αὐτοῦ, τοῦ ἀκοῦσαι τῆς φωνῆς τῶν λόγων αὐτοῦ.

Εὐλογεῖτε τὸν Κύριον, πᾶσαι αἱ Δυνάμεις αὐτοῦ, λειτουργοὶ αὐτοῦ οἱ ποιοῦντες τὸ θέλημα αὐτοῦ.

Εὐλογεῖτε τὸν Κύριον, πάντα τὰ ἔργα αὐτοῦ, ἐν παντὶ τόπῳ τῆς δεσποτείας αὐτοῦ· εὐλόγει, ἡ ψυχή μου, τὸν Κύριον.

Kai πάλιν.

Εν παντὶ τόπῳ τῆς δεσποτείας αὐτοῦ· εὐλόγει, ἡ ψυχή μου, τὸν Κύριον.

Ψαλμὸς ρμβ' (142). **1^{ος}**

Κύριε, εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου, ἐνώτισαι τὴν δέησίν μου ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου, εἰσάκουσόν μου ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου·

Καὶ μὴ εἰσέλθῃς εἰς κρίσιν μετὰ τοῦ δούλου σου, ὅτι οὐ δικαιωθήσεται ἐνώπιόν σου πᾶς ζῶν.

Οτι κατεδίωξεν ὁ ἐχθρὸς τὴν ψυχήν μου· ἐταπείνωσεν εἰς γῆν τὴν ζωήν μου.

Εκάθισέ με ἐν σκοτεινοῖς, ὡς νεκροὺς αἰῶνος, καὶ ἡκηδίασεν ἐπ' ἐμὲ τὸ πνεῦμά μου, ἐν ἐμοὶ ἐταράχθη ἡ καρδία μου.

Εμνήσθην ἡμερῶν ἀρχαίων, ἐμελέτησα ἐν πᾶσι τοῖς ἔργοις σου, ἐν ποιήμασι τῶν χειρῶν σου ἐμελέτων.

Διεπέτασα πρὸς σὲ τὰς χειράς μου· ἡ ψυχή μου ὡς γῆ ἀνυδρός σοι.

Ταχὺ εἰσάκουσόν μου, Κύριε, ἐξέλιπε τὸ πνεῦμά μου.

Μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν σου ἀπ' ἐμοῦ, καὶ ὁμοιωθήσομαι τοῖς καταβαίνουσιν εἰς λάκκον.

**Ακουστὸν ποίησόν μοι τὸ πρωὶ τὸ ἔλεός σου,
ὅτι ἐπὶ σοὶ ἥλπισα.**

**Γνώρισόν μοι, Κύριε, ὁδὸν ἐν ᾧ πορεύσομαι,
ὅτι πρὸς σὲ ἡρα τὴν ψυχήν μου.**

**Ἐξελοῦ με ἐκ τῶν ἐχθρῶν μου, Κύριε, πρὸς
σὲ κατέφυγον· δίδαξόν με τοῦ ποιεῖν τὸ θέ-
λημά σου, ὅτι σὺ εἶ ὁ Θεός μου.**

**Τὸ Πνεῦμά σου τὸ ἀγαθὸν ὁδηγήσει με ἐν γῇ
εὐθείᾳ· ἔνεκεν τοῦ ὄνοματός σου, Κύριε, ζή-
σεις με.**

**Ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου ἐξάξεις ἐκ θλίψεως
τὴν ψυχήν μου· καὶ ἐν τῷ ἔλεει σου ἐξολο-
θρεύσεις τοὺς ἐχθρούς μου.**

**Καὶ ἀπολεῖς πάντας τοὺς θλίβοντας τὴν ψυ-
χήν μου, ὅτι ἐγώ δοῦλός σού εἰμι.**

Kai πάλιν.

**Εἰσάκουσόν μου, Κύριε, ἐν τῇ δικαιοσύνῃ
σου, καὶ μὴ εἰσέλθῃς εἰς κρίσιν μετὰ τοῦ
δούλου σου. (δίς)**

Eīta.

**Τὸ Πνεῦμά σου τὸ ἀγαθὸν ὁδηγήσει με ἐν γῇ
εὐθείᾳ.**

Δόξα. Καὶ νῦν.

**Ἀλληλούϊα, ἀλληλούϊα, ἀλληλούϊα· δόξα
σοι, ὁ Θεός. (τρίς) *Η ελπίς ημών Κύριε Δόξα Σοι***

*

ΤΑ ΕΙΡΗΝΙΚΑ

**Πληρωθέντος τοῦ ἑξαψάλμου, ὁ ἵερεὺς λέγει ἐνώπιον τῆς ἀγίας
Τραπέζης τὰ εἰρηνικά, τοῦ χοροῦ ψάλλοντος μεθ' ἐκάστην δέη-
σιν τὸ **Κύριε, ἐλέησον.****

Ἐν εἰρήνῃ τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

**Ὑπὲρ τῆς ἀνωθεν εἰρήνης καὶ τῆς σωτηρίας τῶν ψυχῶν ἡμῶν
τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.**

**Ὑπὲρ τῆς εἰρήνης τοῦ σύμπαντος κόσμου, εὐσταθείας τῶν ἀγίων
τοῦ Θεοῦ Ἑκκλησιῶν καὶ τῆς τῶν πάντων ἐνώσεως τοῦ Κυρίου
δεηθῶμεν.**

**Ὑπὲρ τοῦ ἀγίου οἴκου τούτου καὶ τῶν μετὰ πίστεως, εὐλαβείας
καὶ φόβου Θεοῦ εἰσιόντων ἐν αὐτῷ τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.**

Ὑπὲρ τοῦ πατρός καὶ ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν (δεινός**), τοῦ τιμίου
πρεσβυτερίου, τῆς ἐν Χριστῷ διακονίας, παντὸς τοῦ κλήρου καὶ
τοῦ λαοῦ τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.**

**Ὑπὲρ τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν ἔθνους, πάσης ἀρχῆς καὶ ἔξουσίας ἐν
αὐτῷ καὶ τοῦ κατὰ ξηράν, θάλασσαν καὶ ἀέρα φιλοχρίστου ἡμῶν
στρατοῦ τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.**

**Ὑπὲρ τῆς ενορίας καὶ πόλεως ταύτης, πάσης πόλεως καὶ χώρας
καὶ τῶν πίστει οἰκούντων ἐν αὐταῖς τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.**

**Ὑπὲρ εὐκρασίας ἀέρων, εὐφορίας τῶν καρπῶν τῆς γῆς καὶ και-
ρῶν εἰρηνικῶν τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.**

**Ὑπὲρ πλεόντων, ὁδοιπορούντων, νοσούντων, καμνόντων, αἰχ-
μαλότων καὶ τῆς σωτηρίας αὐτῶν τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.**

**Ὑπὲρ τοῦ ρυσθῆναι ἡμᾶς ἀπὸ πάσης θλίψεως, ὥργης, κινδύνου
καὶ ἀνάγκης τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.**

**Ἄντιλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον καὶ διαφύλαξον ἡμᾶς, ὁ Θεός, τῇ
σῇ χάριτι.**

**Τῆς παναγίας, ἀχράντου, ὑπερευλογημένης, ἐνδόξου, δεσποίνης
ἡμῶν, Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας (**Υπεραγία
Θεοτόκε σῶσον ἡμάς**) μετὰ πάντων τῶν ἀγίων μνημονεύ-
σαντες, ἑαυτὸνς καὶ ἀλλήλους καὶ πᾶσαν τὴν ζωὴν ἡμῶν Χριστῷ
τῷ Θεῷ παραθώμεθα.**

Ο χορός· Σοί, Κύριε.

Ο ἱερεὺς ἐκφωνώς:

**Οτι πρέπει σοι πᾶσα δόξα, τιμὴ καὶ προσκύνησις, τῷ Πατρὶ^{τῷ Υἱῷ} καὶ τῷ ἀγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰώ-
νας τῶν αἰώνων.**

Ο χορός· Άμην.

*

**ΤΟ «ΘΕΟΣ ΚΥΡΙΟΣ» ΤΑ ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΑ (όπως στον Εσπερινό)
ΤΗΧΟΣ Β΄, Από Βιβλίο «Αναγνώστη» - Σιμωνόπετρας σελίδα 63**

**Θεὸς Κύριος, καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν· εὐλογη-
μένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὄνόματι Κυρίου.**

**Στίχ. α'. Ξέμολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ, ὅτι ἀγα-
θός, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.**

Θεὸς Κύριος, καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν...

**Στίχ. β'. Πάντα τὰ ἔθνη ἐκύκλωσάν με, καὶ τῷ
ὄνόματι Κυρίου ἡμωνάμην αὐτούς.**

Θεὸς Κύριος, καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν...

Στίχ. γ'. Παρὰ Κυρίου ἐγένετο αὕτη, καὶ ἐστὶ^{θαυμαστὴ} ἐν ὀφθαλμοῖς ἡμῶν.

Θεὸς Κύριος, καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν...

ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΑ

Ἀπολυτίκιον Αναστάσιμον. ΤΗΧΟΣ Β'.

**Οτε κατῆλθες πρὸς τὸν θάνατον, ἡ ζωὴ ἡ ἀ-
θάνατος, τότε τὸν ἄδην ἐνέκρωσας, τῇ ἀ-
στραπῇ τῆς θεότητος· ὅτε δὲ καὶ τοὺς τεθνε-
ῶτας, ἐκ τῶν καταχθονίων ἀνέστησας, πᾶσαι
αἱ δυνάμεις τῶν ἐπουρανίων ἐκραύγαζον.
Ζωοδότα Χριστέ, ὁ Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι.**

Δόξα. Τῆς ἑορτῆς. ΤΗΧΟΣ Δ'.

**Η γέννησίς σου Θεοτόκε, χαρὰν ἐμήνυσε
πάσῃ τῇ οἰκουμένῃ· ἐκ σοῦ γὰρ ἀνέτειλεν ὁ
ΤΗλιος τῆς δικαιοσύνης, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡ-
μῶν· καὶ λύσας τὴν κατάραν, ἐδωκε τὴν εὐ-
λογίαν· καὶ καταργήσας τὸν θάνατον, ἐδωρή-
σατο ἡμῖν ζωὴν τὴν αἰώνιον.**

Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Η γέννησίς σου Θεοτόκε, ...

*

**Εῖτα, συναπτὴ μικρὰ ὑπὸ τοῦ διακόνου, τοῦ χοροῦ ψάλλον-
τος μεθ' ἐκάστην δέησιν τὸ **Κύριε, ἐλέησον.****

Ἐπι καὶ ἔτι ἐν εἰρήνῃ τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

**Ἀντιλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον καὶ διαφύλαξον ἡμᾶς, ὁ Θεός, τῇ σῇ
χάριτι.**

**Τῆς παναγίας, ἀχράντου, ὑπερευλογημένης, ἐνδόξου, δεσποίνης
ἡμῶν, Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας (**Υπεραγία
Θεοτόκε σῶσον ἡμάς**) μετὰ πάντων τῶν ἀγίων μνημονεύ-**

σαντες, έαυτοὺς και ἀλλήλους και πᾶσαν τὴν ζωὴν ἡμῶν Χριστῷ τῷ Θεῷ παραθώμεθα.

Ο χορός· Σοί, Κύριε.

Ο ιερεὺς ἐκφώνως·

Οτι σὸν τὸ κράτος και σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, τῷ Πατρὶ και τῷ Υἱῷ και τῷ ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν και ἀεὶ και εἰς τὸν αἰώνας τῶν αἰώνων.

Ο χορός· Αμήν.

*

ΚΑΘΙΣΜΑΤΑ [Τὸ Ψαλτήριον και ὁ Ἀμωμος]

*

Ειδικά στον Ορθρο της Κυριακής, τα αναστάσιμα προσόμια Καθίσματα των Εβδομαδιάν Λειτουργικού Κύκλου (Παρακλητική) προηγούνται των αντίστοιχων προσόμιων Καθίσματων του Επήσιου Λειτουργικού Κύκλου (Μηναία). Ετοι, η ημέρα της Κυριακής πάρνει πάντα τα προσόμια Καθίσματά της από τον Εβδομαδιαίο Λειτουργικό Κύκλο (Παρακλητική), όχι μόνο όταν συμπίπτει με εορτές, που έχουν Ακολουθίες εις δ', ή εις στ', αλλά, ακόμη, και όταν συμπίπτει με εορτές, που έχουν Ακολουθία εις η', ή Αγρυπνία. Τα αναστάσιμα προσόμια Καθίσματα του Ορθρου της Κυριακής καταληπτάνονται μόνο όταν η ημέρα της Κυριακής συμπίπτει με Αγρυπνής Εορτής (δηλαδή, με ακολουθία, που καταργεί τελείως τον Εβδομαδιαίο Λειτουργικό Κύκλο, όπως π.χ. τα Χριστούγεννα, τα Θεοφάνεια, και η Μεταμόρφωση του Σωτήρος).

*

[Τὸ Ψαλτήριον και ὁ Ἀμωμος]

Μετὰ τὴν α' Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Αναστάσιμον. Ἡχος β'. Αὐτόμελον.

Ο εὐσχήμων Ιωσήφ, ἀπὸ τοῦ ξύλου καθελών, τὸ ἄχραντόν σου σῶμα, σινδόνι καθαρὰ εἰλήσας, και ἀρώμασιν, ἐν μνήματι καινῷ κηδεύσας ἀπέθετο· ἀλλὰ τριήμερος ἀνέστης, Κύριε, παρέχων τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ὁμοιον.

Ταῖς Μυροφόροις γυναιξί, παρὰ τὸ μνῆμα ἐπιστάς, ὁ Ἀγγελος ἐβόα· Τὰ μύρα τοῖς θνητοῖς, ὑπάρχει ἀρμόδια· Χριστὸς δὲ διαφθορᾶς ἐδείχθη ἀλλότριος· ἀλλὰ κραυγάσατε· Ἀνέστη ὁ Κύριος, παρέχων τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Τῆς ἐορτῆς.

Ἡχος δ'. Κατεπλάγη Ιωσήφ.

Αναβόησον Δαυΐδ, τί ὕμοσέ σοι ὁ Θεός; Ἄμοι ὕμοσε φησί, και ἐκπεπλήρωκεν ἰδού, ἐκ τοῦ καρποῦ τῆς κοιλίας μου δοὺς τὴν Παρθένον· ἐξ ἣς ὁ πλαστουργός, Χριστὸς ὁ νέος Ἀδάμ, ἐτέχθη Βασιλεὺς ἐπὶ τοῦ θρόνου μου· και βασιλεύει σήμερον, ὁ ἔχων τὴν βασιλείαν ἀσάλευτον· Η στεῖρα τίκτει, τὴν Θεοτόκον, και τροφὸν τῆς ζωῆς ἡμῶν.

Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἡχος β'.

Τὸν λίθον τοῦ μνήματος, σφραγισθῆναι μὴ κωλύσας, τὴν πέτραν τῆς πίστεως, ἀναστὰς παρέσχες πᾶσι. Κύριε δόξα σοι.

Δόξα.

Τῶν μαθητῶν σου ὁ χορός, σὺν Μυροφόροις γυναιξίν, ἀγάλλεται συμφώνως· κοινὴν γὰρ ἑορτήν, σὺν αὐτοῖς ἑορτάζομεν, εἰς δόξαν και τιμὴν τῆς σῆς ἀναστάσεως· και δι' αὐτῶν φιλάνθρωπε Κύριε, τῷ λαῷ σου παράσχου τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Τῆς ἐορτῆς.

Ἡχος δ'. Κατεπλάγη Ιωσήφ.

Ἐκ τῆς ρίζης Ἱεσσαί, και ἐξ ὁσφύος τοῦ Δαυΐδ, ή θεόπαις Μαριάμ, τίκτεται σήμερον ἡμῖν, και νεουργεῖται, ή σύμπασα, και θεουργεῖται. Συγχάρητε ὁμοῦ, ὁ οὐρανὸς και ἡ γῆ· αἰνέσατε αὐτήν, αἱ πατριαι τῶν ἐθνῶν. Ιωακεὶμ εὐφραίνεται, και Ἀννα πανηγυρίζει κραυγάζουσα· Η στεῖρα τίκτει, τὴν Θεοτόκον, και τροφὸν τῆς ζωῆς ἡμῶν.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα.

Ἡχος πλ. δ'. Τὸ προσταχθὲν μυστικῶς.

Ἀγαλλιάσθω οὐρανός, γῆ εὐφραινέσθω· ὁ τοῦ Θεοῦ γὰρ οὐρανός, ἐν γῇ ἐτέχθη, ή Θεόνυμφος αὕτη ἐξ ἐπαγγελίας. Η στεῖρα βρέφος θηλάζει τὴν Μαριάμ· και χαίρει ἐπὶ τῷ τόκῳ Ιωακείμ, Ράβδος λέγων ἐτέχθη μοι, ἐξ ἣς τὸ ἄνθος Χριστός, ἐβλάστησεν ἐκ ρίζης Δαυΐδ. Οντως θαῦμα παράδοξον!

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

*

ΑΝΑΣΤΑΣΙΜΑ ΕΥΛΟΓΗΤΑΡΙΑ

Οὐ ψάλλονται χάριν τῆς θεομητορικῆς ἐορτῆς.

*

Τῶν εὐλογηταρίων καταλιμπανομένων, εὐθὺς ἡ μικρὰ συναπτὴ και ἡ ἐκφώνησις «**Οτι ηδόγηται σου**». Η ὑπακοὴ και οἱ ἀναβαθμοὶ τοῦ ἥχου.

Τὸ προκείμενον τῆς ἐορτῆς **«Μνησθήσομαι τοῦ ὄνοματός σου»**, και τὸ **«Πᾶσα πνοή»**.

*

Εἶτα, συναπτὴ μικρὰ ὑπὸ τοῦ διακόνου, τοῦ χοροῦ ψάλλοντος μεθ' ἐκάστην δέσην τὸ **Κύριε, ἐλέησον**.

Ἐτι καὶ ἔτι ἐν εἰρήνῃ τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ἀντιλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον και διαφύλαξον ἡμᾶς, ὁ Θεός, τῇ σῇ χάριτι.

Τῆς παναγίας, ὀχράντου, ὑπερευλογημένης, ἐνδόξου, δεσποίνης ἡμῶν, Θεοτόκου και ἀειπαρθένου Μαρίας (**Υπεραγία Θεοτόκε σῶσον ἡμάς**) μετὰ πάντων τῶν ἀγίων μνημονεύσαντες, έαυτοὺς και ἀλλήλους και πᾶσαν τὴν ζωὴν ἡμῶν Χριστῷ τῷ Θεῷ παραθώμεθα.

Ο χορός· Σοί, Κύριε.

Ο ιερεὺς ἐκφώνως·

Οτι ηδόγηται σου τὸ ὄνομα και δεδόξασται σου ἡ Βασιλεία τοῦ Πατρὸς και τοῦ Υἱοῦ και τοῦ Αγίου Πνεύματος, νῦν και ἀεὶ και εἰς τὸν αἰώνας τῶν αἰώνων.

Ο χορός· Αμήν.

ΥΠΑΚΟΗ, ΑΝΑΒΑΘΜΟΙ, ΠΡΟΚΕΙΜΕΝΟΝ

*

Η Υπακοή είναι ένας σύντομος αναστάσιμος ύμνος. Στην Παρακλητική (Εβδομαδιαίος Λειτουργικός Κύκλος) όλοι οι ήχοι της Βυζαντινής μουσικής έχουν τη δική τους Υπακοή, που βρίσκεται καταγεγραμμένη στην ακολουθία των Ορθρών της Κυριακής (μετά από τα αναστάσια προσόντα Καθίσματα της «β' στιχολογίας»). Οι Υπακοές των οκτώ (8) ίχων της βυζαντινής μουσικής βρίσκονται καταγεγραμμένες και στο Ωρολόγιο το Μέγα (μαζί με τα Αναστάσια Απολυτικά και τα Θεοτοκία τους).

*

‘Η Υπακοή. Ἡχος β’.

Μετὰ τὸ πάθος, πορευθεῖσαι ἐν τῷ μνήματι, πρὸς τὸ μυρίσαι, τὸ σῶμά σου αἱ γυναικες, Χριστὲ ὁ Θεός, εἶδον Ἀγγέλους ἐν τῷ τάφῳ καὶ ἔξεστησαν· φωνῆς γὰρ ἥκουνον ἐξ αὐτῶν, ὅτι ἀνέστη ὁ Κύριος, παρέχων τῷ κόσμῳ, τὸ μέγα ἔλεος.

Οἱ Ἀναβαθμοί. Ἡχος β’.

Ἀντίφωνον Α'.

Ἐν τῷ οὐρανῷ τὰ ὅμματα, ἐκπέμπω μου τῆς καρδίας, πρὸς σὲ Σωτήρ· σῶσόν με σῇ ἐπιλάμψει.

Ἐλέησον ἡμᾶς τοὺς πταίοντάς σοι πολλά, καθ' ἐκάστην ὥραν, ὡς Χριστέ μου, καὶ δὸς πρὸ τέλους τρόπους, τοῦ μετανοεῖν σοι.

Δόξα. Καὶ νῦν.

Ἄγιῳ Πνεύματι, τὸ βασιλεύειν πέλει, τὸ ἀγιάζειν, τὸ κινεῖν τὴν κτίσιν· Θεὸς γάρ ἐστιν, ὁμοούσιος Πατρὶ καὶ Λόγῳ.

Ἀντίφωνον Β'.

Εἰ μὴ ὅτι Κύριος ἦν ἐν ἡμῖν, τίς ίκανὸς σῶος φυλαχθῆναι ἐκ τοῦ ἐχθροῦ ἄμα καὶ ἀνθρωποκτόνου;

Τοῖς ὁδοῦσιν αὐτῶν, μὴ παραδῷς Σῶτερ τὸν σὸν δοῦλον· λέοντος τρόπον κατ' ἐμοῦ κινοῦνται, καὶ γὰρ οἱ ἐχθροί μου.

Δόξα. Καὶ νῦν.

Ἄγιῳ Πνεύματι, ζωαρχίᾳ καὶ γέρας· πάντα γὰρ τὰ κτιστά, ως Θεὸς ὡν δυναμοῦ, συντηρεῖ ἐν Πατρὶ δι' Υἱοῦ δέ.

Ἀντίφωνον Γ'.

Οἱ πεποιθότες ἐπὶ Κύριον, ἐοίκασιν ὅρει τῷ ἀγίῳ· οἱ οὐδαμῶς σαλεύονται, προσβολαῖς τοῦ βελίαρ.

Ἐν ἀνομίαις χεῖρας αὐτῶν, μὴ ἐκτεινάτωσαν οἱ θείως ζῶντες· οὐ γὰρ ἐᾶ Χριστός, τῇ ράβδῳ τὸν κλῆρον αὐτοῦ.

Δόξα. Καὶ νῦν.

Ἄγιῳ Πνεύματι, προσπηγάζει πᾶσα σοφία, ἐνθεν χάρις Ἀποστόλοις, καὶ τοῖς ἄθλοις καταστέφονται, Μάρτυρες, καὶ Προφῆται ὄρδοι.

Προκειμένον. Ψαλμὸς μδ' (44).

Μνησθήσομαι τοῦ ὄνόματός σου ἐν πάσῃ γενεᾷ καὶ γενεᾷ. (δίς)

Στίχ. Εξηρεύξατο ἡ καρδία μου λόγον ἀγαθόν, λέγω ἐγὼ τὰ ἔργα μου τῷ βασιλεῖ, ἡ γλῶσσά μου κάλαμος γραμματέως ὀξυγράφου.

Μνησθήσομαι τοῦ ὄνόματός σου ...

*

**ΤΑΞΙΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ ΤΟΥ ΟΡΟΡΟΥ
ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ὅρθρου τὸ τῆς ἑορτῆς
(ἐκ τῶν βημοθύρων)**

*

Ο διάκονος: *Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.*

Κύριε, ἐλέησον.

Ο ιερεὺς: *Οτι ἄγιος εἰ, ὁ Θεὸς ἡμῶν, ...*

Σταθερὸν Προκειμένον ὅρθρον. Ἡχος β'. Ψαλμὸς ρν' (150).

Αμήν. Πᾶσα πνοὴ αἰνεσάτω τὸν Κύριον.

Πᾶσα πνοὴ αἰνεσάτω τὸν Κύριον.

Αἰνεσάτω πνοὴ... πᾶσα τὸν Κύριον.

Ο διάκονος: *Καὶ ύπερ τοῦ καταξιωθῆναι ἡμᾶς τῆς ἀκροάσεως τοῦ ἀγίου Εὐαγγελίου Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν ἰκετεύσωμεν.*

Κύριε, ἐλέησον. (γ')

Ο διάκονος: *Σοφία· ὄρθοι· ἀκούσωμεν τοῦ ἀγίου Εὐαγγελίου.*

Ο ιερεὺς: *Εἰρήνη πᾶσι.*

Καὶ τῷ Πνεύματί σου.

Ο ιερεὺς: *Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν ἀγίου Εὐαγγελίου τὸ ἀνάγνωσμα.*

Ο διάκονος: *Πρόσχωμεν.*

Δόξα σοι, Κύριε, δόξα σοι.

Καὶ ὁ ιερεὺς ἀναγινώσκει τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ ὅρθρου τῆς ἑορτῆς ἀπὸ τῆς Θραίκης Πύλης.

Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν (α' 39-49, 56).

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ἀναστᾶσα Μαριάμ, ἐπορεύθη εἰς τὴν ὄρειν μετὰ σπουδῆς, εἰς πόλιν Ιούδα: καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν οἶκον Ζαχαρίου, καὶ ἤσπασατο τὴν Ἐλισάβετ. Καὶ ἐγένετο, ὡς ἤκουσεν ἡ Ἐλισάβετ τὸν ἀσπασμὸν τῆς Μαρίας, ἐσκίρτησε τὸ βρέφος ἐν τῇ κοιλίᾳ αὐτῆς· καὶ ἐπλήσθη Πνεύματος Ἀγίου ἡ Ἐλισάβετ, καὶ ἀνεφώνησε φωνῇ μεγάλῃ, καὶ εἶπεν: Εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξὶ καὶ εὐλογημένος ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου. Καὶ πόθεν μοι τοῦτο, ἵνα ἔλθῃ ἡ μήτηρ τοῦ Κυρίου μου πρός με; Ἰδού γάρ, ὡς ἐγένετο ἡ φωνὴ τοῦ ἀσπασμοῦ σου εἰς τὰ ὡτά μου, ἐσκίρτησε τὸ βρέφος ἐν ἀγαλλιάσει ἐν τῇ κοιλίᾳ μου. Καὶ μακαρία ἡ πιστεύσασα, ὅτι ἔσται τελείωσις τοῖς λειλαημένοις αὐτῇ παρὰ Κυρίου. Καὶ εἶπε Μαριάμ: Μεγαλύνει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον, καὶ ἡγαλλίασε τὸ πνεῦμά μου ἐπὶ τῷ Θεῷ τῷ σωτῆρί μου. Ὁτι ἐπέβλεψεν ἐπὶ τὴν ταπείνωσιν τῆς δούλης αὐτοῦ· ἴδου γὰρ ἀπὸ τοῦ νῦν μακαριοῦσί με πᾶσαι αἱ γενεαί. Ὁτι ἐποίησε μοι μεγαλεῖα ὁ Δυνατός, καὶ ἄγιον τὸ ὄνομα αὐτοῦ. Ἐμεινε δὲ Μαριάμ σὺν αὐτῇ ὡσεὶ μῆνας τρεῖς, καὶ ὑπέστρεψεν εἰς τὸν οἶκον αὐτῆς.

*

Ο χορός· Δόξα σοι, Κύριε, δόξα σοι.

*

Ο Ν' ΨΑΛΜΟΣ. Είναι ο γνωστός σε όλους 50ος Ψαλμός («Ἐλέησον με ο Θεός...»), που, σύμφωνα με την παράδοση της Εκκλησίας, γράφτηκε από τον Προφέτανα Λαζάρο σε ἐνδειχνη μετανοία για το διπλό τον αμάρτημα (δηλαδή, τα αμαρτήματα της δολοφονίας του στρατηγού Ουρία, και της μοιχείας με τη σύζυγο του Ουρία, τη Βηρσαβέ). Ο 50ος ψαλμός, ως ψαλμός μετανοίας, θεωρείται, όχι άδικα, ως ένας από τους ωραιότερους και σπουδαιότερους

ψαλμούς, για αντό και διαβάζεται μέσα στη λατρεία της Εκκλησίας περισσότερο από οποιουνδήποτε άλλο ψαλμό (περίπου 10 φορές την ημέρα). Στις αναστάσιμες Αγρυπνίες της Κυριακής ο 50ος ψαλμός ψάλλεται αντιφωνικά από τους δύο (2) χορούς, ενώ, κατά την άρα της ψαλμωδίας του, γίνεται η προσκύνηση του ιερού Εναγγελίου (Λειτουργικό Εναγγέλιο). Στις Αγρυπνίες των εορτών του Επήσιου Λειτουργικού Κύκλου ο 50ος ψαλμός δεν ψάλλεται, αλλά απλά αναγινώσκεται από τον Αναγνώστη ή τον Προεστό της λατρευτικής σύνασης.

*

Ο προεστώς ή ο άναγνώστης

Ανάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι, * προσκυνήσωμεν ἄγιον Κύριον Ἰησοῦν, * τὸν μόνον ἀναμάρτητον. * Τὸν σταυρόν σου, Χριστέ, προσκυνοῦμεν * καὶ τὴν ἀγίαν σου ἀνάστασιν * ὑμνοῦμεν καὶ δοξάζομεν. * σὺ γὰρ εἶ Θεὸς ἡμῶν, * ἐκτός σου ἄλλον οὐκ οἴδαμεν, * τὸ ὄνομά σου ὀνομάζομεν. * Δεῦτε πάντες οἱ πιστοὶ προσκυνήσωμεν * τὴν τοῦ Χριστοῦ ἀγίαν ἀνάστασιν * ίδου γὰρ ἥλθε διὰ τοῦ Σταυροῦ * χαρὰ ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ. * Διὰ παντὸς εὐλογοῦντες τὸν Κύριον, * ὑμνοῦμεν τὴν ἀνάστασιν αὐτοῦ. * Σταυρὸν γὰρ ὑπομείνας δι' ἡμᾶς, * θανάτῳ θάνατον ὥλεσεν.

*

Ο Ν΄ ψαλμός, χύμα.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν σου ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου.

Ἐπὶ πλεῖον πλῦνόν με ἀπὸ τῆς ἀνομίας μου καὶ ἀπὸ τῆς ἀμαρτίας μου καθάρισόν με.

Οτι τὴν ἀνομίαν μου ἐγὼ γινώσκω, καὶ ἡ ἀμαρτία μου ἐνώπιόν μού ἐστι διὰ παντός.

Σοὶ μόνῳ ἡμαρτον καὶ τὸ πονηρὸν ἐνώπιόν σου ἐποίησα, ὅπως ἀν δικαιωθῆσαι ἐν τοῖς λόγοις σου καὶ νικήσῃς ἐν τῷ κρίνεσθαι σε.

Ιδοὺ γὰρ ἐν ἀνομίαις συνελήφθην, καὶ ἐν ἀμαρτίαις ἐκίσσησέ με ἡ μήτηρ μου.

Ιδοὺ γὰρ ἀλήθειαν ἡγάπησας, τὰ ἄδηλα καὶ τὰ κρύφια τῆς σοφίας σου ἐδήλωσάς μοι.

Παντεῖς με ὑσσώπῳ, καὶ καθαρισθήσομαι· πλυνεῖς με, καὶ ὑπὲρ χιόνα λευκανθήσομαι.

Ἀκούτιεῖς μοι ἀγαλλίασιν καὶ εὐφροσύνην· ἀγαλλιάσονται ὀστέα τεταπεινωμένα.

Ἀπόστρεψον τὸ πρόσωπόν σου ἀπὸ τῶν ἀμαρτιῶν μου καὶ πάσας τὰς ἀνομίας μου ἐξάλειψον.

Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοί, ὁ Θεός, καὶ πνεῦμα εὐθὲς ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου.

Μὴ ἀπορρίψῃς με ἀπὸ τοῦ προσώπου σου, καὶ τὸ Πνεῦμά σου τὸ ἄγιον μὴ ἀντανέλῃς ἀπ' ἐμοῦ.

Ἀπόδος μοι τὴν ἀγαλλίασιν τοῦ σωτηρίου σου, καὶ πνεύματι ἡγεμονικῷ στήριξόν με.

Διδάξω ἀνόμους τὰς ὁδούς σου, καὶ ἀσεβεῖς ἐπὶ σὲ ἐπιστρέψουσι.

Ρῦσαί με ἐξ αἰμάτων, ὁ Θεός, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου· ἀγαλλιάσεται ἡ γλῶσσά μου τὴν δικαιοσύνην σου.

Κύριε, τὰ χείλη μου ἀνοίξεις, καὶ τὸ στόμα μου ἀναγγελεῖ τὴν αἰνεσίν σου.

Οτι, εἰ ἡθέλησας θυσίαν, ἔδωκα ἄν· ὀλοκαυτώματα οὐκ εύδοκήσεις.

Θυσία τῷ Θεῷ πνεῦμα συντετριψμένον· καρδίαν συντετριψμένην καὶ τεταπεινωμένην ὁ Θεὸς οὐκ ἔξουδενώσει.

Ἄγαθυνον, Κύριε, ἐν τῇ εύδοκίᾳ σου τὴν Σιών, καὶ οἰκοδομηθήτω τὰ τείχη Ιερουσαλήμ.

Τότε εύδοκήσεις θυσίαν δικαιοσύνης, ἀναφορὰν καὶ ὀλοκαυτώματα.

Τότε ἀνοίσουσιν ἐπὶ τὸ θυσιαστήριόν σου μόσχους

Δόξα.

Ταῖς τῆς Θεοτόκου * πρεσβείαις, ἐλεῆμον, * ἐξάλειψον τὰ πλήθη * τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Καὶ νῦν.

Ταῖς τῆς Θεοτόκου * πρεσβείαις, ἐλεῆμον, * ἐξάλειψον τὰ πλήθη * τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Ίδιόμελον. Ἡχος δ'. Γερμανοῦ Πατριάρχου.

Στίχ. Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου, καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν σου ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου.

Η παγκόσμιος χαρά, ἐκ τῶν δικαίων ἀνέτειλεν ἡμῖν, ἐξ Ἰωακεὶμ καὶ τῆς Ἀννης, ἡ πανύμνητος Παρθένος· ἦτις δι' ὑπερβολὴν ἀγαθότητος, ναὸς Θεοῦ ἔμψυχος γίνεται, καὶ μόνη κατὰ ἀλήθειαν, Θεοτόκος γνωρίζεται. Αὐτῆς ταῖς ἰκεσίαις Χριστὲ ὁ Θεός, τῷ κόσμῳ τὴν εἰρήνην κατάπεμψον, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Ο ιερεὺς· Σῶσον, ὁ Θεός, τὸν λαόν σου, καὶ εὐλόγησον τὴν κληρονομίαν σου· ἐπίσκεψαι τὸν κόσμον σου ἐν ἔλει καὶ οἰτιρμοῖς· ὄψωσον κέρας Χριστιανῶν Ὁρθοδόξων, καὶ κατάπεμψον ἐφ ἡμᾶς τὰ ἔλεη σου τὰ πλούσια· πρεσβείαις τῆς παναχράντου, Δεσποίνης ἡμῶν, Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, δυνάμει τοῦ τιμίου καὶ ζωοποιοῦ Σταυροῦ, προστασίαις τῶν τιμίων ἐπουρανίων Δυνάμεων ἀσωμάτων, ἰκεσίαις τοῦ τιμίου, ἐνδόξου, προφήτου προδρόμου καὶ βαπτιστοῦ Ιωάννου, τῶν ἀγίων, ἐνδόξων, καὶ πανευφήμων Ἀποστόλων. Τῶν ἐν ἀγίοις Πατέρων ἡμῶν, μεγάλων Ιεραρχῶν, καὶ Οἰκουμενικῶν Διδασκάλων, Βασιλείου τοῦ Μεγάλου, Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου καὶ Ιωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, Αθανασίου καὶ Κυρίλλου, Ιωάννου τοῦ Ελεήμονος, πατριαρχῶν Ἀλεξανδρείας, Νικολάου τοῦ ἐν Μύροις τῆς Λυκίας, Σπυρίδωνος ἐπισκόπου Τριμυθοῦντος, καὶ Νεκταρίου τῆς Πενταπόλεως, τῶν θαυματουργῶν, τῶν ἀγίων ἐνδόξων μεγαλομαρτύρων Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου, Δημητρίου τοῦ Μυροβλύτου, Θεοδώρου τοῦ Τήρωνος, καὶ Θεοδώρου τοῦ Στρατηλάτου καὶ Μηνᾶ τοῦ θαυματουργοῦ, τῶν ἀγίων ἐνδόξων μεγάλων μαρτύρων Θέκλας, Βαρβάρας, Άναστασίας, Κυριακῆς, Φωτεινῆς, Μαρίνης,

Παρασκευῆς καὶ Εἰρήνης· τῶν ἀγίων ἐνδόξων καὶ καλλινίκων Μαρτύρων, τῶν ὄστων καὶ θεοφόρων Πατέρων ἡμῶν, (ναοῦ), τῶν ἀγίων καὶ δικαίων θεοπατόρων Ιωακεὶμ καὶ Ἀννῆς, (ἡμέρας), καὶ πάντων σου τῶν ἀγίων ἵκετεομένων σε, μόνε πολυέλεες Κύριε, ἐπάκουσον ἡμῶν τῶν ἀμαρτωλῶν δεομένων σου καὶ ἐλέησον ἡμᾶς.

Χορὸς: Κύριε, ἐλέησον (ιβ')

Τιερεὺς: Έλέει, καὶ οἰκτιρμοῖς, καὶ φιλανθρωπίᾳ τοῦ μονογενοῦς σου Υἱοῦ, μεθ' οὐ εὐλογητὸς εἶ, σὺν τῷ παναγίῳ καὶ ἀραθῷ καὶ ζωοποιῷ σου Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰώνας τῶν αἰώνων.

Χορὸς: Αμήν.

*

ΟΙ ΚΑΝΟΝΕΣ

ο ἀναστάσιμος μετὰ τῶν εἰρμῶν, καὶ οἱ δύο τῆς ἑορτῆς μετὰ στίχου «**Υπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς**» ἀπὸ γ' φόδης τὸ ἀναστάσιμον κοντάκιον μετὰ τοῦ οἴκου καὶ τὸ μεσῶδιον κάθισμα τῆς ἑορτῆς ἀφ' εἰς τὸ κοντάκιον μετὰ τοῦ οἴκου τῆς ἑορτῆς καὶ τὸ συναζάριον

*

Οι Κανόνες ἀποτελοῦνται ἀπὸ μικρότερα μέρη, ποιὸν ὄνομάζονται φόδες. Ἐνας Κανόνας μπορεῖ νὰ ἔχει ἀπὸ δύο (2) μέρη καὶ ἔνεκα (9) φόδες. Κάθε μία ἀπὸ τὶς φόδες τοῦ Κανονά ἀποτελεῖται ἀπὸ ἔναν (1) εἰρμό καὶ ἀπὸ τὰ Τροπάρια, ποιὸν τὸν ἀκολουθοῦν. Ο εἰρμὸς εἶναι ἔνας σύντομος ὑμός, ποιὸν ἀπότελεται τὸ μουσικὸ καὶ μετρικὸ πρότυπο ὃλων τῶν Τροπαρίων τῆς φόδης. Κάθε μία ἀπὸ τὶς φόδες τοῦ Κανονά περιέχει, συνήθως, ἀπὸ δύο (2) μέρη καὶ πέντε (5) Τροπάρια, τὸ τελευταῖο ἐκ τῶν ὅποιον εἶναι Θεοτοκίον.

Στὸν ἑνοριακὸν, ναοὺς σήμερα ἔχει ἐπικρατήσει η ἔχης την πική τάξη: ψάλλεται η ἀναγρυπνώσκεται μόνο ή α' καὶ η γ' φόδη τῶν Κανόνων. Πρὶν ἀπὸ κάθε τροπάριο τοῦ εἰρμοῦ προτάσσεται στίχος, δύνας «Ἄδεψα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι» γιὰ τὸν Αναστάσιμο κανόνη ή «Ἄημε τοῦ Θεοῦ, πρέσβεις ὑπὲρ ἡμῶν» γιὰ τὸν κανόνα τῶν ἀγίων ή «**Υπεραγία Θεοτόκε σῶσον ἡμᾶς**» γιὰ τὰ Θεοτοκία, ποιὸν ἐπαναλαμβάνονται ἀπαραίτητα πρὶν ἀπὸ κάθε τροπάριο.

Οι Κανόνες τῆς ἀκολουθίας τοῦ Όρθρου δὲν ψάλλονται διαδοχικὰ (δηλαδή, ο ἔνας μετὰ τὸν ἄλλο), ἀλλὰ τμηματικὰ ἀνά φόδη ψάλλεται, δηλαδή, η α' φόδη δὲλον τὸν Κανόνον, καὶ, ἐν συνεχείᾳ ψάλλεται η γ' φόδη ὅλων τῶν Κανόνων τῆς ἀκολουθίας. Αν γὰρ παράδειγμα τὸ τυπικὸ ὅριζει ὅτι πρέπει νὰ ψαλοῦνται 2 κανόνες ὁ Αναστάσιμος καὶ τὸν Ἀγίον, διαβάζουμε πρῶτα τὴν α' φόδη τοῦ Αναστάσιμον κανόνα ἐπειδὴ τὴν α' φόδη ἀπὸ τὸν κανόνα τοῦ Ἀγίου (δὲν λησμονοῦμε νὰ προτάσσουμε τὸν ἀνάλογο στίχο) καὶ ἐπειδὴ η γ' φόδη τοῦ Αναστάσιμον καὶ μετὰ η γ' φόδη τοῦ κανόνα τοῦ Ἀγίου κοκ.

*

Στὸν ἑνοριακὸν, ναοὺς σήμερα ἔχει ἐπικρατήσει η τυπικὴ τάξη, να ψάλλεται η ἀναγρυπνώσκεται μόνο η α' καὶ η γ' φόδη τῶν Κανόνων.

*

ο ἀναστάσιμος Ὡδὴ α'. Ο ἀναστάσιμος εἰς δ'.

Ποίημα Ιωάννου μοναχοῦ (τοῦ Δαμασκηνοῦ).

΄Ηχος β'. Ο είρμος.

Ἐν βυθῷ κατέστρωσέ ποτε, τὴν φαραωνίτιδα, πανστρατιὰν ἡ ὑπέροπλος δύναμις, σαρκωθεὶς ὁ Λόγος δέ, τὴν παμμόχθηρον ἀμαρτίαν ἐξήλειψεν, ὁ δεδοξασμένος, Κύριος ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

Στίχ. Δόξα τῇ ἀγίᾳ ἀναστάσει σου, Κύριε.

Ο τοῦ κόσμου ἄρχων Ἀγαθέ, φῷ ἀπεγραψάμεθα, τῇ ἐντολῇ τῇ σῇ μὴ πειθαρχήσαντες, τῷ Σταυρῷ σου κέκριται προσβαλῶν γάρ σοι ως θνητῷ, περιπέπτωκε τῷ τῆς ἐξουσίας κράτει σου καὶ ἀσθενής διήλεγκται.

Στίχ. Δόξα τῇ ἀγίᾳ ἀναστάσει σου, Κύριε.

Λυτρωτὴς τοῦ γένους τῶν βροτῶν, καὶ τῆς ἀκηράτου ζωῆς ἀρχηγός, εἰς τὸν κόσμον ἐλήλυθας· τῇ γὰρ ἀναστάσει σου, διεσπάραξας τοῦ θανάτου τὰ σπάργανα, ἦν δοξολογοῦμεν ἄπαντες· ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

Στίχ. Υπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Υπερτέρα πέφηνας Άγνή, πάσης ἀοράτου τε καὶ ὄρατης, ἀειπάρθενε κτίσεως· τὸν γὰρ Κτίστην τέτοκας, ώς εὐδόκησε σαρκωθῆναι ἐν μήτρᾳ σου, ως σὺν παρρησίᾳ πρέσβευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Οι Κανόνες τῆς ἑορτῆς.

Ο Κανὼν τοῦ Κυρίου Ιωάννου. **΄Ηχος β'.**

Στίχ. Υπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Δεῦτε πιστοί, Πνεύματι θείῳ γηθόμενοι, τὴν ἔξ ακάρπου σήμερον, ἐπιδημήσασαν, εἰς βροτῶν σωτηρίαν, ἀειπάρθενον Κόρην, ὕμνοις τιμήσωμεν. **(δίς)**

Στίχ. Υπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Χαῖρε σεμνή, Μήτηρ καὶ δούλη Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ή τῆς ἀρχαίας πρόξενος, μακαριότητος, τῶν ἀνθρώπων τῷ γένει, σὲ πάντες ἐπαξίως, ὕμνοις δοξάζομεν.

Στίχ. Υπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Η τῆς ζωῆς, τίκτεται σήμερον γέφυρα, δι' ἣς βροτοὶ ἀνάκλησιν τῆς καταπτώσεως, τῆς εἰς Ἀδου ευρόντες, Χριστὸν τὸν ζωοδότην, ὕμνοις δοξάζουσιν.

Ο Κανὼν τοῦ Κυρίου Άνδρου.

΄Ηχος πλ. δ'. Τῷ συντρίψαντι πολέμους.

Στίχ. Δόξα τῇ ἀγίᾳ ἀναστάσει σου, Κύριε.

Χορευέτω πᾶσα κτίσις, εὐφραινέσθω καὶ Δαυΐδ, ὅτι ἐκ φυλῆς αὐτοῦ, καὶ ἐκ τοῦ σπέρματος αὐτοῦ, προηλθε ῥάβδος, ἄνθος φέρουσα τὸν Κύριον, καὶ λυτρωτὴν τοῦ παντός.

Στίχ. Υπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Η Ἀγία τῶν ἀγίων ίερῷ, βρέφοις ἀνατίθεται, ἀνατραφῆναι ἐκ χειρὸς Ἀγγέλου· πάντες οὖν πιστῶς συνεορτάσωμεν, ἐν τῇ γεννήσει αὐτῆς.

Στίχ. Υπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Στεῖρα ἄγονος ή Ἀννα, ἀλλ' οὐκ ἀτεκνος Θεῶ· ἥδη γὰρ προώριστο, ἐκ γενεῶν ἀγνῆς Παρθένου Μήτηρ· ὅθεν ὁ τῆς κτίσεως ἐβλάστησε, Κτίστης ἐν δούλου μορφῇ.

Στίχ. Υπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Σὲ τὴν ἄσπιλον ἀμνάδα, τὴν τὸ ἔριον Χριστῷ, μόνην ἐκ κοιλίας σου προσαγαγοῦσαν, τὴν ἡμῶν οὐσίαν, πάντες ἐκ τῆς Ἀννῆς τικτομένην σε, ὕμνοις γεραίρομεν.

Δόξα.

Τρία ἄναρχα δοξάζω, τρία ἄγια ύμνῳ, τρία συναῖδια, ἐν οὐσιότητι μιᾶς κηρύττω· εἰς γὰρ ἐν Πατρὶ, Υἱῷ καὶ Πνεύματι, δοξολογεῖται Θεός.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τίς ἔώρακε παιδίον, ὃ οὐκ ἔσπειρε πατήρ, γάλακτι τρεφόμενον; ἢ ποῦ τεθέαται παρθένος Μήτηρ; ὅντως ὑπὲρ ἔννοιαν ἀμφότερα, Θεογεννῆτορ ἀγνή.

Ωδὴ γ'. Ο Άναστάσιμος.

΄Ηχος β'. Ό είρμος.

Ἐξήνθησεν ἡ ἔρημος, ώσει κρίνον Κύριε, ἡ τῶν ἐθνῶν στειρεύουσα, Ἐκκλησία τῇ παρουσίᾳ σου, ἐν ἣ ἐστερεώθη ἡ καρδία μου.

Τροπάρια.

Στίχ. Δόξα τῇ ἀγίᾳ ἀναστάσει σου, Κύριε.

Ἡ κτίσις ἐν τῷ πάθει σου, ἡλλοιοῦτο βλέπουσα, ἐν εὐτελεῖ προσχήματι, ὑπ' ἀνόμων μυκτηριζόμενον, τὸν ἐδράσαντα πάντα θείῳ νεύματι.

Στίχ. Δόξα τῇ ἀγίᾳ ἀναστάσει σου, Κύριε.

Ἐκ χοὸς κατ' εἰκόνα με, τῇ χειρὶ σου ἐπλασας, καὶ συντριβέντα πάλιν δέ, εἰς χοῦν θανάτου δι' ἀμαρτίαν Χριστέ, συγκαταβὰς εἰς ἄδην συνανέστησας.

Θεοτοκίον.

Στίχ. Υπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Τὰ τάγματα ἐξέστησαν, τῶν Ἀγγέλων Πάναγνε, καὶ τῶν ἀνθρώπων ἔφριξαν, αἱ καρδίαι ἐπὶ τῷ τόκῳ σου· διό σε Θεοτόκον πίστει σέβομεν.

Τῆς ἑορτῆς. Ήχος β'. Στερέωσον ἡμᾶς.

Στίχ. Υπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Ἀμέμπτως τῷ Θεῷ πολιτευσάμενοι, τὴν πάντων ἐκύησαν σωτηρίαν, οἱ θεόφρονες γεννήτορες, τῆς τὸν Κτίστην τεκούσης καὶ Θεὸν ἡμῶν. (δίς)

Στίχ. Υπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Ο πᾶσι τὴν ζωὴν πηγάζων Κύριος, ἐκ στείρας προήγαγε τὴν Παρθένον· ἦν εἰσδῦναι κατηξίωσε, μετὰ τόκου φυλάξας ἀδιάφθορον.

Στίχ. Υπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Τῆς Ἀννης τὸν καρπὸν Μαρίαν σήμερον, τὴν βότρυν κυήσασαν ζωηφόρον, ὡς Θεοτόκον ἀνυμνήσωμεν, προστασίαν τε πάντων καὶ βοήθειαν.

Άλλος. Ήχος πλ.δ'. Εστερεώθη ἡ καρδία μου.

Στίχ. Υπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Εὐλογημένη ἡ κοιλία σου σῶφρον Ἀννα, καρπὸν γὰρ ἥνθησε παρθενίας, τὴν ἀσπόρως τὸν τροφέα τῆς κτίσεως, τεκοῦσαν καὶ λυτρωτὴν Ἰησοῦν.

Στίχ. Υπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Σὲ μακαρίζει Ἀειπάρθενε πᾶσα κτίσις, ἐξ Ἀννης σήμερον γεννηθεῖσαν, τὴν ἐκ ρίζης Ιεσσαὶ ράβδον ἄχραντον, τὸ ἄνθος Χριστὸν βλαστήσασαν.

Στίχ. Υπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Σὲ ἀνωτέραν πάσης κτίσεως Θεοτόκε, δεικνύων ἄχραντε ὁ Υἱός σου, τὴν ἐξ Ἀννης μεγαλύνει σου γέννησιν, καὶ πάντας εὐφραίνει σήμερον.

Στίχ. Υπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Ἀνατραφεῖσα εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἅγιων, Παρθένε ἄχραντε Θεοτόκε, ἀνωτέρα ἀνεδείχθης τῆς κτίσεως, τὸν Κτίστην σαρκὶ κυήσασα.

Δόξα.

Σὲ προσκυνοῦμεν Πάτερ ἄναρχε τῇ οὐσίᾳ, ὑμνοῦμεν ἄχρονον τὸν Υἱόν σου, καὶ τὸ Πνεῦμα συναῖδιον σέβομεν, ὡς ἔνα τὰ τρία φύσει Θεόν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸν φωτοδότην καὶ ἀρχίζων τῶν ἀνθρώπων, τεκοῦσα ἄχραντε Θεοτόκε, ἀνεδείχθης θησαυρὸς τῆς ζωῆς ἡμῶν, καὶ πύλη τοῦ ἀπροσίτου φωτός.

*

Εἶτα, συναπτὴ μικρὰ ὑπὸ τοῦ διακόνου, τοῦ χοροῦ ψάλλοντος μεθ' ἐκάστην δέησιν τὸ Κύριε, ἐλέησον.

Ἐτι καὶ ἔτι ἐν εἰρήνῃ τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ἀντιλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον καὶ διαφύλαξον ἡμᾶς, ὁ Θεός, τῇ σῇ χάριτι.

Τῆς παναγίας, ὄχραντον, ὑπερευλογμένης, ἐνδόξου, δεσποίνης ἡμῶν, Θεοτόκου καὶ ἀειπάρθενου Μαρίας (Υπεραγία Θεοτόκε σῶσον ἡμάς) μετὰ πάντων τῶν ἀγίων μνημονεύσαντες, ἐαντοὺς καὶ ἀλλήλους καὶ πᾶσαν τὴν ζωὴν ἡμῶν Χριστῷ τῷ Θεῷ παραθώμεθα.

Ο χορός: Σοί, Κύριε.

Ο ιερεὺς ἐκφώνως·

Ὅτι σὺ εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν,
τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ ἀγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς
τὸν αἰώνας τῶν αἰώνων.

Ο χορός· Αμήν.

ΜΕΣΩΔΙΑ ΚΑΘΙΣΜΑΤΑ

Κοντάκιον καὶ Οἶκος τὰ Ἀναστάσιμα.

Κοντάκιον. Ἡχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Ἀνέστης Σωτήρ, ἐκ τάφου παντοδύναμε, καὶ
ἄδης ἴδων, τὸ θαῦμα ἔξεπλήττετο, καὶ νεκροὶ
ἀνίσταντο, καὶ ἡ κτίσις ἰδοῦσα συγχαίρει
σοι, καὶ ὁ Ἄδαμ συναγάλλεται, καὶ κόσμος
Σωτήρ μου ἀνυμνεῖ σε ἀεί.

Ο Οἶκος.

Σὺ εἶ τὸ φῶς τῶν ἐσκοτισμένων, σὺ εἶ ἡ ἀνά-
στασις πάντων, καὶ ἡ ζωὴ τῶν βροτῶν, καὶ
πάντας συνανέστησας, τοῦ θανάτου τὸ κρά-
τος Σωτήρ σκυλεύσας, καὶ τοῦ ἄδου τὰς πύ-
λας συντρίψας Λόγε, καὶ οἱ θνητοὶ κατιδόν-
τες τὸ θαῦμα ἐθαύμαζον, καὶ πᾶσα κτίσις
συγχαίρει ἐν τῇ σῇ ἀναστάσει, Φιλάνθρωπε.
Διὸ καὶ πάντες δοξάζομεν, καὶ ὑμνοῦμεν τὴν
σὴν συγκατάβασιν, καὶ κόσμος Σωτήρ μου
ἀνυμνεῖ σε ἀεί.

Μεσώδιον Κάθισμα τῆς ἑορτῆς.

Ἡχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσῆφ.

Ἡ Παρθένος Μαριάμ, καὶ Θεοτόκος ἀληθῶς,
ώς νεφέλη τοῦ φωτός, σήμερον ἔλαμψεν ἡ-
μῖν, καὶ ἐκ Δικαίων προέρχεται εἰς δόξαν ἡ-
μῶν. Οὐκ ἔτι ὁ Ἄδαμ κατακρίνεται· ἡ Εὔα
τῶν δεσμῶν ἡλευθέρωται· καὶ διὰ τοῦτο
κράζομεν βοῶντες, ἐν παρόρησίᾳ τῇ μόνῃ Ἀ-
γνῇ· Χαρὰν μηνύει, ἡ γέννησίς σου, πάσῃ τῇ
οἰκουμένῃ.

[Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.]

Εἴτα, συναπτὴ μικρὰ ὑπὸ τοῦ διακόνου, τοῦ χοροῦ ψάλλον-
τος μεθ' ἑκάστην δέξιν τὸ Κύριε, ἐλέησον.

Ἐπι καὶ ἔτι ἐν εἰρήνῃ τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ἄντιλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον καὶ διαιφύλαξον ἡμᾶς, ὁ Θεός, τῇ σῇ
χάριτι.

Τῆς παναγίας, ἀχράντου, ὑπερευλογημένης, ἐνδόξου, δεσποίνης
ἡμῶν, Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας (**Υπεραγία**
Θεοτόκε σῶσον ἡμάς) μετὰ πάντων τῶν ἀγίων μνημονεύ-
σαντες, ἑαυτὸς καὶ ἀλλήλους καὶ πᾶσαν τὴν ζωὴν ἡμῶν Χριστῷ
τῷ Θεῷ παραθόμεθα.

Ο χορός· Σοί, Κύριε.

Ο ιερεὺς ἐκφώνως·

Σὺ γὰρ εἶ ὁ βασιλεὺς τῆς εἰρήνης καὶ σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡ-
μῶν, καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ
τῷ ἀγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ο χορός· Αμήν.

ΚΟΝΤΑΚΙΟΝ, ΟΙΚΟΣ, ΣΥΝΑΞΑΡΙΟΝ

Κοντάκιον καὶ Οἶκος τῆς ἑορτῆς.

Κοντάκιον. Ἡχος δ'. Αὐτόμελον.

Ιωακεὶμ καὶ Ἀννα ὀνειδισμοῦ ἀτεκνίας, καὶ
Ἄδαμ καὶ Εὔα, ἐκ τῆς φθορᾶς τοῦ θανάτου,
ἡλευθερώθησαν Ἀχραντε, ἐν τῇ ἀγίᾳ γεννή-
σει σου· αὐτὴν ἑορτάζει καὶ ὁ λαός σου, ἐνο-
χῆς τῶν πταισμάτων, λυτρωθεὶς ἐν τῷ κρά-
ζειν σοι. Ἡ στεῖρα τίκτει τὴν Θεοτόκον, **καὶ**
τροφὸν τῆς ζωῆς ἡμῶν.

Ο Οἶκος.

Ἡ προσευχὴ ὁμοῦ καὶ στεναγμός, τῆς στει-
ρώσεως καὶ ἀτεκνώσεως Ἰωακείμ τε καὶ Ἀν-
νης, εὐπρόσδεκτος, καὶ εἰς τὰ ὄντα Κυρίου ἐ-
λήλυθε, καὶ ἐβλάστησαν καρπὸν ζωηφόρον
τῷ κόσμῳ· ὁ μὲν γὰρ προσευχὴν ἐν τῷ ὅρει
ἐτέλει, ἡ δὲ ἐν παραδείσῳ ὄνειδος φέρει· ἀλ-
λὰ μετὰ χαρᾶς, ἡ στεῖρα τίκτει τὴν Θεοτό-
κον, **καὶ τροφὸν τῆς ζωῆς ἡμῶν.**

Συναξάριον.

Τῇ Η' τοῦ αὐτοῦ μηνὸς τὸ Γενέθλιον τῆς
Υπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ
ἀειπαρθένου Μαρίας.

Στίχ. Πάσας ἀληθῶς, Ἀννα, νικᾶς μητέρας,

Μήτηρ ἔως ἂν σὴ γένηται θυγάτηρ.

Ἐξάγαγε πρὸς φῶς Θεομήτορα ὄγδοη Ἀννα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ οἱ ἄγιοι αὐτάδελφοι, **Ροῦφος**
καὶ **Ρουφιανός**, ξίφει τελειοῦνται.

Στίχ. Κλίνων ἐαυτὸν Ρουφιανὸς τῷ ξίφει,

Μένω σε, φησί, Ρούφε, μὴ μέλλης, ἔπου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἄγιος **Σεβῆρος** ξίφει τελει-
οῦται.

Στίχ. Ἐτοιμός είμι πρὸς τὸ πᾶν οἴσειν πάθος,

Σεβῆρος εἴπε· καὶ πρός με τὸ ξίφος;

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἄγιος **Αρτεμίδωρος** πυρὶ^{*}
τελειοῦται.

Στίχ. Αρτεμίδωρος ὡς καθάλλεσθαι σθένει,

Καὶ τοῦ πυρὸς φλέγοντος ἔργῳ δεικνύει.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Νεομάρτυς **Αθανά-
σιος** ὁ ἐν Θεσσαλονίκη μαρτυρήσας ἐν ἔτει
αψοδ' (1774) ἀγχόνη τελειοῦται.

Στίχ. Αθανασίω ἀγχόνη ὠφθη κλίμαξ,

Δι' ἣς ἀνῆλθεν εἰς οὐρανοῦ τὸ πλάτος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Κυριακῇ πρὸ τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, μνήμη τοῦ ἀγίου ἴερομάρτυρος Χρυσοστόμου τοῦ νέου, ἐπισκόπου Σμύρνης, μαρτυρήσαντος αὐτόθι υπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος, ἐν ἔτει ἀΔΚΒ' (1922). Ἔτι δὲ καὶ μνήμη τῶν ἐν Μικρασίᾳ καὶ τῇ καθ' ἡμᾶς Ἀνατολῇ μαρτυρησάντων ἀγίων ἱεραρχῶν· Γρηγορίου ἐπισκόπου Κυδωνιῶν, Ἀμβροσίου ἐπισκόπου Μοσχονησίων, Προκοπίου ἐπισκόπου Ἰκονίου, καὶ Εὐθυμίου ἐπισκόπου Ζήλων, καὶ τῶν σὺν αὐτοῖς υπὸ τῶν πολεμίων ἀναιρεθέντων καὶ τελειωθέντων ἱερέων, καὶ πάντων τῶν ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ Κλήρου καὶ τοῦ φιλοχρίστου στρατοῦ καὶ τοῦ πιστοῦ καὶ ὁρθοδόξου λαοῦ θυμάτων, «ἐκ τῆς θλίψεως τῆς μεγάλης» ἐκείνης.

Στίχ. Τιθεὶς ψυχὴν Χρυσόστομος ὁμοῦ συμμύσταις, λαοῦ καὶ στρατοῦ τε ἀπαρχὴ προσηνέθη. Πρωτομάρτυρος Χρυσόστομος ἀποφράδι ἐτύθη, συνάθλων πληθύος ἐπομένης τῷ πότμῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμην ἐπιτελοῦμεν τῶν ἀναριθμήτων νεομαρτύρων, ἀγνώστων καὶ ἀφανῶν, ἀνδρῶν, γυναικῶν καὶ παιδίων, ἀποκαρτερησάντων ἐν τῷ Παμμικρασιατικῷ διωγμῷ υπὲρ τῆς ἀμωμήτου ἡμῶν πίστεως μαρτυρησάντων. (1918-1922).

Στίχ. Νέοι Μάρτυρες ἐκ τῆς Μικρᾶς Ασίας, Όφθησαν πληθυος ἐκ χειρῶν τέκνων Ἀγαρ. Στίφος νεόλεκτον ἱερῶν μαρτύρων, Ἄδω Ιωνίας σὺν Ποιμέσιν ἄρνας. Πληθὺς τῶν νεάθλων θώκω θεοῖ πάρα ἔστη.

Ταῖς τῶν σῶν Αγίων πρεσβείαις, τῆς Παναχάντου δὲ Μητρός σου θαυμασταῖς μεσιτεῖαις, Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Αμήν.

*

Με την ονομασία καταβασίες φέρονται ὑμνοὶ της Ορδοθόξου χριστιανικῆς εκκλησίας που ψάλλονται στον Ορθό.

Ονομάζονται καταβασίες εκ τον γεγονότος ότι τα παλιά χρόνια, οι ψάλτες κατέβαιναν από τα σταύρια τους και ἐψάλλαν τους ὑμνους αντούς στο μέσον του Ναού. Η παλαιά αυτή παράδοση, δηλαδή το να ψάλλονται οι καταβασίες στο μέσον του Ναού, ἔχει σήμερα εκλείσει.

Οι καταβασίες είναι οι ειρμοί των Κανόνων των δεσποτικών και θεομητορικών εορτών. Εάν ψαλεὶ ολόκληρος ο Κανόνας, τότε στο τέλος κάθε ωδῆς ψάλλεται ξανά ο ειρμός ως καταβασία. Αν δεν ψαλεὶ ολόκληρος ο κανόνας, τότε οι καταβασίες ψάλλονται όλες μαζί μετά την ανάγνωση του Συναξάριου. Εάν δεν υπάρχει εορτή μπορεῖ να παραλείψονται όλες, εκτός δύο: την 8η καταβασία, που ψάλλεται μετά το Συναξάριον και την 9η καταβασία, που ψάλλεται μετά την 9η ωδή της Θεοτόκου.

*

ΚΑΤΑΒΑΣΙΑΙ

Τῆς Ὑψώσεως τοῦ τιμίου Σταυροῦ
Ψάλλονται τῇ 1ῃ Αὐγούστου, ἀπὸ 6ης μέχρι 13ης Αὐγούστου καὶ ἀπὸ τῆς 24ης Αὐγούστου μέχρι τῆς 21ης Σεπτεμβρίου.

*

‘Ωδὴ α’. Ἡχος πλ. δ’.

Σταυρὸν χαράξας Μωσῆς * ἐπ’ εὐθείας ράβδῳ, * τὴν Ἐρυθρὰν διέτεμε * τῷ Ἰσραὴλ πεζεύσαντι * τὴν δὲ ἐπιστρεπτικῶς * Φαραὼ τοῖς ἄρμασι * κροτήσας ἥνωσεν, * ἐπ’ εὔρους διαγράψας * τὸ ἀγήτητον ὅπλον * διὸ Χριστῷ ἄσωμεν, * τῷ Θεῷ ἡμῶν, δτὶ δεδόξασται.

‘Ωδὴ γ’.

Ράβδος εἰς τύπον * τοῦ μυστηρίου παραλαμβάνεται· * τῷ βλαστῷ γάρ προκρίνει τὸν ἱερέα· * τῇ στειρευούσῃ δὲ πρώην * Ἐκκλησίᾳ νῦν ἐξήνθησε * ξύλον Σταυροῦ * εἰς κράτος καὶ στερέωμα.

‘Ωδὴ δ’.

Εἰσακήκοα, Κύριε, * τῆς οἰκονομίας σου τὸ μυστήριον, * κατενόησα τὰ ἔργα σου * καὶ ἐδόξασά σου τὴν θεότητα.

‘Ωδὴ ε’.

Ω τρισμακάριστον Ξύλον! * ἐν ᾧ ἐτάθη Χριστός, * ὁ βασιλεὺς καὶ Κύριος· * δι’ οὗ πέπτωκεν ὁ ξύλῳ ἀπατήσας, * τῷ ἐν σοὶ δελεασθεὶς * Θεῷ τῷ προσπαγέντι σαρκί, * τῷ παρέχοντι * τὴν εἰρήνην ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

‘Ωδὴ ζ’.

Νοτίου θηρὸς ἐν σπλάγχνοις * παλάμας Ἰωνᾶς * σταυροειδῶς διεκπετάσας, * τὸ σωτήριον πάθος* προδιετύπου σαφῶς· * ὅθεν τριήμερος ἐκδύς, * τὴν ύπερκόσμιον ἀνάστασιν * ύπεξωγράφησε * τοῦ σαρκὶ προσπαγέντος Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ * καὶ τριημέρῳ ἐγέρσει * τὸν κόσμον φωτίσαντος.

‘Ωδὴ ζ’.

Ἐκνοον πρόσταγμα * τυράννου δυσσεβοῦς * λαοὺς ἐκλόνησε, * πνέον ἀπειλῆς * καὶ δυσφημίας θεοστυγοῦς· * ὅμως τρεῖς παῖδας * οὐκ ἐδειμάτωσε * θυμὸς θηριώδης, * οὐ πῦρ βρόμιον· * ἀλλ’ ἀντηχοῦντι * δροσοβόλῳ πνεύματι * πυρὶ συνόντες ἔψαλλον· * Ο ύπερύμνητος * τῶν πατέρων καὶ ἡμῶν * Θεός, εὐλογητὸς εἰ.

‘Ωδὴ η’.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον.

Εὐλογεῖτε, παῖδες, * τῆς Τριάδος ισάριθμοι, * δημιουργὸν Πατέρα Θεόν· * ύμνεῖτε τὸν συγκαταβάντα Λόγον * καὶ τὸ πῦρ εἰς δρόσον μεταποιήσαντα· * καὶ ύπερυψοῦτε * τὸ πᾶσι ζωὴν παρέχον * **Πνεῦμα πανάγιον εἰς τὸν αἰῶνας.**

Ο διάκονος. **Τὴν Θεοτόκον καὶ Μητέρα Τοῦ Φωτός,** ἐν ὅμνοις τιμῶντες μεγαλύνομεν.

*

Μετὰ τὴν ἑκφόνηση τοῦ Διακόνου ἢ τοῦ Ιερέως «Τὴν Θεοτόκον καὶ Μητέρα τοῦ Φωτός, ...», ἡ στιχολογία τῆς Τιμωτέρας ψάλλεται στὸν ἥχο τῶν καταβασιῶν· ἐπειτα

ή θ' (ένάτη) φόδη τῶν καταβασιῶν. Ὄταν τὸ ὄριζει τὸ τυπικό, σὲ δεσποτικές καὶ θεουμητορικές ἔօρτες δὲν στιχολογεῖται ἡ Τιμιωτέρα ἀλλὰ ψάλλεται ὅλη ἡ ἑνάτη φόδη.

*

ΩΔΗ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ Ἡ Τιμιωτέρα οὐ στιχολογεῖται.

*

Ἐκ τῶν Κανόνων τῆς ἑορτῆς. Ὡδὴ θ'.
Ο Εἰρμός. Ἡχος β'.

Ἡ τὸν πρὸ ἡλίου φωστῆρα, τὸν Θεὸν ἐξανατείλαντα, σωματικῶς ἡμῖν ἐπιδημήσαντα, ἐκ λαγόνων παρθενικῶν, ἀφράστως σωματώσασα, εὐλογημένη πάναγνε, σὲ Θεοτόκε μεγαλύνομεν. (δίς)

Στίχ. Υπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Ο τοῖς ἀπειθοῦσι λαοῖς, ἐξ ἀκροτόμου βλύστας νάματα, τοῖς εὐπειθοῦσιν ἔθνεσι χαρίζεται, ἐκ λαγόνων στειρωτικῶν, καρπὸν εἰς εὐφροσύνην ἡμῖν, σὲ Θεομῆτορ ἄχραντε, ἦν ἐπαξίως μεγαλύνομεν.

Στίχ. Υπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Τὴν τῆς ἀποτόμου ἀρχαίας, ἀναιρέτιν ἀποφάσεως, καὶ τῆς Προμήτορος τὴν ἐπανόρθωσιν, τὴν τοῦ γένους τῆς πρὸς Θεὸν αἰτίαν οἰκειώσεως, τὴν πρὸς τὸν Κτίστην γέφυραν, σὲ Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Ἐτερος. Ἡχος πλ. δ'.

Ἄλλοτριον τῶν μητέρων ἡ παρθενία.

Στίχ. Υπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Ἐπάξιον Θεομῆτορ τῆς σῆς ἀγνείας, τὸν τόκον ἐκληρώσω δι' ἐπαγγελίας· τῇ ποτὲ γὰρ ἀκάρπῳ, θεόβλαστος καρπὸς ἐδόθης· διό σε πᾶσαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς, ἀπαύστως μακαρίζομεν.

Στίχ. Υπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Πεπλήρωται τοῦ βιωντος ἡ προφητεία· φησὶ γάρ· Ἀναστήσω σκηνὴν τὴν πεπτωκυῖαν, τοῦ ἱεροῦ Δαυΐδ, ἐν σοὶ Ἀχραντε προτυπωθεῖσαν, δι' ἦς ὁ σύμπας τῶν ἀνθρώπων χοῦς, εἰς σῶμα ἀνεπλάσθη Θεῷ.

Στίχ. Υπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Τὰ σπάργανα προσκυνοῦμέν σου Θεοτόκε, δοξάζομεν τὸν δόντα, καρπὸν τῇ πρῷην στείρᾳ, καὶ ἀνοίξαντα μήτραν, τὴν ἄγονον ἐκ παραδόξου· ποιεὶ γὰρ πάντα ὅσα βούλεται, Θεὸς ὃν παντεξούσιος.

Στίχ. Υπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Ἐβλάστησας νυμφοτόκε Ἀννα Θεόφρον, ἐκ μήτρας παρ' ἐλπίδα, καὶ ἐξ ἐπαγγελίας, παρθενόφυτον ἄνθος, θεόβλαστον ἀγνείας κάλλος· διό σε πάντες μακαρίζομεν, ὡς ρίζαν τῆς ζωῆς ἡμῶν.

Δόξα.

Ἄλλοτριον τοῖς ἀνόμοις ἐστὶ δοξάζειν, τὴν ἄναρχον Τριάδα, Πατέρα καὶ Υἱόν τε, καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, τὴν ἄκτιστον παντοκρατορίαν, δι' ἦς ὁ σύμπας κόσμος ἡδρασται, τῷ νεύματι τοῦ κράτους αὐτῆς.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐχώρησας ἐν γαστρί σου Παρθενομῆτορ, τὸν ἔνα τῆς Τριάδος Χριστὸν τὸν Βασιλέα, ὃν ὑμεῖς πᾶσα κτίσις, καὶ τρέμουσιν οἱ ἄνω θρόνοι· αὐτὸν δυσώπει πανσεβάσμιε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καταβασία. Ὡδὴ θ'.

Μυστικὸς εῖ, Θεοτόκε, παράδεισος, * ἀγεωργήτως βλαστήσασα Χριστόν, * ὑφ' οὗ τὸ τοῦ Σταυροῦ * ζωηφόρον ἐν γῇ * πεφυτούργηται δένδρον· * δι' οὗ νῦν ὑψουμένου, * προσκυνοῦντες αὐτόν, * σὲ μεγαλύνομεν.

*

Εἶτα, συναπτὴ μικρὰ ὑπὸ τοῦ διακόνου, τοῦ χοροῦ ψάλλοντος μεθ' ἐκάστην δέησιν τὸ Κύριε, ἐλέησον.

Ἐτι καὶ ἔτι ἐν εἰρήνῃ τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.
Ἀντιλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον καὶ διαφύλαξον ἡμᾶς, ὁ Θεός, τῇ σῇ χάριτι.

Τῆς παναγίας, ὀχράντου, ὑπερευλογημένης, ἐνδόξου, δεσποίνης ἡμῶν, Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας (Υπεραγία Θεοτόκε σῶσον ἡμᾶς) μετὰ πάντων τῶν ἀγίων μνημονεύσαντες, ἑαυτοὺς καὶ ἀλλήλους καὶ πᾶσαν τὴν ζωὴν ἡμῶν Χριστῷ τῷ Θεῷ παραθῶμεθα.

Ο χορός· Σοί, Κύριε.

Ο ιερεὺς ἐκφώνως·

Ὄτι σὲ αἰνοῦσι πᾶσαι αἱ δυνάμεις τῶν οὐρανῶν, καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ ἀγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ο χορός· Αμήν.

*

ΤΑ ΕΞΑΠΟΣΤΕΙΛΑΡΙΑ Ἡχος β'.

*

Ἀγιος Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Ἀγιος Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Ἀγιος Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν. Υψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν καὶ προσκυνεῖτε τῷ ὑποποδίῳ τῶν ποδῶν αὐτοῦ, ... ὅτι ἄγιός ἐστιν.

Ἀναστάσιμον Ἐξαποστειλάριον ΙΑ'.

Μετὰ τὴν θείαν ἔγερσιν, τρὶς τῷ Πέτρῳ· Φιλεῖς με; πυθόμενος ὁ Κύριος, τῶν ιδίων προβάτων, προβάλλεται ποιμενάρχην· δις ιδών, δὸν ἡγάπα, ὁ Ἰησοῦς ἐπόμενον, ἥρετο τὸν Δεσπότην· **Οὗτος δὲ τί;** Ἐὰν θέλω, ἔφησε, μένειν τοῦτον, ἔως καὶ πάλιν ἔρχομαι, τί πρὸς σὲ φίλε Πέτρε;

Τῆς ἑορτῆς. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Ἄγάλλονται τὰ πέρατα, τῆς οἰκουμένης σήμερον, ἐν τῇ γεννήσει σου Κόρη, Θεοκυῆτορ Μαρία, καὶ ἀπειρόγαμε νύμφῃ· ἐν ᾧ καὶ τῶν φυσάντων σε, τὸ λυπηρὸν διέλυσας, τῆς ἀτεκνίας ὄνειδος, καὶ τῆς Προμήτορος Εὔας, τὴν ἐν τῷ τίκτειν κατάραν.

Ἐτερον, ὅμοιον.

Ἄδαμ ἀνακαινίσθητι, καὶ Εὕα μεγαλύνθητι. Προφῆται σὺν Ἀποστόλοις, χορεύσατε καὶ Δικαίοις· κοινὴ χαρὰ ἐν τῷ κόσμῳ, Ἄγγέλων τε καὶ ἀνθρώπων, ἐκ τῶν δικαίων σήμερον, Ἰωακείμ τε καὶ Ἀννης, **γεννᾶται ἡ Θεοτόκος.**

*

ΑΙΝΟΙ Ἡχος β'.

*

Πᾶσα πνοὴ αἰνεσάτω τὸν Κύριον. Αἰνεῖτε τὸν Κύριον ἐκ τῶν οὐρανῶν, αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν τοῖς ὑψίστοις. Σοὶ πρέπει ὑμνος τῷ Θεῷ. Αἰνεῖτε αὐτὸν, πάντες οἱ ἄγγελοι αὐτοῦ· αἰνεῖτε αὐτὸν, πᾶσαι αἱ δυνάμεις αὐτοῦ. Σοὶ πρέπει ὑμνος τῷ Θεῷ.

*

Δυστυχῶς, στοὺς ἐνοριακοὺς ναοὺς σήμερα, κατὰ κανόνα, ἡ Στιχολογία τῶν Αἴνων, χάριν συντομίας, παραλείπεται. Ἐτοι, μετά τὸ Πλαστνοάριο, ψάλλονται τὰ Στιχηρά τῶν Αἴνων.

*

Ἡ Στιχολογία (Ψαλμοὶ ρμ', ρμθ', ρν'). Ψαλμὸς ρμη' (148).

Αἰνεῖτε αὐτὸν, ἥλιος καὶ σελήνη· αἰνεῖτε αὐτὸν, πάντα τὰ ἄστρα καὶ τὸ φῶς. Αἰνεῖτε αὐτὸν, οἱ οὐρανοὶ τῶν οὐρανῶν καὶ τὸ ὑδρὸν τὸ ὑπεράνω τῶν οὐρανῶν. Αἰνεσάτωσαν τὸ ὄνομα Κυρίου, ὅτι αὐτὸς ἐπτε, καὶ ἐγένθησαν, αὐτὸς ἐνετείλατο, καὶ ἐκτίσθησαν.

Ἐστισεν αὐτὰ εἰς τὸν αἰῶνα καὶ εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος· πρόσταγμα ἔθετο, καὶ οὐ παρελεύσεται.

Αἰνεῖτε τὸν Κύριον ἐκ τῆς γῆς, δράκοντες καὶ πᾶσαι ἄβυσσοι.

Πῦρ, χάλαζα, χώλια, κρύσταλλοι, πνεῦμα καταγίδος, τὰ ποιοῦντα τὸν λόγον αὐτοῦ. Τὰ ὅρη καὶ πάντες οἱ βουνοί, ἔνδια καρποφόρα καὶ πάντας κέδροι.

Τὰ θρησκαὶ πάντα τὰ κτήνη, ἐρπετά καὶ πτεινὰ πτερωτά.

Βασιλεῖς τῆς γῆς καὶ πάντες λαοί, ἄρχοντες καὶ πάντες κριταὶ γῆς.

Νεανίσκοι καὶ παρθένοι, πρεσβύτεροι μετὰ νεωτέρων, αἰνεσάτωσαν τὸ ὄνομα Κυρίου, ὅτι ὑψώθη τὸ ὄνομα αὐτοῦ μόνον.

Ἡ ἔξομολόγησις αὐτὸν ἐπὶ γῆς καὶ οὐρανοῦ, καὶ ὑψώσει κέρας λαοῦ αὐτοῦ.

Ὑμνος πᾶσι τοῖς ὄστιοις αὐτοῦ, τοῖς νιοῖς Ἰσραὴλ, λαῷ ἐγγίζοντι αὐτῷ.

Ψαλμὸς ρμθ' (149).

Ἄσατε τῷ Κυρίῳ ἄσμα καινὸν ἡ αἰνεσίς αὐτοῦ ἐν ἐκτιλησίᾳ ὄσιών.

Ἐύφρανθήτῳ Ἰσραὴλ ἐπὶ τῷ ποιήσαντι αὐτὸν, καὶ νιοὶ Σιών ἀγαλλιάσθωσαν ἐπὶ τῷ βασιλεῖ αὐτῶν.

Αἰνεσάτωσαν τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐν χορῷ, ἐν τυμπάνῳ καὶ ψαλτηρίῳ ψαλάτωσαν αὐτῷ.

Οτι εὐδοκεῖ Κύριος ἐν τῷ λαῷ αὐτοῦ καὶ ὑψώσει πραεῖς ἐν σωτηρίᾳ.

Καυχήσονται ὄσιοι ἐν δόξῃ καὶ ἀγαλλιάσονται ἐπὶ τῶν κοιτῶν αὐτῶν.

Αἱ ὑψώσεις τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ λάρυγῃ αὐτῶν, καὶ ῥομφαῖα δίστομοι ἐν ταῖς χερσὶν αὐτῶν,

Τοῦ ποιῆσαν ἐκδίκησην ἐν τοῖς ἔθνεσιν, ἐλεγμοὺς ἐν τοῖς λαοῖς.

Τοὺς δῆσαι τοὺς βασιλεῖς αὐτῶν ἐν πέδαις καὶ τοὺς ἐνδόξους αὐτῶν ἐν χειροπέδαις σιδηραῖς.

Τοὺς ποιῆσαι ἐν αὐτοῖς κρῆμα ἔγγραπτον· δόξα αὕτη ἔσται πᾶσι τοῖς ὄσιοις αὐτοῦ.

Ψαλμὸς ρν' (150).

Αἰνεῖτε τὸν Θεὸν ἐν τοῖς ἀγίοις αὐτοῦ· αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν στερεώματι τῆς δυνάμεως αὐτοῦ.

Ψαλμὸς ρν' (150).

Αἰνεῖτε τὸν Θεὸν ἐν τοῖς ἀγίοις αὐτοῦ· αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν στερεώματι τῆς δυνάμεως αὐτοῦ.

*

Ἀπὸ τοῦ ἐπομένου στίχου ἐπισυνάπτονται τὰ στιχηρά.

*

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΙΝΟΥΣ στιχηρά ἀναστάσιμα 4 καὶ τῆς ἑορτῆς προσόμοια 3 εἰς 4, εἰς στίχους τὰ δύο τελευταῖα α) «Ἄκουσον, θύγατερ, καὶ ἵδε καὶ κλῖνον τὸ οὖς σου καὶ ἐπιλάθου τοῦ λαοῦ σου καὶ τοῦ οἴκου τοῦ πατρός σου, καὶ ἐπιθυμήσει ὁ βασιλεὺς τοῦ κάλλους σου» καὶ β) «Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν οἱ πλούσιοι τοῦ λαοῦ», Δόξα, τῆς ἑορτῆς «Ἄστη ἡμέρα Κυρίου», Καὶ νῦν, «Υπερευλογμένη», Δοξολογία μεγάλη, «Σήμερον σωτηρία».

Ἡχος β'.

Στίχ. α'. Τοῦ ποιῆσαι ἐν αὐτοῖς κρῆμα ἔγγραπτον· δόξα αὕτη ἔσται πᾶσι τοῖς ὄσιοις αὐτοῦ.

Πᾶσα πνοὴ καὶ πᾶσα κτίσις, σὲ δοξάζει Κύριε, ὅτι διὰ τοῦ Σταυροῦ τὸν θάνατον κατήργησας, ἵνα δείξῃς τοῖς λαοῖς, τὴν ἐκ νεκρῶν σου ἀνάστασιν, ώς μόνος φιλάνθρωπος.

Ψαλμὸς ρν' (150).

Στίχ. β'. Αἰνεῖτε τὸν Θεὸν ἐν τοῖς ἀγίοις αὐτοῦ· αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν στερεώματι τῆς δυνάμεως αὐτοῦ.

Εἰπάτωσαν Ίουδαῖοι, πῶς οἱ στρατιῶται ἀπώλεσαν, τηροῦντες τὸν Βασιλέα; Διατί γὰρ ὁ λίθος οὐκ ἐφύλαξε τὴν πέτραν τῆς ζωῆς; ἢ τὸν ταφέντα δότωσαν, ἢ ἀναστάντα προσκυνείτωσαν, λέγοντες σὺν ἡμῖν· Δόξα τῷ πλήθει τῶν οἰκτιρμῶν σου, Σωτὴρ ἡμῶν δόξα σοι.

Στίχ. γ'. Αἰνεῖτε αὐτὸν ἐπὶ ταῖς δυναστείαις αὐτοῦ· αἰνεῖτε αὐτὸν κατὰ τὸ πλῆθος τῆς μεγαλωσύνης αὐτοῦ.

Χαίρετε λαοί, καὶ ἀγαλλιάσθε. Ἀγγελος ἐκάθισεν εἰς τὸν λίθον τοῦ μνήματος· αὐτὸς ἡμᾶς εὐηγγελίσατο εἰπών· **Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν**, ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου, καὶ ἐπλήρωσε τὰ σύμπαντα εὐωδίας. Χαίρετε λαοί, καὶ ἀγαλλιάσθε.

Στίχ. δ'. Αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν ἥχῳ σάλπιγγος· αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν ψαλτηρίῳ καὶ κιθάρᾳ.

Ἀγγελος μὲν τὸ Χαῖρε, πρὸ τῆς σῆς συλλήψεως Κύριε, τῇ Κεχαριτωμένῃ ἐκόμισεν· Ἀγγελος δὲ τὸν λίθον τοῦ ἐνδόξου σου μνήματος, ἐν τῇ σῇ ἀναστάσει ἐκύλισεν. Ο μέν, ἀντὶ τῆς λύπης, εὐφροσύνης σύμβολα μηνύων, ὁ δέ, ἀντὶ θανάτου, Δεσπότην ζωοδότην κηρύττων ἡμῖν. Διὸ βοῶμέν σοι· Εὐεργέτα τῶν ἀπάντων Κύριε δόξα σοι.

Καὶ τῆς ἑορτῆς γένεται δέ.

Ὕχος α΄. Ὡς παραδόξου θαύματος.

Στίχ. ε΄. Αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν τυμπάνῳ καὶ χορῷ· αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν χορδαῖς καὶ ὄργανῳ.

Ὕχος παραδόξου θαύματος! ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς, ἐκ τῆς στείρας τίκτεται· ἡ χάρις καρπογονεῖν, λαμπρῶς ἀπάρχεται. Εὐφραίνου Ίωακείμ, τῆς Θεοτόκου γεννήτωρ γεννόμενος· οὐκ ἔστιν ἄλλος ὡς σύ, τῶν γηγενῶν γεννητόρων θεόληπτε· ἡ γὰρ θεοδόχος Κόρη, τοῦ Θεοῦ τὸ σκήνωμα, τὸ πανάγιον ὅρος, διὰ σοῦ ἡμῖν δεδώρηται.

Στίχ. ε΄. Αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν κυμβάλοις εὐήχοις· αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν κυμβάλοις ἀλαλαγμοῦ. Πᾶσα πνοὴ αἰνεσάτω τὸν Κύριον.

Ὕχος παραδόξου θαύματος! ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς, ...

Στίχ. ε΄. Άκουσον, θύγατερ, καὶ ᾧδε καὶ κλῖνον τὸ οὖς σου καὶ ἐπιλάθουν τοῦ λαοῦ σου καὶ τοῦ οἴκου τοῦ πατρός σου· καὶ ἐπιθυμήσει ὁ Βασιλεὺς τοῦ κάλλους σου.

Ὕχος παραδόξου θαύματος! ὁ ἐκ στείρας καρπός, ἀναλάμψας νεύματι, τοῦ πάντων Δημιουργοῦ, καὶ παντοκράτορος, εὐτόνως τὴν κοσμικήν, τῶν ἀγαθῶν διαλέλυκε στείρωσιν. Μητέρες σὺν τῇ Μητρὶ, τῆς Θεοτόκου χορεύσατε κράζουσαι· Κεχαριτωμένη χαῖρε, μετὰ σοῦ ὁ Κύριος, ὁ παρέχων τῷ κόσμῳ, διὰ σοῦ τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. η΄. Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν οἱ πλούσιοι τοῦ λαοῦ.

Στήλη σωφροσύνης ἔμψυχος, καὶ λαμπρὸν δοχεῖον, ἀποστίλβον χάριτι, ἡ Ἀννα ἡ εὐκλεής, φανεῖσα τέτοκε, τὴν πρόβολον ἀληθῶς, τῆς παρθενίας τὸ θεῖον ἀπάνθισμα, τὴν πάσαις παρθενικαῖς, καὶ παρθενίας ποθούσαις τὸ χάρισμα, τὸ τῆς παρθενίας κάλλος, ἐμφανῶς βραβεύονταν, καὶ παρέχουσαν πᾶσιν, τοῖς πιστοῖς τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Τῆς ἑορτῆς. Ὅχος πλ. β΄.

Αὕτη ἡμέρα Κυρίου, ἀγαλλιάσθε λαοί· ἴδοὺ γὰρ τοῦ φωτὸς ὁ νυμφών, καὶ ἡ βίβλος τοῦ λόγου τῆς ζωῆς, ἐκ γαστρὸς προελήλυθε· καὶ ἡ κατὰ ἀνατολὰς πύλη ἀποκυηθεῖσα, προσμένει τὴν εἰσοδον, τοῦ Ἱερέως τοῦ Μεγάλου· μόνη, καὶ μόνον εἰσάγουσα Χριστὸν εἰς τὴν οἰκουμένην, πρὸς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Υπερευλογημένη ὑπάρχεις, * Θεοτόκε Παρθένε· * διὰ γὰρ τοῦ ἐκ σοῦ σαρκωθέντος, * ὁ ἄδης ἡχμαλώτισται, * ὁ Ἄδαμ ἀνακέκληται, * ἡ κατάρα νενέκρωται, * ἡ Εὑα ἡλευθέρωται, * ὁ θάνατος τεθανάτωται, * καὶ ἡμεῖς ἐζωοποιήθημεν· * διὸ ἀνυμνοῦντες βιῶμεν· * Εὐλογητὸς Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, * ὁ οὗτος εὐδοκήσας, δόξα σοι.

*
Καὶ εὐθὺς ψάλλεται εἰς τὸν Ὅχον τῆς Κυριακῆς
*

Εάν εἶναι Κυριακή, ἡ Δοξολογία ψάλλεται στὸν Ὅχο τῆς ἑβδομάδας καὶ δρι στὸν Ὅχο τοῦ Λοξαστικοῦ· εάν εἶναι ἑορτὴ Αγίου στὸν Ὅχο τοῦ Λοξαστικοῦ ἡ στὸν Ὅχο τοῦ ἀπολονικού.

Η ΜΕΓΑΛΗ ΔΟΞΟΛΟΓΙΑ

Δόξα σοι τῷ δείξαντι τὸ φῶς. * Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ * καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνῃ, * ἐν ἀνθρώποις εὐδοκίᾳ.

Υμνοῦμέν σε, * εὐλογοῦμέν σε, * προσκυνοῦμέν σε, * δοξολογοῦμέν σε, * εὐχαριστοῦμέν σοι * διὰ τὴν μεγάλην σου δόξαν.

Κύριε βασιλεῦ, * ἐπουράνιε Θεέ, * Πάτερ παντοκράτορ· * Κύριε Υἱὲ μονογενές, * Ἰησοῦ Χριστέ, * καὶ ἄγιον Πνεῦμα.

Κύριε ὁ Θεός, * ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ, * ὁ Υἱὸς τοῦ Πατρός, * ὁ αἴρων τὴν ἀμαρτίαν τοῦ κόσμου, * ἐλέησον ἡμᾶς, * ὁ αἴρων τὰς ἀμαρτίας τοῦ κόσμου.

Πρόσδεξαι τὴν δέησιν ἡμῶν, * ὁ καθήμενος ἐν δεξιᾷ τοῦ Πατρός, * καὶ ἐλέησον ἡμᾶς.

Οτι σὺ εἶ μόνος ἄγιος, * σὺ εἶ μόνος Κύριος, * Ἰησοῦς Χριστός, * εἰς δόξαν Θεοῦ Πατρός. Άμήν.

Καθ’ ἐκάστην ἡμέραν εὐλογήσω σε * καὶ αἰνέσω τὸ ὄνομά σου εἰς τὸν αἰῶνα * καὶ εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος.

Καταξίωσον, Κύριε, * ἐν τῇ ἡμέρᾳ ταύτῃ * ἀναμαρτήτους φυλαχθῆναι ἡμᾶς.

Εὐλογητὸς εῖ, Κύριε, * ὁ Θεὸς τῶν πατέρων ἡμῶν, * καὶ αἰνετὸν καὶ δεδοξασμένον τὸ ὄνομά σου * εἰς τοὺς αἰῶνας. Άμήν.

Γένοιτο, Κύριε, * τὸ ἔλεός σου ἐφ’ ἡμᾶς, * καθάπερ ἡλπίσαμεν ἐπὶ σέ.

Εύλογητὸς εῖ, Κύριε· * δίδαξόν με τὰ δικαιώματά σου. (ἐκ γ')

Κύριε, * καταφυγὴ ἐγενήθης ἡμῖν * ἐν γενεᾷ καὶ γενεᾷ. * Ἐγὼ εἶπα· * Κύριε, ἐλέησόν με· * ἵασαι τὴν ψυχὴν μου, * ὅτι ἡμαρτόν σοι.

Κύριε, πρὸς σὲ κατέφυγον· * δίδαξόν με τοῦ ποιεῖν τὸ θέλημά σου, * ὅτι σὺ εἰς ὁ Θεός μου.

Οτι παρὰ σοὶ πηγὴ ζωῆς· * ἐν τῷ φωτί σου ὄψόμεθα φῶς.

Παράτεινον τὸ ἔλεός σου * τοῖς γινώσκουσί σε.

Ἄγιος ὁ Θεός, * ἄγιος ἴσχυρός, * ἄγιος ἀθάνατος· * ἐλέησον ἡμᾶς. (ἐκ γ')

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ ἀγίῳ Πνεύματι.

Καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἄμην.

Ἄγιος ἀθάνατος· * ἐλέησον ἡμᾶς.

Καὶ πάλιν ἴσχυροτέρᾳ φωνῇ·

Ἄγιος ὁ Θεός, * ἄγιος ἴσχυρός, * ἄγιος ἀθάνατος· * ἐλέησον ἡμᾶς.

Καὶ τὸ ἀναστάσιμον τροπάριον. Ἡχος δ'.

Σήμερον σωτηρία τῷ κόσμῳ γέγονεν· * ἄσωμεν τῷ ἀναστάντι ἐκ τάφου * καὶ ἀρχηγῷ τῆς ζωῆς ἡμῶν· * καθελὼν γὰρ τῷ θανάτῳ τὸν θάνατον * τὸ νῖκος ἔδωκεν ἡμῖν * καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

*

Στὸ τέλος τοῦ Ὁρθρου, ἀπὸ ἥχο α' ἕως καὶ δ' τῆς Κυριακῆς ψάλλεται τὸ «Σήμερον Σωτηρία», ἐνῷ ἀπὸ ἥχο πλ. α' ἕως καὶ πλ. δ' τὸ «Ἀναστὰς ἐκ τοῦ μνήματος», τὶς δὲ καθημερινές τὸ ὀπολυτίκιο τοῦ Αγίου.

*

Καὶ τὸ ἀναστάσιμον τροπάριον. Ἡχος β'.

Ἀναστὰς ἐκ τοῦ μνήματος * καὶ τὰ δεσμὰ διαρρήξας τοῦ ὕδου, * ἔλυσας τὸ κατάκριμα τοῦ θανάτου, Κύριε, * πάντας ἐκ τῶν παγίδων τοῦ ἔχθρου ῥύσαμενος· * ἐμφανίσας σεαυτὸν τοῖς ἀποστόλοις σου * ἐξαπέστειλας αὐτὸνς ἐπὶ τὸ κήρυγμα * καὶ δι' αὐτῶν τὴν εἰρήνην * παρέσχες τῇ οἰκουμένῃ, * μόνε πολύέλεες.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΘΕΙΑΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Από Βιβλίο «Αναγνώστη» - Σημωνόπετρας σελίδα 128

*

Ο διάκονος: **Εὐλόγησον, Δέσποτα.**

Ο ιερεὺς τὴν ἐκφώνησιν: **Εὐλογημένη ἡ βασιλεία τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Αγίου Πνεύματος, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.**

Ο χορὸς: Άμην.

*

Η ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΩΝ ΚΑΤΗΧΟΥΜΕΝΩΝ

*

οἱ ιερεὺς ιστάμενος ἐνώπιον τῆς ἀγίας Τραπέζης

ΤΑ ΕΙΡΗΝΙΚΑ

Ο διάκονος λέγει τὰ εἰρηνικά, τοῦ χοροῦ ψάλλοντος μεθ' ἐκάστην δέησιν τὸ **Κύριε, ἐλέησον.**

*

Ἐν εἰρήνῃ τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Υπὲρ τῆς ἀνωθεν εἰρήνης καὶ τῆς σωτηρίας τῶν ψυχῶν ἡμῶν τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Υπὲρ τῆς εἰρήνης τοῦ σύμπαντος κόσμου, εὐσταθείας τῶν ἀγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν καὶ τῆς τῶν πάντων ἐνώσεως τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Υπὲρ τοῦ ἀγίου οἴκου τούτου καὶ τῶν μετὰ πίστεως, εὐλαβείας καὶ φόβου Θεοῦ εἰσιόντων ἐν αὐτῷ τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Υπὲρ τοῦ Πατρός καὶ ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν (δεῖνος), τοῦ τιμίου πρεσβυτερίου, τῆς ἐν Χριστῷ διακονίας, παντὸς τοῦ κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

[Ἐν ταῖς ιεραῖς μοναῖς προστίθεται·

Ὑπὲρ τοῦ πατρὸς ἡμῶν (δεῖνος) ιερομονάχου καὶ πάσης τῆς ἐν Χριστῷ ἡμῶν ἀδελφότητος τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.]

Υπὲρ τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν ἔθνους, πάσης ἀρχῆς καὶ ἐξουσίας ἐν αὐτῷ καὶ τοῦ κατὰ ξηράν, θάλασσαν καὶ ἀέρα φιλοχρίστου ἡμῶν στρατοῦ τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Υπὲρ τῆς πόλεως (ἢ τῆς ἀγίας μονῆς ἢ τῆς χώρας ἢ τῆς νήσου) ταύτης, πάσης (μονῆς) πόλεως καὶ χώρας καὶ τῶν πίστει οἰκούντων ἐν αὐταῖς τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Υπὲρ εὐκρασίας ἀέρων, εὐφορίας τῶν καρπῶν τῆς γῆς καὶ καιρῶν εἰρηνικῶν τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Υπὲρ πλεόντων, ὁδοιπορούντων, νοσούντων, καμνόντων, αἷμαλώτων καὶ τῆς σωτηρίας αὐτῶν τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Υπὲρ τοῦ ρύσθηναι ἡμᾶς ἀπὸ πάσης θλίψεως, ὄργῆς, κινδύνου καὶ ἀνάγκης τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ἄντιλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον καὶ διαφύλαξον ἡμᾶς, ὁ Θεός, τῇ σῇ χάριτι.

Τῆς παναγίας, ἀχράντου, ὑπερευλογημένης, ἐνδόξου, δεσποίνης ἡμῶν, Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας (Υπεραγία Θεοτόκε σῶσον ἡμάς) μετὰ πάντων τῶν ἀγίων μνημονεύσαντες, ἑαυτοὺς καὶ ἀλλήλους καὶ πᾶσαν τὴν ζωὴν ἡμῶν Χριστῷ τῷ Θεῷ παραθώμεθα.

Ο χορός· Σοί, Κύριε.

Ο ιερεὺς τὴν εὐχὴν

Εὐχὴ Ἀντιφώνου Α'

ὁ ιερεὺς: Κύριε οἱ Θεός ἡμῶν, οὗ τὸ κράτος ἀνείκαστον καὶ ἡ δόξα ἀκατάληπτος, οὗ τὸ ἔλεος ἀμέτρητον καὶ ἡ φιλανθρωπία ἀράτος· αὐτός, λέσποτα, κατὰ τὴν εὐσπλαγχνίαν σου, ἐπίβλεψον ἐφ' ἡμᾶς καὶ ἐπὶ τὸν ἄγιον οἶκον τοῦτον καὶ ποίσον μεθ' ἡμῶν καὶ τὸν συνευζουμένον ἡμῖν πλούσια τὰ ἔλέη σου καὶ τοὺς οἰκτυμόσους σου.

καὶ τὴν ἐκφώνησιν

Οτι πρέπει σοι πᾶσα δόξα, τιμὴ καὶ προσκύνησις, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ ἀγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ο χορός· Άμην.

Η δὲ τῆς λειτουργίας ἀκολουθία γίνεται ταχύτερον, καὶ ψάλλομεν τὰ ἐφεζῆς ἀντίφωνα.

*

ΑΝΤΙΦΩΝΑ

Τὰ ἀντίφωνα τῆς ἑορτῆς. Εἰς τὸ Γενέσιον τῆς Θεοτόκου Αντιφώνον Α'. Ἡχος β'. (Εκλογή).

Αντίφωνον Α΄. Ἡχος β΄. (Εκλογή).

Στίχ. α΄. Μνήσθητι, Κύριε, τοῦ Δαβὶδ καὶ πάσης τῆς πραότητος αὐτοῦ. (πλα' 1)

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, * Σῶτερ,
σῶσον ἡμᾶς.

Στίχ. β΄. Ἰδοὺ ἡκούσαμεν αὐτὴν ἐν Ἐφραθᾶ, εὗρομεν αὐτὴν ἐν τοῖς πεδίοις τοῦ δρυμοῦ. (πλα' 6)

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Στίχ. γ΄. Δεδοξασμένα ἐλαλήθη περὶ σοῦ, ἡ πόλις τοῦ Θεοῦ. (πλα' 3)

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Ο Θεὸς ἐν μέσῳ αὐτῆς καὶ οὐ σαλευθήσεται·
βοηθήσει αὐτῇ ὁ Θεὸς τὸ προσπρῶτον πρωΐ. (πλα' 6)

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Δόξα. Καὶ νῦν.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Ο διάκονος λέγει τὴν μικρὰν συναπτήν·

Ἐπι καὶ ἔτι ἐν εἰρήνῃ τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ἀντιλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον καὶ διαφύλαξον ἡμᾶς, ὁ Θεός,
τῇ σῇ χάριτι.

Τῆς παναγίας, ἀχράντου, ὑπερευλογημένης, ἐνδόξου, δε-
σποίνης ἡμῶν, Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας
(**Υπεραγία Θεοτόκε σῶσον ἡμάς**) μετὰ πάντων τῶν ἀγίων
μνημονεύσαντες, ἑαυτοὺς καὶ ἄλλήλους καὶ πᾶσαν τὴν
ζωὴν ἡμῶν Χριστῷ τῷ Θεῷ παραθώμεθα.

Ο χορός· Σοί, Κύριε.

Ο ιερεὺς τὴν εὐχὴν

Εὐχὴ Αντιφώνου Β'

ὅ ιερεὺς: Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, σῶσον τὸν λαὸν σου καὶ εὐλόγησον τὴν κληρονομίαν σου· τὸ πλήρωμα τῆς Ἑκκλησίας σου φιλάζοντας ἀγίασσον τοὺς ἀγαπῶντας τὴν εὐπρέπειαν τοῦ οἴκου σου· σὺ αὐτὸς ἀντιδέξασον τῇ θεικῇ σου δυνάμει καὶ μη ἐγκαταλίπῃς ἡμᾶς τοὺς ἐλπίζοντας ἐπὶ σε.

καὶ τὴν ἐκφώνησιν·

Ὅτι σὸν τὸ κράτος, καὶ σοῦ ἔστιν ἡ βασιλεία καὶ ἡ
δύναμις καὶ ἡ δόξα, τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ
ἀγίου Πνεύματος, πάντοτε, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς
αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ο χορός· Ἀμήν.

Αντίφωνον Β΄. Ἡχος β΄.

Στίχ. α΄. Θμοσε Κύριος τῷ Δαβὶδ ἀλήθειαν καὶ οὐ
μὴ ἀθετήσει αὐτήν. (πλα' 11)

Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, * ὁ ἀναστὰς ἐκ νε-
κρῶν, * ψάλλοντάς σοι, Ἄλληλούϊα.

Στίχ. β΄. Ἐκ καρποῦ τῆς κοιλίας σου θήσομαι ἐπὶ
τοῦ θρόνου σου. (πλα' 11)

Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἀναστὰς ...

Στίχ. γ΄. Ἐκεῖ ἔξανατελῶ κέρας τῷ Δαβὶδ, ἡτοίμα-
σα λύχνον τῷ χριστῷ μον. (πλα' 17)

Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἀναστὰς ...

Στίχ. δ΄. Ὁτι ἔξελέξατο Κύριος τὴν Σιών, ἥρετίσα-
το αὐτὴν εἰς κατοικίαν ἑαυτῷ. (πλα' 13)

Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἀναστὰς ...

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ ἀγίῳ Πνεύματι.

Καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς
αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ο μονογενὴς Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, * ἀ-
θάνατος ὑπάρχων * καὶ καταδεξάμενος * διὰ
τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν * σαρκωθῆναι ἐκ
τῆς ἀγίας Θεοτόκου * καὶ ἀειπαρθένου Μα-
ρίας, * ἀτρέπτως ἐνανθρωπήσας, * σταυρο-
θείς τε, Χριστὲ ὁ Θεός, * θανάτῳ θάνατον
πατήσας, * εἰς ὃν τῆς ἀγίας Τριάδος, * συν-
δοξαζόμενος τῷ Πατρὶ * καὶ τῷ ἀγίῳ Πνεύ-
ματι, * σῶσον ἡμᾶς.

Ο διάκονος λέγει τὴν μικρὰν συναπτήν·

Ἐπι καὶ ἔτι ἐν εἰρήνῃ τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ἀντιλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον καὶ διαφύλαξον ἡμᾶς, ὁ Θεός,
τῇ σῇ χάριτι.

Τῆς παναγίας, ἀχράντου, ὑπερευλογημένης, ἐνδόξου, δε-
σποίνης ἡμῶν, Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας
(**Υπεραγία Θεοτόκε σῶσον ἡμάς**) μετὰ πάντων τῶν ἀγίων
μνημονεύσαντες, ἑαυτούς καὶ ἄλλήλους καὶ πᾶσαν τὴν
ζωὴν ἡμῶν Χριστῷ τῷ Θεῷ παραθώμεθα.

Ο χορός· Σοί, Κύριε.

Ο ιερεὺς τὴν εὐχὴν

Εὐχὴ Αντιφώνου Γ'

ὅ ιερεὺς: Ο τὰς κοινὰς τάτους καὶ συμφένοντας ἡμῖν χαρισάμενος προσευχάς, ὁ καὶ δυσὶ καὶ τρισὶ συμφωνῶντας ἐπὶ τῷ ὄντα σου τὰς αἰτήσεις παρέχειν ἐπαγγελάμενος, αὐτὸς καὶ νῦν τὸν δούλουν σου τὰ αἰτήματα πρὸς τὸ συμφέρον πλήρους, χορηγὸν ἡμῖν ἐν τῷ παρόντι αἰδονι τὴν ἀληθείας καὶ ἐν τῷ μέλλοντι τῷν αἰώνιον χαριζόμενος,

καὶ τὴν ἐκφώνησιν·

Ὥτι ἀγαθὸς καὶ φιλάνθρωπος Θεὸς ὑπάρχεις, καὶ
σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ
ἀγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ο χορός· Ἀμήν.

Αντίφωνον Γ΄. Ἡχος δ΄. (Εκλογή).

Ωδε κατοικήσω, ὅτι ἥρετισάμην αὐτήν.

Η γέννησίς σου Θεοτόκε, χαρὰν ἐμήνυσε
πάσῃ τῇ οἰκουμένῃ· ἐκ σου γὰρ ἀνέτειλεν ὁ
Ἡλιος τῆς δικαιοσύνης, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡ-
μῶν· καὶ λύσας τὴν κατάραν, ἔδωκε τὴν εὐ-
λογίαν· καὶ καταργήσας τὸν θάνατον, ἔδωρή-
σατο ἡμῖν ζωὴν τὴν αἰώνιον.

Στίχ. β΄. Ήγίασε τὸ σκήνωμα αὐτοῦ ὁ Υψιστος.

Η γέννησίς σου, Θεοτόκε...

Στίχ. γ΄. Ἀγιος ὁ ναὸς σου, θαυμαστὸς ἐν δικαιοσύνῃ. (ξδ' 5)

Η γέννησίς σου, Θεοτόκε...

Ἐνῶ ψάλλεται τὸ Γ΄ Αντίφωνο καὶ τὸ Ἀπολυτίκιο,
γίνεται ἡ Εἰσοδος τοῦ Ενάγγελίου.

Ιερεύς: Δέσποτα Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ καταστήσας ἐν οὐρανοῖς
τάγματα καὶ στρατιὰς ἀγγέλων καὶ ἀρχαγγέλων εἰς λειτουργίαν τῆς σῆς
δόξης, ποίησον σὸν τῇ εἰσόδῳ ἡμῶν εἰσόδον ἀγίων ἀγγέλων γενέσθαι,
συλλειτουργούντων ἡμῖν καὶ συνδοξολογούντων τὴν σὴν ἀγαθότητα.
Ὅτι πρέπει σοι πᾶσα δόξα, τιμὴ καὶ προσκύνησις, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ
καὶ τῷ Αγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Αμήν.

Διάκονος: Εὐλόγησον, Δέσποτα, τὴν ἀγίαν εἰσοδον.

Ιερεύς: Εὐλογημένη ἡ εἰσοδος τῶν ἀγίων σου· πάντοτε, νῦν καὶ ἀεὶ^{καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Αμήν.}

Εῖτα τὸ Ἀπολυτίκιον τὸ τοῦ Ἅγιου τοῦ Ναοῦ.

Ἀπολυτίκιον Κοιμήσεως Θεοτόκου Ἡχος α'

Ἐν τῇ Γεννήσει τὴν παρθενίαν ἐφύλαξας, ἐν τῇ Κοιμήσει τὸν κόσμον οὐ κατέλιπες Θεοτόκε. Μετέστης πρὸς τὴν ζωὴν, μήτηρ ὑπάρχουσα τῆς ζωῆς, καὶ ταῖς πρεσβείαις ταῖς σαῖς λυτρουμένη, ἐκ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον Αγίας Τριάδος πλ.δ

Ευλογητός εἰ, Χριστέ ο Θεός ημών, ο πανσόφους τους αλιείς αναδείξας, καταπέμψας αυτοίς το Πνεύμα το ἄγιον, καὶ δι' αυτών την οικουμένην σαγηνεύσας· φιλάνθρωπε, δόξα σοι

Ἀπολυτίκιον Αγίου Γεώργιου Νέου εξ Ιωαννίνων Ἡχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τὸν πανεύφημον Μάρτυν Χριστοῦ **Γεώργιον**, Ιωαννίνων τὸ κλέος καὶ πολιοῦχον λαμπρόν, ἐν φόδαις πνευματικαῖς ἀνευφημήσωμεν· ὅτι ἐνήθλησε στερρῶς, καὶ κατήνεγκεν ἔχθρον, τοῦ Πνεύματος τῇ δυνάμει· καὶ νῦν ἀπαύστως πρεσβεύει, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον Αγίου Αρσενίου Ἡχος γ'. Θείας πίστεως.

Βίον ἐνθεον, καλώς ανύσας, σκεύος τίμιον του Παρακλήτου, Ανεδείχθης θεοφόρε **Αρσένιε**, και των θαυμάτων την χάριν δεξάμενος, πάσι παρέχεις ταχείαν βοήθειαν, Πάτερ Ὁσιε Χριστόν τον Θεόν ικέτευε, δωρήσασθαι ημίν το μέγα ἔλεος.

Ἀπολυτίκιον Αγίου Αρσενίου Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τῶν Ὁσίων τὸν βίον ἐκμιησάμενος, ἐν ἐσχάτοις τοὶς χρόνοις, Πάτερ **Αρσένιε**, ἐπληρώθης δωρεῶν τοῦ θείου Πνεύματος, και θαυμάτων γεγονός, θεοφόρε αὐτουργός, παρέχεις ἐνὶ ἐκάστῳ, τᾶς ἐκ Θεοῦ χορηγίας, ταὶς ίκεσίαις σου πρὸς Κύριον.

Τοῦ **Φιλοθείτου Εφραίμ Αριζόνας** Τὸν συνάναρχον λόγον.

Αγωγή ισαγγέλω*, ευχή και δάκρυσιν*. Ευαρεστήσας Κυρίω*, **Φιλοθεῖτα Εφραίμ***, πρὸς ζωὴν εκ του θανάτου μεταβέβηκας*. Εν **Αριζόνῃ**, ασκητά*, ο εν τη **Αμερική***, εικάδος Μονών δομήτωρ*. Και χάριν εύρες πρεσβεύειν*, υπέρ των πίστει ευφημούντων σε.

Αγίου Λουκά του Ιατρού Ἡχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Ιατρὸν και ποιμένα, **Λουκά** τιμήσωμεν, Συμφερούπολεως ποίμνης, Αρχιερέα λαμπρόν, τον βαστάσαντα Χριστού τα θεία στύγματα, τας εξορίας, τα δεινά, εγκλεισμούς εν φυλακαίς, τας θλίψεις και τα ονείδη, τον επ εσχάτων φανέντα, εν τη **Ρωσίᾳ** νέον Αγιον.

Τοῦ ὁσίου Παϊσίου Τὸν συνάναρχον λόγον. Ἡχος πλ. α'.

Τῆς ἐνθέου ἀγάπης τὸ πῦρ δεξάμενος, ὑπερβαλλούσῃ ἀσκήσει ἐδόθης ὅλος Θεῷ και παράκλησις πολλῶν ἀνθρώπων γέγονας, λόγοις θείοις νουθετῶν, προσευχαῖς θαυματουργῶν, **Παΐσιε** θεοφόρε· και νῦν πρεσβεύεις ἀπαύστως ὑπὲρ παντὸς τοῦ κόσμου, Ὁσιε.

ΜΙΚΡΑ ΕΙΣΟΔΟΣ Είσοδικόν. Ἡχος β'.

*

Η μικρή είσοδος είναι μια μικρή λιτανεία και συμβολίζει την ἐναρξη της δημόσιας ζωῆς και δράσης του Χριστού. Οταν, δηλαδή, αφού βαπτίσθηκε στον Ιορδάνη από τον Άγιο Ιωάννη τον Πρόδρομο, ἀρχίσε να εμφανίζεται μπροστά στα πλήθη των ανθρώπων και να τους διδάσκει τον Λόγο του Θεού.

Ενώ ψάλλεται το «γ' αντίφωνο», που είναι το απολυτικό της ημέρας, οι ερέας πλησιάζει στην αγία Τράπεζα, πάριν το Ευαγγέλιο και το βγάζει ἔχο, στον λαό. Δεν βγαίνει από την κεντρική πύλη του Ιερού Βήματος, την «Ωραία Πύλη», αλλά από την Βόρεια.

Κρατεῖ μάλιστα το Ευαγγέλιο μπροστά από το πρόσωπό του. Δείχνει ότι δεν περνάει ανάμεσα μας αντός, αλλά ο Κύριος που σε λίγο θα μας διδάξει.

Μπροστά από τον Ιερέα πηγαίνουν παδιά με λαμπτάδες και εξάρτημα. Η λαμπτάδα στην Μικρή Είσοδο συμβολίζει τον Άγιο Ιωάννη τον Πρόδρομο. Αυτός προχώρησε μπροστά από τον Χριστό, για να ετοιμάσει το δρόμο Του. Κήρυττε στους ανθρώπους ότι «να, έφτασε η Βασιλεία των Ουρανών».

Μόλις φτάσει στο κέντρο του ναού ο ιερέας αναφωνεί: «Σοφία. Ορθοί». Διακηρύσσει έτσι ότι η Σοφία του Θεού φανερώθηκε στον κόσμο με το κήρυγμα του Ευαγγελίου. Με το «Ορθοί» καλεί όλους να σταθούν ευλαβικά ὅρθιοι.

*

Διάκονος: Σοφία. Ορθοί.

Δεῦτε προσκυνήσωμεν και προσπέσωμεν Χριστῷ. Σῶσον ἡμᾶς Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν, ψάλλοντάς σοι, Άλληλούϊα.

Τὸ ἀναστάσιμον ἀπολυτίκιον. (ψάλλεται ὑπὸ τῶν ιερέων, ἐὰν τελεῖται συλλείτουργον) Ἡχος β'.

Οτε κατῆλθες πρὸς τὸν θάνατον, ἡ ζωὴ ἡ ἀθάνατος, τότε τὸν ἄδην ἐνέκρωσας, τῇ ἀστραπῇ τῆς θεότητος· ὅτε δὲ καὶ τοὺς τεθνεῶτας, ἐκ τῶν καταχθονίων ἀνέστησας, πᾶσαι αἱ δυνάμεις τῶν ἐπουρανίων ἐκραύγαζον· Ζωοδότα Χριστέ, ὁ Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι.

ἀπολυτίκιον τῆς ἑορτῆς

Ἡ γέννησίς σου Θεοτόκε, χαρὰν ἐμήνυσε πάσῃ τῇ οἰκουμένῃ· ἐκ σοῦ γὰρ ἀνέτειλεν ὁ Ήλιος τῆς δικαιοσύνης, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν· καὶ λύσας τὴν κατάραν, ἔδωκε τὴν εὐλογίαν· καὶ καταργήσας τὸν θάνατον, ἔδωρήσατο ἡμῖν ζωὴν τὴν αἰώνιον.

Ἀπολυτίκιον τοῦ Τερομάρτυρος Χρυσοστόμου Μητροπολίτου Σμύρνης.
Ποίημα Λεωνίδου Φιλιππίδου (χρηματίσαντος ιδιαιτέρου γραμματέως τοῦ ἐθνομάρτυρος, ἔγραφό δὲ καὶ ἐδημοσιεύθη πρώτωμα)

Ἡχος γ'. Θείας πίστεως.

Μέγαν μάρτυρα ἡ Ἐκκλησία, μέγαν ἡρωα τὸ ἔθνος σύμπαν, τὸν τῆς Σμύρνης ὑμνοῦμεν Χρυσόστομον. Καὶ γὰρ γενναίως ἀθλήσας ὑπέμεινεν ὑπὲρ πατρίδος και πίστεως θάνατον· Ιεράρχου τε ὑπόδειγμα ἔσαυτὸν ἀνέδειξε τὸν στέφανον λαβὼν τὸν ἀμαράντινον.

Κοντάκιον τοῦ Γενεσίου τῆς ὑπερ. Θεοτόκου.

(ψάλλεται ἀπὸ κδ' Αὐγούστου ἔως τῷ Σεπτεμβρίου πλὴν τῆς λα' Αὐγούστου καὶ τῆς α' καὶ ζ' Σεπτεμβρίου). Ἡχος δ'. Αὐτόμελον.

Ιωακεὶμ και Ἄννα * ὀνειδισμοῦ ἀτεκνίας, * και Ἀδὰμ και Εὔα * ἐκ τῆς φθορᾶς τοῦ θανάτου * ἡλευθερώθησαν, ἀχραντε, * ἐν τῇ ἀγίᾳ γεννήσει σου· * αὐτὴν ἔορτάζει και ὁ λαός σου, * ἐνοχῆς τῶν πταισμάτων * λυτρωθεὶς ἐν τῷ κράζειν σου· * Ἡ στεῖρα τίκτει * τὴν Θεοτόκον * και τροφὸν τῆς ζωῆς ἡμῶν.

*

Τοῦ ὁσίου Πορφυρίου Τὸν συνάναρχον λόγον. Ἡχος πλ. α'.

Ιχνηλάτης τῶν πάλαι πατέρων γέγονας, Ἀγιωνύμου τοῦ Ὁρους ἀσκήσας Σκήτη σεπτῆ, Τριάδος τῆς Ζωαρχικῆς, τῶν Καυσοκαλυβίων, ἄβυσσος θείων δωρεῶν, λυτήρος δεινῶν ἀσθενειῶν, ἐδείχθης δὲ θεοφόρε. **Πορφύριε** οἰκουμένης, πάσης, ποιμήν ἡμῶν καὶ στήριγμα.

Ἀπολυτίκιον ψαλλόμενον πρωτίστως ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ τοῦ Ὁσίου Δαυΐδ.

Ιακώβου Τσαλίκη τον με συγχωρείτε Ἡχος πλ. α'. Τὸν Συνάναρχον Λόγον.

Τῶν ὁσίων Πατέρων τὰ κατορθώματα, ἐν ἐσχάτοις τοῖς χρόνοις ζηλώσας ἄγιε, ἀνεδείχθης μιμητὴς τούτων **Ιάκωβε**, ἐν τῇ μάνδρᾳ τοῦ Δαυΐδ, τοῦ προστάτου σου σεμνέ, ποιμάνας ταύτην ἐνθέως, διὸ σὺν τούτῳ μὴ παύσῃ, ὑπὲρ ἡμῶν ἀεὶ δεόμενος.

Απολυτίκιον Σιμωνόπετρας Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τῶν ἐν Ἀθῷ πατέρων τὸ ἐγκαλλώπισμα, καὶ τοῦ σεπτοῦ κοινοβίου, **Σίμωνος Πέτρας** βλαστός, ἀνεδείχθης ἐπ' ἐσχάτων **Ιερώνυμε**, σὺ γάρ ἀνίσχες ως φωστήρ, ἐν τῷ ἀστεῖ Αθηνῶν, φωτίζων πιστῶν τὰ πλήθη· καὶ νῦν μὴ παύσῃ πρεσβεύων, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἀνυμνούντων σε.

*

ΤΡΙΣΑΓΙΟΣ ΥΜΝΟΣ

Μετὰ τὸ κοντάκιον ἐκφωνεῖ ὁ διάκονος: **Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.**

Ο χορός· Κύριε, ἐλέησον.

Ο ιερεὺς τὴν εὐχὴν Ο Θεὸς ὁ ἄγιος, ὁ ἐν ἀγίοις ἀναπαύμενος, ὁ τρισαγίωφ φωνῇ ὑπὸ τῶν Σεραφείμ ἀνυμνούμενος καὶ ὑπὸ τῶν χερουβείμ δοξολογούμενος καὶ ὑπὸ πάσης ἐπουρανίου δυνάμεως προσκυνούμενος· ὁ ἐκ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ ἔνια παραγάγον τὰ σύμπαντα· ὁ κτίσας τὸν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα σὴν καὶ ὅμοιόν τον καὶ παντὶ σὸν χαρίσματι κατακοσμήσας· ὁ διδοὺς αἰτοῦντι σοφίαν καὶ σύνεσιν καὶ μὴ παρορῶν ἀμαρτάνοντα· ὁ καταεύσας ἡμᾶς τοὺς ταπεινοὺς καὶ ἀναξίους δούλους σου καὶ ἐν τῇ ὥρᾳ ταῦτῃ στήναι κατενώπιον τῆς δόξης τοῦ ἄγιον σου θυσιαστηρίου καὶ τὴν ὄφειλομένην σοι προσκύνησιν καὶ δοξολογίαν προσάγειν· αὐτὸς, Δέσποτα, πρόσδεξαι καὶ ἐκ στόματος ἡμῶν τῶν ἀμαρτωλῶν τὸν Τριάγονον Γενιν καὶ ἐπίσκεψαι ἡμᾶς ἐν τῇ χρηστότητι σου· συγχώρησον ἡμῖν πᾶν πλημμέληα ἐκούστω τε καὶ ἀκούσιον ἀγίασον ἡμῶν τὰς ψυχὰς καὶ τὰ σώματα· καὶ δός ἡμῖν ἐν ὀσιότητι λατρεύειν σοι πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς ἡμῶν· πρεσβείεις τῆς ἀγίας Θεοτόκου καὶ πάντων τῶν Αγίων, τῶν ἀπ' αἰδονός σοι εὐθεστησάντων.

καὶ τὴν ἐκφώνησιν·

Οτι ἄγιος εῖ, ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ ἀγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεί,

Ο διάκονος· Καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ο α' χορός· Άμήν.

Καὶ ψάλλεται ὁ τρισάγιος ὕμνος, ἀρχομένον τοῦ α' χοροῦ.

Άγιος ὁ Θεός, ἄγιος ἰσχυρός, ἄγιος ἀθάνατος· ἐλέησον ἡμᾶς. (τρίς)

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ ἀγίῳ Πνεύματι.

Καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Άμήν.

Άγιος ἀθάνατος· ἐλέησον ἡμᾶς.

Δύναμις. Άγιος ὁ Θεός, ἄγιος ἰσχυρός, ἄγιος ἀθάνατος· ἐλέησον ἡμᾶς.

*

Όταν συλλειτουργοῦν δύο ἢ περισσότεροι ιερεῖς, ὁ ὕμνος ψάλλεται πεντάκις, ἢ τοι δις ὑπὸ τῶν χορῶν, ἐπειτα ὑπὸ τῶν ιερέων, εἴτα τότε τοῦ α' χοροῦ καὶ πάλιν ὑπὸ τῶν ιερέων· καὶ μετὰ τοῦτο ὁ β' χορός· Λόγα Πατρὶ κτλ. ὡς ἀνωτέρω.

Καὶ μετὰ ταῦτα τὸν Απόστολον.

*

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

Κυριακῆς πρὸ τῆς Υψώσεως,
ζήτει τῇ ΚΒ' Κυριακῇ ἐβδομάδος ἐπιστολῶν.

Προκείμενον. Ἡχος πλ. β'. (Ψαλμὸς κζ').

ὁ Αναγνώστης

Σῶσον, Κύριε, τὸν λαόν σου καὶ εὐλόγησον τὴν κληρονομίαν σου.

Διάκονος Πρόσχωμεν!.. Σοφία. Πρόσχωμεν!

Στίχ. Πρὸς σέ, Κύριε, κεκράξομαι, ὁ Θεός μου, μὴ παρασιωπήσῃς ἀπ' ἐμοῦ.

Διάκονος Σοφία.

Στίχ. Β'. Ήταν ἡ δόξα Κυρίου εἰς τοὺς αἰῶνας, εὐφρανθήσεται Κύριος ἐπὶ τοῖς ἔργοις αὐτοῦ. (μγ' 31)

Πρὸς Γαλάτας Ἐπιστολῆς Παύλου τὸ Ανάγνωσμα. (Γαλ. ζ' 11-18)

Διάκονος Πρόσχωμεν!.. Σοφία. Πρόσχωμεν!

Ο Αναγνώστης ἀναγινώσκει ἐμμελῶς τὴν ἀποστολικὴν περιοκήν.

Αδελφοί, ἵδετε πηγίκοις ὑμῖν γράμμασιν ἔγραψα τῇ ἐμῇ χειρί. Ὅσοι θέλουσιν εὐπροσωπῆσαι ἐν σαρκὶ, οὗτοι ἀναγκάζουσιν ὑμᾶς περιτέμνεσθαι, μόνον ἵνα μὴ τῷ σταυρῷ τοῦ Χριστοῦ διώκωνται. **Οὐδὲ γὰρ οἱ περιτεμημένοι αὐτοὶ νόμον φυλάσσουσιν**, ἀλλὰ θέλουσιν ὑμᾶς περιτέμνεσθαι, ἵνα ἐν τῇ ὑμετέρᾳ σαρκὶ καυχήσωνται. Ἐμοὶ δὲ μὴ γένοιτο καυχᾶσθαι εἰ μὴ ἐν τῷ σταυρῷ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, δι' οὗ ἐμοὶ κόσμος ἐσταύρωται κάγῳ τῷ κόσμῳ. **Ἐν γὰρ Χριστῷ Ἰησοῦ οὕτε περιτομή τι ἴσχύει οὕτε ἀκροβυστία, ἀλλὰ καινὴ κτίσις.** Καὶ ὅσοι τῷ κανόνι τούτῳ στοιχήσουσιν, εἰρήνη ἐπ' αὐτοὺς καὶ ἔλεος, καὶ ἐπὶ τὸν Ἰσραὴλ τοῦ Θεοῦ. Τοῦ λοιποῦ κόπους μοι μηδεὶς παρεχέτω· ἐγὼ γὰρ τὰ στίγματα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ ἐν τῷ σώματί μου βαστάζω. Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ μετὰ τοῦ πνεύματος ὑμῶν, ἀδελφοί· ἀμήν.

Ιερεὺς Εἰρήνη σοι.

ὁ Αναγνώστης Άλληλούϊα, Άλληλούϊα, Άλληλούϊα.

Στίχ. Τίλωσα ἐκλεκτὸν ἐκ τοῦ λαοῦ μου, εὔρον Δαβὶδ τὸν δουλὸν μου, ἐν ἐλαῖῳ ἀγύιῳ μου ἔχοισα αὐτὸν.

Η γάρ χεῖρ μου συναντήσθηται αὐτῷ, καὶ ὁ βραχίλιον μου κατισθῆσει αὐτὸν.

*

Ο διάκονος· Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ο ιερεὺς: Ἐλλαμψον ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν, φιλάνθρωπε δέσποτα, τὸ σῆς θεογνωσίας ἀκήρατον φῶς καὶ τοὺς τῆς διανοίας ἡμῶν διάνοιξον ὁφθαλμὸν· εἰς τὴν τόν εὐαγγελικὸν σὸν κηρυγμάτων καταπάτησαντες πνευματικὴν πολιτείαν μετέλθομεν, πάντα τὰ πρὸς εὐαρέστησιν τὴν σὴν καὶ φρονῶντες καὶ πράττοντες. Σὺ γάρ εἰς τὸ φωτισμόν τῶν ψυχῶν καὶ τὸν σωμάτων ἡμῶν, Χριστὲ ὁ Θεός, καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, σὸν τὸν ἀνάρχοντα Πατρὶ καὶ τῷ παναγίᾳ καὶ ἀγαθῷ καὶ ςωστοῖσι σὸν Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Άμην.

*

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Κυριακής πρὸ τῆς Υψώσεως.

*

Ο ιερεύς· Σοφία· ὄρθοι· ἀκούσωμεν τοῦ ἀγίου Εὐαγγελίου. Εἰρήνη πᾶσι.

Ο λαός· Καὶ τῷ πνεύματί σου.

Ο διάκονος· Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον ἀγίου Εὐαγγελίου τὸ ἀνάγνωσμα.

Ο λαός· Δόξα σοι, Κύριε, δόξα σοι.

Ο ιερεύς· Πρόσχωμεν.

Καὶ ὁ διάκονος ἀναγινώσκει τὸ Εὐαγγέλιον.

Ἐκ τοῦ κατὰ Ιωάννην (γ' 13-17).

Εἶπεν ὁ Κύριος· Οὐδεὶς ἀναβέβηκεν εἰς τὸν οὐρανὸν εἰ μὴ ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβάτης, ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου. Καὶ καθὼς Μωϋσῆς ὑψώσεν τὸν ὄφιν ἐν τῇ ἐρήμῳ, οὕτως ὑψώθηναι δεῖ τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων ἐν αὐτῷ ἔχῃ ζωὴν αἰώνιον. Οὕτως γὰρ ἡγάπησεν ὁ θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε τὸν υἱὸν τὸν μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόληται ἀλλ᾽ ἔχῃ ζωὴν αἰώνιον. Οὐ γὰρ ἀπέστειλεν ὁ θεὸς τὸν υἱὸν εἰς τὸν κόσμον ἵνα κρίνῃ τὸν κόσμον, ἀλλ᾽ ἵνα σωθῇ ὁ κόσμος δι' αὐτοῦ.

Ο λαός· Δόξα σοι, Κύριε, δόξα σοι.

*

Καὶ καθεξῆς ἡ Θεία Λειτουργία τοῦ ιεροῦ Χρυσοστόμου.

*

Δυνητικός, στοις ἐνοριακούς ναοὺς σῆμαρα, κατὰ κανόνα, ἡ Ἐκτενῆς Δέηση, ἡ Δέηση υπὲρ τῶν κατηχουμένων καὶ ἡ Δέηση τῶν Πιστῶν συνχά παραλείπονται. Ἐτοι, μετὰ τὴν ανάγνωση τοῦ Εὐαγγελίου ὁ ιερέας εκφρασεὶ αμέσως τοῦ Όποιος ὑπὸ τοῦ κράτους σου πάντοτε φυλαττόμενοι..., καὶ ἀρχεται ο Χερουνβίκος Ύμνος.

*

Η ΕΚΤΕΝΗΣ ΔΕΗΣΙΣ

Εἴτα ὁ διάκονος (ἢ ὁ ιερεὺς) τὴν ἐκτενῆ δέησιν, ὁ δὲ λαός εἰς ἑκάστην δέησιν τῷ Κύριε, ἐλέησον (τρίς), εἰς δὲ τὴν τελευταίαν ἄπαξ.

Εἴπωμεν πάντες ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς καὶ ἐξ ὅλης τῆς διανοίας ἡμῶν εἰπωμεν.

Ο χορός· Κύριε, ἐλέησον, Κύριε, ἐλέησον, Κύριε, ἐλέησον.

Κύριε παντοκράτορ, ὁ θεὸς τῶν πατέρων ἡμῶν, δεόμεθα σου, ἐπάκουουσον καὶ ἐλέησον.

Ο χορός· Κύριε, ἐλέησον, Κύριε, ἐλέησον, Κύριε, ἐλέησον.

Ἐλέησον ἡμᾶς, ὁ θεὸς, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου δεόμεθα σου, ἐπάκουουσον καὶ ἐλέησον.

Ο χορός· Κύριε, ἐλέησον, Κύριε, ἐλέησον, Κύριε, ἐλέησον.

Ἐτι δεόμεθα ὑπὲρ ἐλέους, ζωῆς, εἰρήνης, ὑγείας, σωτηρίας, ἐπισκέψεως, συγχωρήσεως καὶ ἀφέσεως τῶν ὀμαρτιῶν τῶν δούλων τοῦ θεοῦ, πάντων τῶν εὐσεβῶν καὶ ὄρθοδόξων χριστιανῶν, τῶν κατοικούντων καὶ παρεπιδημούντων ἐν τῇ πόλει ταύτη, τῶν ἐνοριτῶν, ἐπιτρόπων, συνδρομητῶν καὶ ἀφιερωτῶν τῆς ἡγίας ἐκκλησίας ταύτης.

Ο χορός· Κύριε, ἐλέησον, Κύριε, ἐλέησον, Κύριε, ἐλέησον.

Ἐτι δεόμεθα ὑπὲρ τῶν μακαρίων καὶ ἀοιδίμων κτιτόρων τοῦ ἀγίου ναοῦ τούτου (τῆς ἡγίας μονῆς ταύτης) καὶ ὑπὲρ πάντων τῶν προαναπαυσαμένων πατέρων καὶ ἀδελφῶν ἡμῶν, τῶν ἐνθάδε κειμένων καὶ ἀπανταχοῦ ὄρθοδόξων.

Ο χορός· Κύριε, ἐλέησον, Κύριε, ἐλέησον, Κύριε, ἐλέησον.

Ἐτι δεόμεθα καὶ ὑπὲρ τῶν καρποφορούντων καὶ καλλιεργούντων ἐν τῷ ἀγίῳ καὶ παντόπετρῳ ναῷ τούτῳ, κοπιώντων, ψαλλόντων, καὶ ὑπὲρ τοῦ περιεστῶτος λαοῦ, τοῦ ἀπεκδεχομένου τὸ παρὰ σοῦ μέγα καὶ πλούσιον ἔλεος.

Ο χορός· Κύριε, ἐλέησον

Ο ιερεὺς τὴν εὐχὴν καὶ τὴν ἑκφώνησιν:

Ὄτι ἐλέησμων καὶ φιλάνθρωπος θεὸς ὑπάρχεις καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, τῷ πατρὶ καὶ τῷ γίτῳ καὶ τῷ ἀγίῳ πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ο χορός· Αμήν.

*

ΔΕΗΣΕΙΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΚΑΤΗΧΟΥΜΕΝΩΝ

Ο διάκονος λέγει τάς ὑπὲρ τῶν κατηχουμένων δέησεις, τοῦ χοροῦ λέγοντος εἰς ἑκάστην τῷ Κύριε, ἐλέησον.

Ἐνξασθε, οἱ κατηχούμενοι, τῷ κυρίῳ.

Ο χορός· Κύριε, ἐλέησον

Οι πιστοὶ ὑπὲρ τῶν κατηχουμένων δεηθῶμεν.

Ο χορός· Κύριε, ἐλέησον

Τινα ὁ κύριος αὐτοὺς ἐλέησῃ.

Ο χορός· Κύριε, ἐλέησον

Κατηχῆσῃ αὐτοὺς τὸν λόγον τῆς ἀληθείας.

Ο χορός· Κύριε, ἐλέησον

Ἀποκαλύψῃ αὐτοῖς τὸ εὐαγγέλιον τῆς δικαιοσύνης.

Ο χορός· Κύριε, ἐλέησον

Ἐνώσῃ αὐτοὺς τῇ ἀγίᾳ αὐτοῦ καθολικῇ καὶ ἀποστολικῇ ἐκκλησίᾳ.

Ο χορός· Κύριε, ἐλέησον

Σῶσον, ἐλέησον, ἀντιλαβοῦ καὶ διαφύλαξον αὐτούς, ὁ θεός, τῇ σῇ χάριτι.

Ο χορός· Κύριε, ἐλέησον

Οι κατηχούμενοι τάς κεφαλὰς ὑμῶν τῷ κυρίῳ κλίνατε.

Ο χορός· Σοί, Κύριε.

Ο ιερεὺς τὴν εὐχὴν καὶ τὴν ἑκφώνησιν:

Τινα καὶ αὐτοὶ σὺν ἡμῖν δοξάωσι τὸ πάντιμον καὶ μεγαλοπρεπές ὄντα σου, τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ γίτου πνεύματος, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ο χορός· Αμήν.

Καὶ ὁ ιερεὺς ποιήσας διὰ τοῦ ἐυαγγελίου σταυρὸν ἐπὶ τοῦ εἰληπτοῦ ἀποθέτει αὐτὸν εἰς τὸ ἄνω μέρος τῆς ἡγίας τραπέζης καὶ ἔχαπλοι τὸ εἰληπτόν.

Ο δὲ διάκονος λέγει:

Οσοι κατηχούμενοι προέλθετε· οἱ κατηχούμενοι προέλθετε· δοσοι κατηχούμενοι προέλθετε· μή τις τῶν κατηχουμένων.

*

ΔΕΗΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΙΣΤΩΝ

Ο διάκονος· Όσοι πιστοί, ἔτι καὶ ἔτι ἐν εἰρήνῃ τοῦ κυρίου δεηθῶμεν.

Ο χορός· Κύριε, ἐλέησον.

Ο διάκονος·

Αντιλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον καὶ διαφύλαξον ἡμᾶς, ὁ θεός, τῇ σῇ χάριτι.

Ο χορός· Κύριε, ἐλέησον.

Ο διάκονος· Σοφία.

Ο ιερεὺς τὴν εὐχὴν καὶ τὴν ἑκφώνησιν:

Οτι πρέπει σοι πᾶσα δόξα, τιμὴ καὶ προσκύνησις τῷ πατρὶ καὶ τῷ γίτῳ καὶ τῷ εἰληπτῷ πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ο χορός· Αμήν.

Καὶ πάλιν ὁ διάκονος·

Ἐτι καὶ ἔτι ἐν εἰρήνῃ τοῦ κυρίου δεηθῶμεν.

Ο χορός· Κύριε, ἐλέησον.

Ο διάκονος·

Αντιλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον καὶ διαφύλαξον ἡμᾶς, ὁ θεός, τῇ σῇ χάριτι.

Ο χορός· Κύριε, ἐλέησον.

Ο διάκονος· Σοφία.

Καὶ εἰσέρχεται εἰς τὸ ιερόν.

Ο ιερεὺς τὴν εὐχὴν· Πάλιν καὶ πολλάκις σοὶ προσπίπτομεν καὶ σοῦ δεόμεθα, ἀγαθὲ καὶ φιλάνθρωπε, ὅπως ἐπιβλέψῃς ἐπὶ τὴν δέησιν ἡμῶν, καθαρίσῃς ἡμῶν τὰς ψυχὰς καὶ τὰ σώματα ἀπὸ παντὸς μολυσμοῦ σαρκὸς καὶ πνεύματος καὶ δώῃς ἡμῖν ἀνένοχον καὶ ἀκατάκριτον τὴν παράστασιν τοῦ ἀγίου σου θυσιαστήριον. Χάρισαι δέ, ὁ θεός, καὶ τοῖς συνευχομένοις ἡμῖν προκοπή βίου καὶ πίστεως καὶ συνέσεως πνευματικῆς· δὸς αὐτοῖς πάντοτε μετὰ φόβου καὶ ἀγάπης λατρεύειν σοι, ἀνενόχως καὶ ἀκατακρίτως μετέχειν τῶν ἀγίων σου μυστηρίων καὶ τῆς ἐπουρανίου σου βασιλείας ἀξιωθῆναι.

καὶ τὴν ἑκφώνησιν·

Οπως ὑπὸ τοῦ κράτους σου πάντοτε φυλαττόμενοι, σοὶ δόξαν ἀναπέμπομεν, τῷ πατρὶ καὶ τῷ γίτῳ καὶ τῷ ἀγίῳ πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ο χορός· Άμήν.

*

Και Ψάλλεται ὁ χερουβικὸς ὅμνος·

*

Ενώ Ο ιερές· λέγει δὲ καθ' ἑαυτόν μυστικώς την Ευχή Χερουβικού ὅμνον
Ουδεὶς ἀξιος των συνδεδεμένων ταις σαρκικαίς επιθυμίαις και ηδοναίς προσέρχεσθαι ή προεγγίζειν ή λειτουργεῖν σοι, Βασιλεύ της δόξης· το γαρ διακονεῖν σοι μέγι και φοβερόν και ανταίς ταις επουρανίαις δυνάμεσιν. Άλλ άμως, δια την ἄφατον και αμέτρητον σου φιλανθρωπίαν, απέρπτως και αναλλοιώτως γέγονας ἀνθρωπος και αρχιερεύς ημών εχρημάτισας και της λειτουργικής ταύτης και αναμάκτου θυσίας την ειρουργίαν παρέδοκας ημίν, ως Δεσπότης των απάντων. Συ γαρ μόνος, Κύριε ο Θεός ημών, δεσπόζεις των επουρανίων και των επιγείων, ο επι θρόνου χερουβικόν εποχούμενος, ο των Σεραφείμ Κύριος και βασιλεὺς τον Ιεραλή, ο μόνος ἀγιος και εν αγίοις αναπαύμενος. Σε τοίνουν δυστόπω τον μόνον αγαθόν και ενήκονταν επιβλεψον επ εμέ απαρτωτού και αχρείον δούλων σου, και καθάρισόν μου την ψυχήν και την καρδίαν από συνειδήσεως πονηράς· και ικάνωσόν με τη δυνάμει του Αγίου σου Πνεύματος, ενδεδυμένον την της ειρατείας χάριν, πραστήνα την αγία σου ταύτη τραπέζη και ειρουργήσας το ἄγιον και ἀχραντον σάμα σου και το τίμιον αἷμα. Σοί γαρ προσέρχομαι κλίνας τον εμαντόν αυχένα και δέομαι σου· μη αποστρέψης το πρόσωπόν σου απ εμού, μηδέ αποδοκιμάσης με εκ παίδων σου, αλλ αξίωσον προσενεχθῆναι σοι υπ εμού τον αμαρτωλού και αναξίου δούλου σου τα δώρα ταύτα. Συ γαρ ει προσφέρων και προσφερόμενος και προσέδημονς και διαδιδόμενος, Χριστέ ο Θεός ημών, και σοί την δόξαν αναπέμπομεν, συν των ανάρχοι σου Πατρί και τω παναγίω και αγαθό και ζωοποίου σου Πνεύματι, ννν και αεί και εἰς τους αιώνας των αιώνων. Αμήν.

Νίψουμαι εν αθώοις τας χειράς μου και κυκλώσω το θυσιαστήριόν σου, Κύριε, τον ακούσαι με φωνής αινέσεώς σου και διηγήσουμαι πάντα τα θαυμάσιά σου· Κύριε, ηγάπησα ευπρέπειαν οίκουν σου και τόπον σκηνώματος δόξης σου. Μη συναπολέσης μετά ασεβών την ψυχήν μου και μετά ανδρών αιμάτων την ζωήν μου, ων εν χερούν αν ανομία· η δεξιά αυτών επλήσθη δύρων, εγώ δε εν ακακία μον επορεύθην λύτρωσά με, Κύριε, και ελέησόν με. Ο πούς μον έστη εν ενθήτω, εν εκκλήσίας ευλόγησό με, Κύριε.

Μετά τὴν εὐχὴν λέγουσιν αὐτός και ὁ διάκονος τὸν Χερουβικὸν ὅμνον. Είτα, λαβὸν ὁ ιερεὺς τὸ θυματήριον, θυμῷ κύκλῳ τὴν ὄγιαν Τράπεζαν, τὸ ιερατεῖον και τὰς δεσποτικὰς εἰκόνας και τὸν λαόν, μαρὸν προελθὼν τὸν βημοθύρων· λέγει δὲ καθ' ἑαυτόν, εἰ μὲν ἔστι Κυριακή, το «Ἄναστασιν Χριστοῦ θεασάμενον» και τὸν ν' ψαλμὸν· εἰ δὲ οὐ, λέγει τὸ «Δεῦτε προσκυνήσαμεν» (γ'), και είτα τὸν ν' ψαλμόν. Είτα οἱ ειρουργοῦντες, προσκυνοῦντες τρὶς πρὸ τῆς ἡγίας Τραπέζης και δάσπαζομενοι τὸ ἄγιον ἀντιμήνιον λέγουσι καθ' ἑαυτοὺς τὰ κατανυκτικὰ ταῦτα τροπάρια:

Αδελφοί, συγχωρήσατε μοι τω αμαρτωλό.

Τοις μισούσι και τοις αγαπώσιν ημάς συγχώρησον, Κύριε.

Ο Θεός, ο Θεός ημών, ο τον ουράνιον ἄρτον, την τροφήν του παντός κόσμου, τον Κύριον ημών και Θέον Ιησούν Χριστόν, εξαποστεῖλας σωτήρα και λυτρωτήν και ειεργέτην, ευλογούντα και αγιάζοντα ημάς· αντός ευλόγησον την πρόθεστιν ταύτην και πρόσδεξαι αντίν εις το υπερουράνιον σου θυσιαστήριον· μνημόνευσον, ως αγαθός και φιλάνθρωπος, των προσενεγκόντων και δι ους προστήγαν και ημάς ακατακρίτους διαφύλαξον εν τη ειρουργία των θείων σου μωσηρίων. Οτι ημίσαται και δεδοξασται το πάντιμον και μεγαλοπρεπές ὄνομά σου, τον Πατρός και τον Υιό και τον Αγίου Πνεύματος, ννν και αεί και εἰς τους αιώνας των αιώνων. Αμήν.

*

Η ΕΙΣΟΔΟΣ ΤΩΝ ΤΙΜΙΩΝ ΔΩΡΩΝ

Ψάλλεται ὁ χερουβικὸς ὅμνος· Ἡχος α'. Ό α' χορός·

Οι τὰ Χερουβίμ μν στι κῶς εἰκονίζοντες *
και τῇ ζωοποιῷ Τριάδι * τὸν τρισάγιον ὅμνον προσάδοντες, * πᾶσαν νῦν βιοτικὴν ἀποθώμεθα μέριμναν, *

Ο β' χορός· συνεχίζει:

Ως τὸν βασιλέα τῶν ὅλων ὑποδεξόμενοι, *

*

Εδώ γίνεται η ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΣΟΔΟΣ

*

Ο Ιερέας ξεκινάει από την Προσκομιδή και, κρατώντας τον Αγιο Δίσκο και το Αγιο Ποτήριο, περνάει ανάμεσα από τους πιστούς και από την Ωραία Πύλη μπαίνει στο Ιερό Βήμα για να τα τοποθετήσει πάνω στην Αγία Τράπεζα και να τα σκεπάσει με ένα τετράγωνο ύφασμα, τον «Αέρα», που συμβολίζει το λίθο που σφράγισε τον Πανάγιο Τάφο.

Η λιτανεία αυτή συμβολίζει την είσοδο του Κυρίου στα Ιεροσόλυμα για το πάθος και την πορεία του Κυρίου προς τον Γολγοθά και τον Πανάγιο Τάφο (δηλαδή την εναπόθεση Του στην Αγία Τράπεζα). Λέγεται «Μεγάλη Είσοδο» διότι πλησίαζε την τέλεση του μεγάλου Μυστηρίου. Το θυμίαμα κατά την Μεγάλη Είσοδο συμβολίζει το Αγίο Πνεύμα με τη φωτά τον θυμίαμον και τον ειωδιαστό καπνό τον θυμάτωματος. Το θυμίαμα μετά την απόθεση των τιμών Δώρων επάνω στο Αντιμήνιο και την κάλυψη τους με τον Αέρα, υποδηλώνει τα αρόματα των Μυροφόρων. Σε ορισμένους ναούς και στα μοναστήρια,

μετά την Μεγάλη Είσοδο, κλείνονται πρώτα τα Βημάθυρα (οι ξύλινες μικρές πόρτες της Ωραίας Πύλης), που σημαίνουν την κάθοδο στον Αδην, και κατόπιν το καταπέτασμα (η κουρτίνα της Ωραίας Πύλης), που υποδηλώνει την εγκατάσταση της κουστωδίας.

Στη Μεγάλη Είσοδο ο ιερέας κρύβει το πρόσωπό του με τα προσφέρομενα Δώρα: ο Χριστός έρχεται για να θυσιωτεί. Φορητέμόν του Σταυρό Του ανέρχεται από την πόλη της Ιερουσαλήμ πάνω του λόγο του Γολγοθά, για να χούσει το Τίμιο και Ζωοποίο Αίμα Του "ὑπέρ της τού κόσμου όλου ζωῆς και σωτηρίας". Ακόμη και υπέρ της ψυχικής σωτηρίας του μετανοημένου ληστή, που σταυρώθηκε δίπλα στον Ιησού. Αυτόν τον ληστή θυμόμαντας την ώρα εκείνη κι εμείς, πάρνομε κυριαρχόντα και επανάλαμβανομεν τα λόγια του: «Μνήσθητι Κύριε ότι έλθης εν τῇ βασιλείᾳ σου» (Λουκ. 23:42) με τη πίστη και ελπίδα ότι ο εὐσταλγός Κύριος, θα πει και σε μας - την ώρα που έχει ορίσει για τον καθένα μας· «Σήμερον μετ' εμού έστι εν το Παραδείσω» (Λουκ. 23:43).

Γ' αντού ο ιερέας, ενώ κρατεί στα χέρια του τη Τίμια Δώρα, και προχωρεί δια μέσου του ναού, προσαρμόζοντας το αίτημα του ληστή γι' όλους τους πιστούς, δέεται μεγαλοφορών: «Πάντοι ημών, και πάντοι τῶν ευσεβών και Ορθοδόξων Χριστιανῶν, μνησθείη Κύριος ο Θεός, εν τῇ βασιλείᾳ Αυτού, πάντοτε ννν και αεί και εἰς τους αιώνας τῶν αιώνων». Και ο λαός αποδέχεται το αίτημα με ένα εγκρίδιον «Αμήν». Ολόκληρο το εκκλήσιασμα συμπλέγεται ψυχικά στην πορεία του Ιησού προς τον τόπο της θυσίας. Όλοι υποκλινόμαστε βαθειά και με τη θυμιάματα, που προηγούνται, τις λαμπάδες, τα Εξαπέργυα και τους ήμινους, προσπαθούμε να μημηθούμε τους αγίους Αγγέλους, που προτέρχουν αιράτως υμνούντες τον Βασιλέα Χριστόν. Όταν η Ιερά πομπή διέλθει από το μέσον του ναού και φθάσει στο Αγίο Βήμα, με την τάξη που έχει καθημένωση η Εκκλησία. Οι Πατέρες ερμηνεύουν ότι με την απόθεση του αγίου Δισκάριου και του αγίου Ποτηρίου στην Αγία Τράπεζα έχουμε μια υπόμνηση του στρωμένου τραπέζιού στο Μυστικό Δείπνο. Στη συνέχεια αντό το τραπέζιο θα γίνει ο Σταυρός, ο Τάφος του Κυρίου, η Ανάσταση και η Ανάληψη.

Αποθέτοντας ο ιερέας τη Τίμια Δώρα στην Αγία Τράπεζα, που συμβολίζει τον Τάφο του Κυρίου, θυμάται επίσης τον ενταφιασμό του Ιησού από τον Ιωσήφ και γι' αυτό λέγει τον σχετικό ύμνο: «Ο ευσχημών Ιωσήφ από τον ξύλον καθελόν το υχραντόν σου Σώμα, σινδόνην καθαρά ευήγαστας και αρόματιν, μνήματι καινώ κηδενός απέθετο». Ο άγιος Γερμανός Κον/πόλεως γράφει πως το Δισκάριο έχει τη θέση του Ιωσήφ και Νικοδήμου Αριμαθαίας που υποδέχηκαν το Σώμα του Κυρίου από το Σταυρό, και ο Αέρας (το μεγαλύτερο κάλυμμα) που κάθησε τη θέση της σινδόνης με την οποία ο Ιωσήφ τύλιξε το νεκρόν Σώμα του Ιησού. Το θυμίαμα συμβολίζει τα αρώματα με τα οποία ο Νικόδημος άλειψε το Σώμα του Ιησού.

*

Διάκονος: Πάντων ήμων (και πάντων τῶν εύσεβῶν και ὄρθοδόξων χριστιανῶν) μνησθείη Κύριος ο Θεός εν τῇ βασιλείᾳ αὐτοῦ, πάντοτε, νῦν και αεί και εἰς τους αιώνας τῶν αιώνων.

Ο Χορὸς: Άμήν.

Ο Τερενὸς Πάντων τῶν ἐπ' ἐλπίδι ἀναστάσεως ζωῆς αἰώνιου, κεκοιμημένων μνησθείη Κύριος ο Θεός εν τῇ βασιλείᾳ αὐτοῦ πάντοτε, νῦν και αεί και εἰς τους αιώνας τῶν αιώνων.

Ο Χορὸς Άμήν.

Ο Τερενὸς Τοῦ Πατρός και ἀρχιεπισκόπου ήμων (...) και πάσης τῆς ἐν Χριστῷ ήμων ἀδελφότητος. Τοῦ εὐσεβοῦς ήμων ἔθνους, πάσης ἀρχῆς και ἔξουσίας ἐν αὐτῷ. Τοῦ κατὰ ἔηράν, θάλασσαν και ἀέρα φιλοχρίστου ήμων στρατοῦ. Τῶν κατοικούντων και παρεπιδημούντων ἐν τῇ πόλει (ἡ κώμῃ, ἡ νήσῳ) ταύτη, τῶν ἐνοριτῶν ἐπιτρόπων, , συνδρομητῶν και ἀφιερωτῶν τοῦ ιεροῦ Ναοῦ τούτου και πάντων ήμων τῶν προσελθόντων εἰς τὴν θείαν Μυσταγωγίαν ταῦτην.

Τῶν μακαρίων και ἀοιδίμων κτιτόρων, ἀνακαινιστῶν και ἀφιερωτῶν τοῦ ιεροῦ Ναοῦ τούτου, τῶν ὑπὲρ πίστεως και πατρίδος ἀγωνισαμένων και πεσόντων και πάντων τῶν ἐπ' ἐλπίδι ἀναστάσεως ζωῆς αἰώνιου, κεκοιμημένων πατέρων και ἀδελφῶν ήμων, μνησθείη Κύριος ο Θεός εν τῇ Βασιλείᾳ αὐτοῦ πάντοτε: νῦν και αεί και εἰς τους αιώνας τῶν αιώνων.

META ΤΗ ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΣΟΔΟ ο χορός ολοκληρώνει τον Ύμνον

*

Ο Χορὸς Άμήν.

Ο Χορὸς Ταῖς ἀγγελικαῖς ἀοράτως δορυφορύμενον τάξεσιν. * Άλληλοινία, άλληλοινία,

ΤΑ ΠΛΗΡΩΤΙΚΑ

Πληρωθέντος τοῦ Χερουβικοῦ ὅμνου λέγει ο διάκονος:

Πληρώσωμεν τὴν δέησιν ήμων τῷ Κυρίῳ.

Ο χορός· Κύριε, ἐλέησον.

Ομοίως και εἰς τὰς ἐφεξῆς δεήσεις.

Υπὲρ τῶν προτεθέντων τιμών δώρων τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ο χορός· Κύριε, ἐλέησον.

Υπὲρ τοῦ ἀγίου οἴκου τούτου καὶ τῶν μετὰ πίστεως, εὐλαβείας καὶ φόβου Θεοῦ εἰσιόντων ἐν αὐτῷ τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ο χορός· Κύριε, ἐλέησον.

Υπὲρ τοῦ ῥυσθῆναι ἡμᾶς ἀπὸ πάσης θλίψεως, ὄργης, κινδύνου καὶ ἀνάγκης τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ο χορός· Κύριε, ἐλέησον.

Ἀντιλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον καὶ διαφύλαξον ἡμᾶς, ὁ Θεός, τῇ σῇ χάριτι.

Ο χορός· Κύριε, ἐλέησον.

Τὴν ἡμέραν πᾶσαν, τελείαν, ἀγίαν, εἰρηνικὴν καὶ ἀναμάρτητον παρὰ τοῦ Κυρίου αἰτησώμεθα.

Ο χορός· Παράσχου, Κύριε.

Ὦμοίως καὶ εἰς τὰς ἐφεξῆς δεήσεις.

Ἄγγελον εἰρήνης, πιστὸν ὄδηγόν, φύλακα τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων ἡμῶν παρὰ τοῦ Κυρίου αἰτησώμεθα.

Ο χορός· Παράσχου, Κύριε.

Συγγνώμην καὶ ἄφεσιν τῶν ἀμαρτιῶν καὶ τῶν πλημμελημάτων ἡμῶν παρὰ τοῦ Κυρίου αἰτησώμεθα.

Ο χορός· Παράσχου, Κύριε.

Τὰ καλὰ καὶ συμφέροντα ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν καὶ εἰρήνην τῷ κόσμῳ παρὰ τοῦ Κυρίου αἰτησώμεθα.

Ο χορός· Παράσχου, Κύριε.

Τὸν ὑπόλοιπον χρόνον τῆς ζωῆς ἡμῶν ἐν εἰρήνῃ καὶ μετανοίᾳ ἐκτελέσαι παρὰ τοῦ Κυρίου αἰτησώμεθα.

Ο χορός· Παράσχου, Κύριε.

Χριστιανὰ τὰ τέλη τῆς ζωῆς ἡμῶν, ἀνώδυνα, ἀνεπαισχυντα, εἰρηνικὰ καὶ καλὴν ἀπολογίαν, τὴν ἐπὶ τοῦ φοβεροῦ βῆματος τοῦ Χριστοῦ αἰτησώμεθα.

Ο χορός· Παράσχου, Κύριε.

Τῆς παναγίας, ἀχράντου, ὑπερευλογημένης, ἐνδόξου, δεσποίνης ἡμῶν, Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, (Ὑπεραγία Θεοτόκε σῶσον ἡμάς), μετὰ πάντων τῶν ἀγίων μνημονεύσαντες, ἔαντοὺς καὶ ἀλλήλους καὶ πᾶσαν τὴν ζωὴν ἡμῶν Χριστῷ τῷ Θεῷ παραθώμεθα.

Ο χορός· Σοί, Κύριε.

Οἱερεὺς τὴν εὐχὴν τῆς προσκομιδῆς

Κύριε ὁ Θεὸς ὁ παντοκράτωρ, ὁ μόνος ἄγιος, ὁ δεχόμενος θυσίαν αἵνεσεως παρὰ τῶν ἐπικαλουμένων σε ἐν ὅλῃ καρδίᾳ, πρόσδεξαι καὶ ἡμῶν τῶν ἀμαρτωλῶν τὴν δέσην καὶ προσάγαγε τῷ ἀγίῳ σου θυσιαστηρίῳ· καὶ ικάνωσον ἡμᾶς προσενεγκεῖν σοι δῶρά τε καὶ θυσίας πνευματικάς ὑπὲρ τῶν ἡμετέρων ἀμαρτημάτων καὶ τῶν τοῦ λαοῦ ἀγνοημάτων. Καὶ καταξίωσον ἡμᾶς εὑρεῖν χάριν ἐνώπιον σου, τοῦ γενέσθαι σοι εὐπρόσδεκτον τὴν θυσίαν ἡμῶν, καὶ ἐπισκηνῶσαι τὸ Πνεῦμα τῆς χάριτός σου τῷ ἀσθόν ἐφ' ἡμᾶς καὶ ἐπὶ τὰ προκείμενα δῶρα ταῦτα καὶ ἐπὶ πάντα τὸν λαόν σου.

καὶ τὴν ἐκφώνησιν ·

Διὰ τῶν οἰκτιρμῶν τοῦ μονογενοῦς σου Υἱοῦ, μεθ' οὗ εὐλογητὸς εἶ, σὺν τῷ παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ καὶ ζωοποιῷ σου Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ο χορός· Άμήν.

*

ΑΣΠΑΣΜΟΣ ΚΑΙ ΟΜΟΛΟΓΙΑ

Οἱερεὺς· Εἰρήνη πᾶσι.

Ο χορός· Καὶ τῷ πνεύματί σου.

Ο διάκονος· Αγαπήσωμεν ἀλλήλους, ἵνα ἐν ὁμονοίᾳ ὁμολογήσωμεν.

Ο χορός· Πατέρα, Υἱὸν * καὶ ἄγιον Πνεύμα, * Τριάδα ὁμοούσιον * καὶ ἀχώριστον.

ἡ σε συλλείτουργο ιερέων:

Ἄγαπήσω σε, Κύριε, ἡ ἰσχύς μου, Κύριος στερέωμά μου, καὶ καταφυγή μου, καὶ ρόστης μου.

Οἱερεὺς προσκυνήσας τρις ασπάζεται τὰ Ἅγια σύντοις, ὡς εἰσιν ἐπικεκαλυμμένα, λέγον μωσικῶς:

Ἄγαπήσω σε, Κύριε, ἡ ἰσχύς μου, Κύριος στερέωμά μου, καὶ καταφυγή μου καὶ ρόστης μου (τρίς).

Ἐνταῦθα γίνεται ὁ ἀσπασμὸς τῆς ἀγάπης καὶ τῆς εἰρήνης μεταξὺ τῶν ἐν τῷ Βίματι Κληρικῶν, τοῦ προεξάρχοντος λέγοντος: Ο Χριστὸς ἐν μέσῳ ἡμῶν, καὶ τῶν λοιπῶν ἀποκρινομένον: Καὶ ἔστι καὶ ἔσται. Εἶναι δὲ λείψαντον τοῦ μεταξὺ ὅλων τῶν ἐκκλησιασμένων διόδημέν του οἰκούντον τοῦτον ἐν τῇ παλαιοχριστιανικῇ ἐποχῇ.

Ομοίως καὶ ὁ διάκονος συμπροσκυνεῖ. ᘾνταῦθα γίνεται κατὰ τὴν τάξιν ὁ ἀσπασμός. Ο πρῶτος τῶν ιερέων:

Ο Χριστὸς ἐν τῷ μέσῳ ἡμῶν.

Καὶ ἔκεινοι: Καὶ ἦν καὶ ἔστι καὶ ἔσται.

Ο διάκονος· Τὰς θύρας, τὰς θύρας· ἐν σοφίᾳ πρόσχωμεν.

Οἱερεὺς, ἄρας τὸν Αέρα ἐπάνω τῶν τιμίων δώρων, κινεῖ αὐτὸν ἀνοικτόν, λέγων καθ' ἑαυτὸν τὸ Πιστεύω. Με τὴν κίνησην τοῦ Αέρα συμβολίζεται ο σειρηνός που ἔγινε κατά την Ανάσταση τοῦ Χριστοῦ

Ο προεστώς ἀπαγγέλλει μετὰ τοῦ λαοῦ Τὸ Σύμβολον τῆς πίστεως.

Πιστεύω εἰς ἔνα Θεόν, Πατέρα, παντοκράτορα, ποιητὴν οὐρανοῦ καὶ γῆς, ὁρατῶν τε πάντων καὶ ἀοράτων. Καὶ εἰς ἔνα Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ τὸν μονογενῆ, τὸν ἐκ τοῦ Πατρὸς γεννηθέντα πρὸ πάντων τῶν αἰώνων· φῶς ἐκ φωτός, Θεὸν ἀληθινὸν ἐκ Θεοῦ ἀληθινοῦ, γεννηθέντα, οὐ ποιηθέντα, ὁμοούσιον τῷ Πατρί, δι' οὗ τὰ πάντα ἐγένετο.

Τὸν δι' ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους καὶ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν κατελθόντα ἐκ τῶν οὐρανῶν καὶ σαρκωθέντα ἐκ Πνεύματος ἀγίου καὶ Μαρίας τῆς Παρθένου καὶ ἐνανθρωπήσαντα. Σταυρωθέντα τε ὑπὲρ ἡμῶν ἐπὶ Ποντίου Πιλάτου καὶ παθόντα καὶ ταφέντα. Καὶ ἀναστάντα τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ κατὰ τὰς Γραφάς. Καὶ ἀνελθόντα εἰς τοὺς οὐρανοὺς καὶ καθεζόμενον ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρός. Καὶ πάλιν ἐρχόμενον μετὰ δόξης κριναὶ ζῶντας καὶ νεκρούς, οὐ τῆς βασιλείας οὐκ ἔσται τέλος. Καὶ εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ ἄγιον, τὸ Κύριον, τὸ ζωοποιόν, τὸ ἐκ τοῦ Πατρὸς ἐκπορευόμενον, τὸ σὺν Πατρὶ καὶ Υἱῷ συμπροσκυνούμενον καὶ συνδοξαζόμενον, τὸ λαλῆσαν διὰ τῶν προφητῶν. Εἰς μίαν, ἀγίαν, καθολικὴν καὶ ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν. Όμολογῶς ἐν βάπτισμα εἰς ἄφεσιν ἀμαρτιῶν. Προσδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν καὶ ζωὴν τοῦ μέλλοντος αἰώνος. Άμήν.

*

Η ΑΓΙΑ ΑΝΑΦΟΡΑ

Ο διάκονος: Στᾶμεν καλῶς· στᾶμεν μετὰ φόβου· πρόσχωμεν τὴν ἀγίαν ἀναφορὰν ἐν εἰρήνῃ προσφέρειν.

Ο α' χορός: Ἐλεον εἰρήνης, θυσίαν αἰνέσεως.

Ο ιερεύς:

Η χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς καὶ ἡ κοινωνία τοῦ ἀγίου Πνεύματος εἴη μετὰ πάντων ὑμῶν.

Ο β' χορός: Καὶ μετὰ τοῦ πνεύματός σου.

Ο ιερεύς: Άνω σχῶμεν τὰς καρδίας.

Ο α' χορός: Ἐχομεν πρὸς τὸν Κύριον.

Ο ιερεύς: Εὐχαριστήσωμεν τῷ Κυρίῳ.

Ο β' χορός: Ἄξιον καὶ δίκαιον.

Καὶ ὁ ιερεὺς ἀπάρχεται τῆς ἀγίας ἀναφορᾶς, Άξιον καὶ δίκαιον σὲ ὑμεῖν, σὲ εὐλογεῖν, σὲ αἰνεῖν, σοὶ εὐχαριστεῖν, σὲ προσκυνεῖν ἐν παντὶ τόπῳ τῆς δεσποτείας σου. Σὺ γὰρ εἶ Θεὸς ἀνέκφραστος, ἀπερινόητος, ἀόρατος, ἀκατάληπτος, ἀεὶ ὡν ὥσαύτως ὡν· σὺ καὶ ὁ μονογενῆς σου Υἱὸς καὶ τὸ Πνεῦμά σου τὸ Ἅγιον. Σὺ ἐκ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι ἡμᾶς παρήγαγες καὶ παραπεσόντας ἀνέστησας πάλιν καὶ οὐκ ἀπέστης πάντα ποιῶν ἔως ἡμᾶς εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνήγαγες καὶ τὴν βασιλείαν σου ἔχαρισω τὴν μέλλουσαν. Υπέρ τούτων ἀπάντων εὐχαριστοῦμέν σοι καὶ τῷ μονογενεῖ σου Υἱῷ καὶ τῷ Πνεύματί σου τῷ Ἅγιῳ· ὑπὲρ πάντων ὡν ἵσμεν καὶ ὡν οὐκ ἵσμεν, τῶν φανερῶν καὶ ὀφανῶν εὐεργεσιῶν, τῶν εἰς ἡμᾶς γεγενημένων. Εὐχαριστοῦμέν σοι καὶ ὑπὲρ τῆς λειτουργίας ταύτης, ἦν ἐκ τῶν χειρῶν ἡμῶν δέξασθαι κατηξίωσας, καίτοι σοι παρεστήκασι χιλιάδες ἀρχαγγέλων καὶ μωριάδες ἀγγέλων, τὰ Χερουβεῖμ καὶ τὰ Σεραφεῖμ, ἔξαπτέρυγα, πολυόμψατα, μετάρσια, πτερωτά.

ἐν τέλει λέγει ἐκφώνως·

Τὸν ἐπινίκιον ὅμνον ᾁδοντα, βοῶντα, κεκραγότα καὶ λέγοντα.

Ο α' χορός: Ἅγιος, ἄγιος, ἄγιος Κύριος Σαβαώθ, * πλήρης ὁ οὐρανὸς * καὶ ἡ γῆ τῆς δόξης σου. * Ωσαννὰ ἐν τοῖς ὑψίστοις: * εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος * ἐν ὀνόματι Κυρίου. * Ωσαννὰ ἐν τοῖς ὑψίστοις.

Ο δὲ ιερεὺς κλινόμενος ἐπεύχεται

Μετὰ τούτων καὶ ἡμεῖς τῶν μακαρίων δυνάμεων, Δέσποτα φιλάνθρωπε, βοῶμεν καὶ λέγομεν· Ἅγιος εἶ καὶ πανάγιος, σὺ καὶ ὁ μονογενῆς σου Υἱὸς καὶ τὸ Πνεῦμά σου τὸ Ἅγιον. Ἅγιος εἶ καὶ πανάγιος καὶ μεγαλοπρεπῆς ἡ δόξα σου· ὃς τὸν κόσμον σου οὕτως ἡγάπησας, ὥστε τὸν Υἱὸν σου τὸν μονογενῆ δοῦναι, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόληται, ἀλλ' ἔχῃ ζωὴν αἰώνιον. Οὓς ἐλθὼν καὶ πᾶσαν τὴν ὑπὲρ ἡμῶν οἰκονομίαν πληρώσας, τῇ νυκτὶ ἡ παρεδίδοτο, μᾶλλον δὲ ἔαυτὸν παρεδίδον, ὑπὲρ τῆς τοῦ κόσμου ζωῆς, λαβὼν ἄρτον ἐν ταῖς ἀγίαις αὐτοῦ καὶ ἀχράντοις καὶ ἀμωμήτοις χερσίν, εὐχαριστήσας καὶ εὐλογήσας, ἀγιάσας, κλάσας, ἔδωκε τοῖς ἀγίοις αὐτοῦ μαθηταῖς καὶ ἀποστόλοις, εἰπών·

καὶ εἶτα λέγει ἐκφώνως·

Λάβετε, φάγετε· τοῦτο μού ἔστι τὸ Σῶμα, τὸ ὑπὲρ ὑμῶν κλώμενον εἰς ἄφεσιν ἀμαρτιῶν.

Ο χορός: Αμήν.

Καὶ πάλιν ἐπεύχεται ὁ ιερεύς, καὶ εἶτα λέγει ἐκφώνως·

Πίετε ἐξ αὐτοῦ πάντες· τοῦτο ἔστι τὸ Αἷμά μου, τὸ τῆς καινῆς διαθήκης, τὸ ὑπὲρ ὑμῶν καὶ πολλῶν ἐκχυνόμενον εἰς ἄφεσιν ἀμαρτιῶν.

Ο χορός: Αμήν.

Ο ιερεὺς κλινόμενος ἐπεύχεται

Μεμνημένοι τοίνυν τῆς σωτηρίου ταύτης ἐντολῆς, καὶ πάντων τῶν ὑπὲρ ἡμῶν γεγενημένων, τοῦ σταυροῦ, τοῦ τάφου, τῆς τριημέρου ἀναστάσεως, τῆς εἰς οὐρανὸς ἀναβάσεως, τῆς ἐκ δεξιῶν καθέδρας, τῆς δευτέρας καὶ ἐνδόξου πάλιν παρουσίας,

καὶ εἶτα λέγει ἐκφώνως·

Τὰ σὰ ἐκ τῶν σῶν σοὶ προσφέροντες κατὰ πάντα καὶ διὰ πάντα.

Ο β' χορός: Σὲ ὑμνοῦμεν, * σὲ εὐλογοῦμεν, * σοὶ εὐχαριστοῦμεν, Κύριε, * καὶ δεόμεθα σου, ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Ο δὲ ιερεὺς κλίνας τὴν κεφαλὴν μετὰ πάσης κατανύξεως εὑχεται, σφραγίζει τὰ τίμια δῶρα,

"Ἐπι προσφέρομέν σοι τὴν λογικὴν ταύτην καὶ ἀναίμακτον λατρείαν, καὶ παρακαλοῦμέν σε καὶ δεόμεθα καὶ ἰκετεύομεν· κατάπεμψον τὸ Πνεῦμά σου τὸ Ἅγιον ἐφ' ἡμᾶς καὶ ἐπὶ τὰ προκείμενα δῶρα ταῦτα. Καὶ ποίησον τὸν μὲν ἄρτον τοῦτον τίμιον σῶμα τοῦ Χριστοῦ σου. Αμήν· τὸ δὲ ἐν τῷ ποτηρίῳ τούτῳ τίμιον αἷμα τοῦ Χριστοῦ σου. Αμήν· μεταβαλὼν τῷ Πνεύματί σου τῷ Ἅγιῳ. Αμήν, ἀμήν, ἀμήν.

"Ωστε γενέσθαι τοῖς μεταλαμβάνονσιν εἰς νῆψιν ψυχῆς, εἰς ἄφεσιν ἀμαρτιῶν, εἰς κοινωνίαν τοῦ Ἅγιου σου Πνεύματος, εἰς βασιλείας οὐρανῶν πλήρωμα, εἰς παρρησίαν τὴν πρὸς σέ, μὴ εἰς κρῆμα ἡ εἰς κατάκριμα. Ἐπι προσφέρομέν σοι τὴν λογικὴν ταύτην λατρείαν ὑπὲρ τῶν ἐν πίστει ἀναπαυσαμένων προπατόρων, πατέρων, πατριαρχῶν, προφητῶν, ἀποστόλων, κηρύκων, εὐαγγελιστῶν, μαρτύρων, ὄμολογητῶν, ἐγκρατευτῶν καὶ παντὸς πνεύματος δικαίου ἐν πίστει τετελειωμένου.

εἶτα ἐπεύχεται καὶ θυμιῶν τρὶς ἐκ γ' τὰ ἄγια **λέγει ἐκφώνως·**

Ἐξαιρέτως τῆς παναγίας, ἀχράντου, ὑπερευλογημένης, ἐνδόξου, δεσποίνης ἡμῶν, Θεοτόκου καὶ ἀειπαθένου Μαρίας.

Ο εἰρμὸς τῆς θ' φρῆς τοῦ β' κανόνος, Ἡχος πλ. δ'.

Ἀλλότριον τῶν μητέρων ἡ παρθενία, καὶ ξένον ταῖς παρθένοις ἡ παιδοποιία· ἐπὶ σοὶ Θεοτόκε ἀμφότερα φέκοντος θήσης. Διό σε πᾶσαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς, ἀπαύστως μακαρίζομεν.

Καὶ πάλιν ἐπεύχεται ὁ ιερεύς,

Τοῦ Ἅγιου Ιωάννου, προφήτου, προδρόμου καὶ βαπτιστοῦ· τῶν ἀγίων, ἐνδόξων καὶ πανευφήμων Αποστόλων· τοῦ

άγιον... οὗ καὶ τὴν μνήμην ἐπιτελοῦμεν, καὶ πάντων σου τῶν ἄγιων, ὃν ταῖς ἱκεσίαις ἐπίσκεψαι ἡμᾶς, ὁ Θεός. Καὶ μνήσθητι πάντων τῶν κεκοιμημένων ἐπ' ἐλπίδι ἀναστάσεως ζωῆς αἰώνιου... καὶ ἀνάπαυσον αὐτούς, ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὅπον ἐπισκοπεῖ τὸ φῶς τοῦ προσώπου σου. Μνήσθητι, Κύριε, πάσης ἐπισκοπῆς ὥρθοδόξων, τῶν ὥρθοτομούντων τὸν λόγον τῆς σῆς ἀληθείας, παντὸς τοῦ πρεσβυτερίου, τῆς ἐν Χριστῷ διακονίας καὶ παντὸς ἰερατικοῦ τάγματος. Ἐτι προσφέρομέν σοι τὴν λογικὴν ταύτην λατρείαν ὑπὲρ τῆς οἰκουμένης· ὑπὲρ τῆς ἀγίας, καθολικῆς καὶ ἀποστολικῆς Ἑκκλησίας· ὑπὲρ τῶν ἐν ἀγνείᾳ καὶ σεμνῇ πολιτείᾳ διαγόντων· ὑπὲρ τῶν πιστοτάτων καὶ φιλοχρίστων ἡμῶν Βασιλέων, παντὸς τοῦ παλατίου καὶ τοῦ στρατοπέδου αὐτῶν. Δός αὐτοῖς, Κύριε, εἰρηνικὸν τὸ βασίλειον, ἵνα καὶ ἡμεῖς, ἐν τῇ γαλήνῃ αὐτῶν, ἥρεμον καὶ ἡσύχιον βίον διάγωμεν, ἐν πάσῃ εὐσεβείᾳ καὶ σεμνότητι.

καὶ εῖτα λέγει ἐκφώνως·

Ἐν πρώτοις μνήσθητι, Κύριε, τοῦ ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν (δεῖνος), δὸν χάρισαι ταῖς ἀγίαις σου Ἑκκλησίαις ἐν εἰρήνῃ, σῷον, ἔντιμον, ὑγιᾶ, μακροημερεόντα καὶ ὥρθοτομούντα τὸν λόγον τῆς σῆς ἀληθείας.

Ο χορός· Κύριε, ἐλέησον.

Ο διάκονος· Καὶ ὃν ἔκαστος κατὰ διάνοιαν ἔχει, καὶ πάντων καὶ πασῶν.

Ο χορός· Καὶ πάντων καὶ πασῶν.

Ο ἱερεὺς τὴν εὐχὴν

Μνήσθητι, Κύριε, τῆς πόλεως, ἐν ᾧ παροικοῦμεν καὶ πάσης πόλεως καὶ χώρας καὶ τῶν πίστει οἰκούντων ἐν αὐταῖς. Μνήσθητι, Κύριε, πλεόντων, ὁδοιπορούντων, νοσούντων, καμνόντων, αἴχμαλώτων καὶ τῆς σωτηρίας αὐτῶν. Μνήσθητι, Κύριε, τῶν καρποφορούντων ἐν ταῖς ἀγίαις σου Ἑκκλησίαις καὶ μεμνημένων τῶν πενήτων, καὶ ἐπὶ πάντας ἡμᾶς τὰ ἐλέη σου ἐξαπόστειλον.

καὶ τὴν ἐκφώνησιν·

Καὶ δὸς ἡμῖν, ἐν ἐνὶ στόματι καὶ μιᾷ καρδίᾳ, δοξάζειν καὶ ἀνυμνεῖν τὸ πάντιμον καὶ μεγαλοπρεπὲς ὄνομά σου, τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἀγίου Πνεύματος, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ο χορός· Άμήν.

Ο ἱερεὺς εὐλογῶν τὸν λαόν·

Καὶ ἔσται τὰ ἐλέη τοῦ μεγάλου Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ μετὰ πάντων ὑμῶν.

Ο χορός· Καὶ μετὰ τοῦ πνεύματός σου.

*

ΔΕΗΣΕΙΣ - Η ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Ο διάκονος· Πάντων τῶν ἀγίων μνημονεύσαντες, ἔτι καὶ ἔτι ἐν εἰρήνῃ τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ο χορός· Κύριε, ἐλέησον. Όμοιώς καὶ εἰς τὰς ἐφεξῆς δεήσεις.

Ὑπὲρ τῶν προσκομισθέντων καὶ ἀγιασθέντων τιμίων δώρων τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Οπως ὁ φιλάνθρωπος Θεὸς ἡμῶν, ὁ προσδεξάμενος αὐτὰ εἰς τὸ ἄγιον καὶ ὑπερουράνιον καὶ νοερὸν αὐτοῦ θυσιαστήριον εἰς ὄσμὴν εὐωδίας πνευματικῆς, ἀντικαταπέμψη ἡμῖν τὴν θείαν χάριν καὶ τὴν δωρεὰν τοῦ ἄγιον Πνεύματος δεηθῶμεν.

Τὴν ἐνότητα τῆς πίστεως καὶ τὴν κοινωνίαν τοῦ ἄγιον Πνεύματος αἰτησάμενοι, ἔαντοὺς καὶ ἀλλήλους καὶ πᾶσαν τὴν ζωὴν ἡμῶν Χριστῷ τῷ Θεῷ παραθώμεθα.

Ο χορός· Σοί, Κύριε.

Ο ἱερεὺς τὴν εὐχὴν

Σοὶ παρακαταθέμεθα τὴν ζωὴν ἡμῶν ἄπασαν καὶ τὴν ἐλπίδα, Δέσποτα φιλάνθρωπε, καὶ παρακαλοῦμέν σε καὶ δεόμεθα καὶ ἱκετεύομεν. Καταξίωσον ἡμᾶς μεταλαβεῖν τῶν ἐπουρανίων σου καὶ φρικτῶν Μυστηρίων ταύτης τῆς Ἱερᾶς καὶ πνευματικῆς Τραπέζης μετὰ καθαροῦ συνειδότος, εἰς ἄφεσιν ἀμαρτιῶν, εἰς συγχώρησιν πλημμελημάτων, εἰς Πνεύματος Αγίου κοινωνίαν, εἰς βασιλείας οὐρανῶν κληρονομίαν, εἰς παρρησίαν τὴν πρὸς σέ, μὴ εἰς κρῖμα ἢ εἰς κατάκριμα.

καὶ τὴν ἐκφώνησιν·

Καὶ καταξίωσον ἡμᾶς, Δέσποτα, μετὰ παρρησίας, ἀκατακρίτως τολμᾶν ἐπικαλεῖσθαι σὲ τὸν ἐπουράνιον Θεὸν Πατέρα καὶ λέγειν·

Ο προεστὼς ἀπαγγέλλει μετὰ τοῦ λαοῦ·

Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ἀγιασθήτῳ τὸ ὄνομά σου, ἐλθέτῳ ἡ βασιλεία σου· γενηθήτῳ τὸ θέλημά σου, ὡς ἐν οὐρανῷ, καὶ ἐπὶ τῆς γῆς. Τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον δὸς ἡμῖν σήμερον· καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν· καὶ μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν, ἀλλὰ ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ.

Ο ἱερεὺς· Οτι σοῦ ἔστιν ἡ βασιλεία καὶ ἡ δύναμις καὶ ἡ δόξα, τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἀγίου Πνεύματος, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ο χορός· Άμήν.

*

ΚΕΦΑΛΟΚΛΙΣΙΑ

Ο ἱερεὺς εὐλογῶν τὸν λαόν· Εἰρήνη πᾶσι.

Ο χορός· Καὶ τῷ πνεύματί σου.

Ο διάκονος· Τὰς κεφαλὰς ἡμῶν τῷ Κυρίῳ κλίνωμεν.

Ο χορός· Σοί, Κύριε.

Ο ἱερεὺς κλινόμενος τὴν εὐχὴν

Εὐχαριστοῦμέν σοι, Βασιλεῦ ἀόρατε, ὁ τῇ ἀμετρήτῳ σου δυνάμει τὰ πάντα δημιουργήσας, καὶ τῷ πλήθει τοῦ ἐλέονς σου ἐξ οὐκ ὄντων εἰς τὸ εἶναι τὰ πάντα παραγάγων. Αὐτός, Δέσποτα, οὐρανόθεν ἐπὶ τοὺς ὑπόκεκλικότας σοι τὰς έαντῶν κεφαλάς· οὐ γὰρ ἔκλιναν σαρκὶ καὶ αἷματι, ἀλλὰ

σοὶ τῷ φοβερῷ Θεῷ. Σὺ οὖν, Δέσποτα, τὰ προκείμενα πᾶσιν ἡμῖν εἰς ἀγαθὸν ἔξομάλισον· κατὰ τὴν ἑκάστου ἴδιαν χρείαν· τοῖς πλέονσιν σύμπλευσον· τοῖς ὁδοιποροῦσι συνόδευσον· τοὺς νοσοῦντας ἵασαι, ὁ ἰατρὸς τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων ἡμῶν.

καὶ τὴν ἐκφώνησιν·

Χάριτι καὶ οἰκτιρμοῖς καὶ φιλανθρωπίᾳ τοῦ μονογενοῦς σου Υἱοῦ, μεθ' οὐ εὐλογητὸς εἶ, σὸν τῷ παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ καὶ ζωοποιῷ σου Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ο χορός· Άμήν.

*

ΥΨΩΣΙΣ - ΚΛΑΣΙΣ - ΜΕΤΑΛΗΨΙΣ

Ο ἱερεὺς ἐπεύχεται

Πρόσκες, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐξ ἀγίου κατοικητηρίου σου καὶ ἀπὸ θρόνου δόξης τῆς βασιλείας σου καὶ ἐλθὲ εἰς τὸ ἀγιάσαι ἡμᾶς, ὁ ἄνω τῷ Πατρὶ συγκαθήμενος καὶ ὡδε ἡμῖν ἀοράτως συνὸν καὶ καταζίασον τῇ κραταιᾷ σου χειρὶ μεταδοῦναι ἡμῖν τοῦ ἀχράντου σώματός σου καὶ τοῦ τιμίου αἵματος, καὶ δι' ἡμῶν παντὶ τῷ λαῷ.

καὶ προσκυνεῖ τρὶς λέγων καθ' ἑαυτόν· Ό Θεός, ἰλάσθητί μοι τῷ ἀμαρτωλῷ καὶ ἐλέησόν με.

Εἴτα ὁ διάκονος ἐκφωνεῖ· **Πρόσχωμεν.**

Καὶ ὁ ἱερεὺς ὑψῶν τὸν ἄγιον Ἀρτὸν **ἐκφωνεῖ·**

Τὰ ἄγια τοῖς ἀγίοις.

Ο χορός· Εῖς ἄγιος, εῖς Κύριος, Ἰησοῦς Χριστός, εἰς δόξαν Θεοῦ Πατρός. Άμήν.

Καὶ ψάλλει τὸ κοινωνικὸν τῆς ἡμέρας·

Εἶτα ψάλλει τὸ κοινωνικὸν τῆς ἡμέρας (εἰς τὸν ἤχον, εἰς ὃν ἐψάλῃ καὶ τὸ Χερονικόν). Τῇ μὲν Κυριακῇ τῷ· Αἴνετε τὸν Κύριον ἐπὶ τὸν οὐρανὸν. Άλληποια. Εἴ δὲ τόχοι Δεσποτική ἢ Θεομητορική ἑορτὴ ἢ ἀπόδοσις αὐτῆς, ψάλλεται τὸ κοινωνικὸν τῆς ἑορτῆς.

Κοινωνικόν. Ἡχος δ'. (Ψαλμὸς ριε' 4).

Ποτήριον σωτηρίου λήψομαι, καὶ τὸ ὄνομα Κυρίου ἐπικαλέσομαι. Άλληλούϊα.

*

Περὶ τοῦ πᾶς δεῖ προσέρχεσθαι τοῖς ἀχράντοις Μυστηρίοις.
Εὐχές γιὰ τὴ Θεία Κοινωνία ΕΥΧΗ Α'. ΤΟΥ Μ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

Δέσποτα Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Θεός ἡμῶν, ἡ πηγή τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἀθανασίας, ὁ πάσης ὄρατῆς καὶ ἀοράτου κτίσεως δημιουργός, ὁ τοῦ ἀνάρχου πατρός συναῦδιος Υἱός καὶ συνάναρχος, ὁ δι' ὑπερβολήν ἀγαθότητος, ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν, σάρκα φορέσας, καὶ σταυρωθείς, καὶ τυθείς ὑπέρ τῶν ἀχαρίστων καὶ ἀγνωμόνων ἡμῶν, καὶ τῷ οἰκείῳ σου Αἵματι ἀναπλάσας τὴν φθαρεῖσαν ὑπό τῆς ἀμαρτίας φύσιν ἡμῶν· αὐτός ἀθάνατε Βασιλεῦ, πρόσδεξαι κάμοι τοῦ ἀμαρτωλοῦ τὴν μετάνοιαν, καὶ κλῖνον τό οὗ σου ἐπ' ἐμοί, καὶ εἰσάκουσον τῶν ρημάτων μου· ἡμαρτον γάρ, Κύριε, ἡμαρτον εἰς τὸν οὐρανόν καὶ ἐνώπιόν σου καὶ οὐκ εἰμί ἄξιος ἀτενίσαι εἰς τό ὑψος τῆς δόξης σου· παρώργισα

γάρ σου τήν ἀγαθότητα, τάς σάς ἐντολάς παραβάς, καὶ μή ὑπακούσας τοῖς σοῖς προστάγμασιν. Ἀλλά σύ, Κύριε, ἀνεξίκακος ὅν, μακρόθυμος τε καὶ πολυέλεος, οὐ παρέδωκάς με συναπολέσθαι ταῖς ἀνομίαις μου, τήν ἐμήν πάντως ἀναμένων ἐπιστροφήν. Σύ γάρ εἶπας, φιλάνθρωπε, διά τοῦ προφήτου σου, ὅτι οὐ θελήσει θέλω τὸν θάνατον τοῦ ἀμαρτωλοῦ, ως τό ἐπιστρέψαι καὶ ζῆν αὐτόν· οὐ γάρ βούλει Δέσποτα, τό πλάσμα τῶν σῶν ἀπολέσθαι χειρῶν, οὐδὲ εὐδοκεῖς ἐπ' ἀπωλείᾳ ἀνθρώπων, ἀλλά θέλεις πάντας σωθῆναι, καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν. Διό κάγω, εἰ καὶ ἀνάξιος εἰμι τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς καὶ αὐτῆς τῆς προσκαίρου ζωῆς, ὅλον ἐμαυτόν ὑποτάξας τῇ ἀμαρτίᾳ· καὶ ταῖς ἡδοναῖς δουλώσας καὶ τήν σήν ἀχρειώσας εἰκόνα, ἀλλά ποίημα καὶ πλάσμα σόν γεγονώς, οὐκ ἀπογινώσκω τήν ἐμαυτοῦ σωτηρίαν ὁ ἄθλιος· τῇ δέ σῃ ἀμετρήτῳ εὐσπλαγχνίᾳ, θαρρήσας προσέρχομαι. Δέξαι οὖν κάμε, φιλάνθρωπε Χριστέ, ως τήν πόρνην, ως τόν ληστήν, ως τόν τελώνην καὶ ως τόν ἄσωτον· καὶ ἄρον μου τό βαρύ φορτίον τῶν ἀμαρτιῶν, ὁ τήν ἀμαρτίαν αἴρων τοῦ κόσμου καὶ τάς ἀσθενείας τῶν ἀνθρώπων ἱώμενος, ὁ τούς κοπιῶντας καὶ πεφορτισμένους πρός σεαυτόν καλῶν καὶ ἀναπαύων· ὁ μή ἐλθὼν καλέσαι δικαίους, ἀλλά ἀμαρτωλούς εἰς μετάνοιαν· καὶ καθάρισόν με ἀπό παντός μολυσμοῦ σαρκός καὶ πνεύματος· δίδαξόν με ἐπιτελεῖν ἀγιωσύνην ἐν φόβῳ σου· ἵνα, ἐν καθαρῷ τῷ μαρτυρίῳ τῆς συνειδήσεώς μου τῶν ἀγιασμάτων σου τήν μερίδα ὑποδεχόμενος, ἐνωθῶ τῷ ἀγίῳ σώματί σου καὶ αἷματι, καὶ ἔξω σε ἐν ἐμοί κατοικῦντα καὶ μένοντα, σύν τῷ Πατρί καὶ τῷ ἀγίῳ Πνεύματι. Ναί, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεός μου, καὶ μή εἰς κρῦμά μοι γένοιτο ἡ μετάληψις τῶν ἀχράντων καὶ ζωοποιῶν μυστηρίων σου, μηδέ ἀσθενής γενοίμην ψυχῇ τε καὶ σώματι, ἐκ τοῦ ἀναζίως αὐτῶν μεταλαμβάνειν· ἀλλά δός μοι, μέχρι τελεταίας μου πνοῆς, ἀκατακρίτως ὑποδέχεσθαι τήν μερίδα τῶν ἀγιασμάτων σου, εἰς Πνεύματος ἀγίου κοινωνίαν, εἰς ἐφόδιον ζωῆς αἰώνιου, καὶ εἰς εὐπρόσδεκτον ἀπολογίαν τήν ἐπί τοῦ φοβεροῦ βήματός σου· ὅπως κάγω, σύν πᾶσι τοῖς ἐκλεκτοῖς σου μέτοχος γένωμαι τῶν ἀκηράτων σου ἀγαθῶν, ὃν ἡτοίμασας τοῖς ἀγαπῶσί σε, Κύριε· ἐν οἷς δεδοξασμένος ὑπάρχεις εἰς τούς αἰῶνας. Άμήν.

ΕΥΧΗ Θ'. ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΥ

Πρό τῶν θυρῶν τοῦ ναοῦ σου παρέστηκα, καὶ τῶν δεινῶν λογισμῶν οὐκ ἀφίσταμαι, ἀλλά

σύ Χριστέ ο Θεός, ο τελώνην δικαιώσας, καί χαναναίαν ἐλεήσας, καί τῷ ληστῇ παραδείσου πύλας ἀνοίξας, ἀνοιξόν μοι τά σπλάγχνα τῆς φιλανθρωπίας σου καί δέξαι με προσερχόμενον καί ἀπτόμενόν σου, ώς τήν πόρνην, καί τήν αἰμόρρουν· ἡ μέν γάρ, τοῦ κρασπέδου σου ἀψαμένη, εὐχερῶς τήν ἵασιν ἔλαβεν, ἡ δέ, τούς σους ἀχράντους πόδας κρατήσασα, τήν λύσιν τῶν ἀμαρτημάτων ἐκομίσατο. Ἐγώ δέ ὁ ἐλεεινός, ὅλον σου τό σῶμα τολμῶν δέξασθαι, μή καταφλεχθείην· ἀλλά δέξαι με, ὥσπερ ἐκείνας καί φωτισόν μου τά τῆς ψυχῆς αἰσθητήρια, καταφλέγων μου τά τῆς ἀμαρτίας ἐγκλήματα, πρεσβείαις τῆς ἀσπόρως τεκούσης σε, καί τῶν ἐπουρανίων δυνάμεων. "Οτι εὐλογητός εῖ, εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Πιστεύω Κύριε, καί ὁμολογῶ, ὅτι σύ εἶ ἀληθῶς ὁ Χριστός, ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος, ὁ ἔλθων εἰς τὸν κόσμον ἀμαρτωλούς σῶσαι, ὃν πρῶτός εἰμι ἐγώ. Ἔτι πιστεύω, ὅτι τοῦτο αὐτό ἐστι τό ἄχραντον Σῶμά σου, καί τοῦτο αὐτό ἐστι τό τίμιον Αἷμά σου. Δέομαι οὖν σου· ἐλέησόν με, καί συγχώρησόν μοι τά παραπτώματά μου, τά ἐκούσια καί τά ἀκούσια, τά ἐν λόγῳ τά ἐν ἔργῳ, τά ἐν γνώσει καί ἀγνοίᾳ· καί ἀξίωσόν με ἀκατακρίτως μετασχεῖν τῶν ἀχράντων σου Μυστηρίων, εἰς ἄφεσιν ἀμαρτιῶν, καί εἰς ζωὴν αἰώνιον. Ἀμήν.

Ἐρχόμενος δέ μεταλαβεῖν, λέγει τούς ἔξῆς Στίχους τοῦ Μεταφραστοῦ·

Ιδού, βαδίζω πρός θείαν Κοινωνίαν·

Πλαστουργέ, μή φλέξῃς με τῇ μετουσίᾳ·

Πῦρ γάρ ὑπάρχεις τοὺς ἀναξίους φλέγον.

Ἄλλ' οὖν κάθαρον ἐκ πάστης με κηλίδος.

Καί τά Τροπάρια τὰντα·

Ἐθελέας πόθῳ με Χριστέ, καὶ ἡλλοίωσας τῷ θείῳ σου ἔρωτι· ἀλλά καταφλεξὸν πυρί ἀνύλῳ τάς ἀμαρτίας μου, καί ἐμπλησθῆναι τῆς ἐν σοὶ τρυφῆς καταξίωσον, ἵνα τάς δύο σκυρτῶν μεγαλύνω, Ἀγαθέ, παρουσίασος σου.

Ἐν ταῖς λαμπρότησι τῶν ἀγίων σου, πῶς εἰσελεύσομαι ὁ ἀνάξιος; Ἐάν γάρ τολμήσω συνεισθεῖν εἰς τὸν νυμφῶνα, ὁ χιτών με ἐλέγχει, ὅτι οὐκ ἐστὶ τοῦ γάμου, καί δέσμιος ἐκβαλοῦμαι ὑπὸ τῶν Ἀγγέλων· καθάρισον, Κύριε, τὸν ρύπον τῆς ψυχῆς μου, καί σῶσόν με, ώς φιλάνθρωπος.

Καί τήν παροῦσαν Εὐχήν·

Δέσποτα φιλάνθρωπε, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Θεός μου, μή εἰς κρῖμα μοι γένοιτο τά "Αγια ταῦτα, διά τὸν ἀνάξιον εἴναι με, ἀλλ' εἰς κάθαρσιν καὶ ἀγιασμόν ψυχῆς τε καὶ σώματος, καὶ εἰς ἀρραβῶνα μελλούσης ζωῆς καὶ βασιλείας. Ἐμοί δέ τό προσκολλᾶσθαι τῷ Θεῷ ἀγαθὸν ἐστι, τίθεσθαι ἐν τῷ Κυρίῳ τήν ἐλπίδα τῆς σωτηρίας μου.

Καί πάλιν·

Τοῦ Δείπνου σου τοῦ μυστικοῦ, σήμερον, Υἱέ Θεοῦ, κοινωνόν με παράλαβε· οὐ μή γάρ τοῖς ἐχθροῖς σου τό μυστήριον εἴπω· οὐ φίλημά σοι δώσω, καθάπερ ὁ Ἰούδας· ἀλλ' ως ὁ ληστής

Ληστής ὁμολογῷ σοι· Μνήσθητί μου Κύριε, ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου.

*

Ἐνῶ ψάλλεται τὸ Κοινωνικὸ ἀπὸ τὸ Χορό·

λέγει ὁ Διάκονος Μέλισον, Δέσποτα, τὸν ἄγιον ἄρτον. **Ιερεὺς** Μελίζεται καὶ διαμερίζεται ὁ Αμνὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ μελιζόμενος καὶ μὴ διαιρούμενος, ὁ πάντοτε ἐσθιόμενος καὶ μηδέποτε δαπανώμενος, ἀλλὰ τὸν μετέχοντας ἀγιάζων.

Διάκονος Πλήρωσον, Δέσποτα, τὸ ἄγιον ποτήριον.

Ιερεὺς Πλήρωμα ποτηρίου πίστεως Πνεύματος Αγίου. Αμήν.

Διάκονος Εὐλόγησον, Δέσποτα, τὸ ζέον.

Ιερεὺς Εὐλογημένη ἡ ζέσις τῶν ἀγίων σου, πάντοτε νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τὸν αἰώνας τῶν αἰώνων. Αμήν.

Διάκονος Ζέσις πίστεως, πλήρης Πνεύματος Αγίου. Αμήν.

Ιερεὺς Ιδού, προσέρχομαι Χριστῷ τῷ ἀθανάτῳ Βασιλεῖ καὶ Θεῷ ἡμῶν. Μεταδίδοταί μοι... τῷ ἀναζίῳ ιερεῖ τὸ τίμιον καὶ πανάγιον σῶμα τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἰς ἄφεσίν μου ἀμαρτιῶν καὶ εἰς ζωὴν αἰώνιον.

Ιερεὺς Διάκονε, πρόσελθε.

Διάκονος Ιδού προσέρχομαι Χριστῷ τῷ ἀθανάτῳ βασιλεῖ καὶ Θεῷ ἡμῶν. Μετάδος μοι, Δέσποτα, τὸ τίμιον καὶ πανάγιον σῶμα τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἰς ἄφεσίν μου ἀμαρτιῶν καὶ εἰς ζωὴν αἰώνιον.

Μεταδίδοταί σοι... τὸ τίμιον καὶ πανάγιον σῶμα...

Ιερεὺς Ἔτι μεταδίδοταί μοι... τῷ ἀναζίῳ ιερεῖ τὸ τίμιον καὶ πανάγιον καὶ ζωηρὸν αἷμα τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἰς ἄφεσίν μου ἀμαρτιῶν καὶ εἰς ζωὴν αἰώνιον.

Ιερεὺς Διάκονε, ἔτι πρόσελθε.

Διάκονος Ἔτι προσέρχομένῳ μετάδος μοι, Δέσποτα, τὸ τίμιον καὶ πανάγιον καὶ ζωηρὸν αἷμα τοῦ Κυρίου καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἰς ἄφεσίν μου ἀμαρτιῶν καὶ εἰς ζωὴν αἰώνιον.

Ιερεὺς Ἔτι μεταδίδοταί σοι τῷ εὐλαβεστάτῳ διακόνῳ τὸ τίμιον καὶ πανάγιον καὶ ζωηρὸν αἷμα τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἰς ἄφεσίν μου ἀμαρτιῶν καὶ εἰς ζωὴν αἰώνιον. Αμήν.

Τοῦτο ἡψατο τῶν χειλέων ἡμῶν, καὶ ἀφελεῖ τὰς ἀνομίας ἡμῶν, καὶ τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν περικαθαρεῖ.

*

Μετὰ τὴν μετάληψιν τῶν ἐν τῷ βῆματι ὁ διάκονος ἐμβάλλει εἰς τὸ ἄγιον ποτήριον τὰς μερίδας τοῦ ἄγιον ἄρτου καὶ ἐκφωνεῖ πρὸς τὸν λαόν·

Μετὰ φόβου Θεοῦ, πίστεως καὶ ἀγάπης προσέλθετε.

Καὶ ὁ ιερεὺς μεταδίδει εἰς ἓντας διὰ τῆς μάς λαβίδος. Οταν κοινωνεῖ τους πιστούς, συνήθως λέει: "Μεταλαμβάνει ο δούλος των (...) Θεού Σώμα και Αἷμα Χριστού εις ἀφεσιν αμαρτιῶν και εις ζωὴν αἰώνιον"

Ο χορός· Αμήν, Αμήν, Αμήν. Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου. Θεὸς Κύριος καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν.

Ἐν δὲ τῷ κοινωνεῖν τοὺς πιστοὺς ὁ χορὸς ψάλλει:

Τοῦ δείπνου σου τοῦ μυστικοῦ, σήμερον, Υἱέ Θεοῦ, κοινωνόν με παράλαβε· οὐ μή γάρ τοῖς ἐχθροῖς σου τό μυστήριον εἴπω· οὐ φίλημά σοι δώσω, καθάπερ ὁ Ἰούδας· ἀλλ' ως ὁ ληστής

όμολογῶ σοι· Μνήσθητί μου Κύριε ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Μετὰ δὲ τὴν θείαν μετάληψιν, εὐλογεῖ ὁ ιερεὺς τὸν λαὸν λέγων·

Σῶσον, ὁ Θεός, τὸν λαὸν σου καὶ εὐλόγησον τὴν κληρονομίαν σου.

Μετὰ τὴν μετάδοσιν Ὁ χορός, τὸ ἔξῆς. Ἡχος β'.

Εἴδομεν τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν, * ἐλάβομεν

Πνεῦμα ἐπουράνιον, * εὔρομεν πίστιν ἀλη-

θῆ, * ἀδιαίρετον Τριάδα προσκυνοῦντες· *

αὗτη γὰρ ἡμᾶς ἔσωσεν.

Διάκονος "Υψωσον, Δέσποτα.

Ιερεὺς Ὅψωθητι ἐπὶ τὸν οὐρανούς, ὁ Θεός, καὶ ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν· ἡ δόξα σου διαμένει εἰς αἰῶνας αἰώνων.

Διάκονος Εὐλόγησον, Δέσποτα.

Ιερεὺς Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, πάντοτε Πάντοτε, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τὸν αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ὁ χορός· Ἀμήν, Αμῆν, Αμήν.
καὶ ψάλλεται τὸ «Πληρωθήτω» Ἡχος β'.

Πληρωθήτω τὸ στόμα ἡμῶν * αἰνέσεώς σου, Κύριε, * ὅπως ὑμνήσωμεν τὴν δόξαν Σου, ὅτι ἡξίωσας ἡμᾶς μετασχεῖν τῶν ἀγίων μυστηρίων Σου*. Στήριξον ἡμᾶς ἐν τῷ σῷ ἀγιασμῷ ὅλην τὴν ἡμέραν * μελετᾶν τὴν δικαιοσύνην Σου. Άλληλουνία, Άλληλουνία, Άλληλουνία.

*

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑ

Ο διάκονος·

Ορθοί· μεταλαβόντες τῶν θείων, ἀγίων, ἀχράντων, ἀθανάτων, ἐπουρανίων καὶ ζωοποιῶν, φρικτῶν τοῦ Χριστοῦ μυστηρίων, ἀξίως εὐχαριστήσωμεν τῷ Κυρίῳ.

Ο χορός· Δόξα σοι Κύριε, δόξα σοι.

Αντιλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον καὶ διαφύλαξον ἡμᾶς, ὁ Θεός, τῇ σῇ χάριτι.

Ο χορός· Κύριε, ἐλέησον.

Τὴν ἡμέραν πᾶσαν τελείαν, ὁγίαν, εἰρηνικὴν καὶ ἀναμάρτητον αἰτησάμενοι, ἔαυτὸν καὶ ἀλλήλους καὶ πᾶσαν τὴν ζωὴν ἡμῶν Χριστῷ τῷ Θεῷ παραθώμεθα.

Ο χορός· Σοί, Κύριε.

Ο ιερεὺς τὴν εὐχαριστήριον εὐχήν

Εὐχαριστοῦμέν σοι, Δέσποτα φιλάνθρωπε, εὐεργέτα τῶν ψυχῶν ἡμῶν, ὅτι καὶ τῇ παρούσῃ ἡμέρᾳ κατηξίωσας ἡμᾶς τῶν ἐπουρανίων σου καὶ ἀθανάτων μυστηρίων. Ορθοτόμησον ἡμῶν τὴν ὄδον, στήριξον πάντας ἡμᾶς ἐν τῷ φόβῳ σου, φρούρησον ἡμῶν τὴν ζωήν, ἀσφάλισαι ἡμῶν τὰ διαβήματα· εὐχαῖς καὶ ἰκεσίαις τῆς ἐνδόξου Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας καὶ πάντων τῶν Αγίων σου. καὶ τὴν ἐκφώνησιν·

Οτι σὺ εἶ ὁ ἀγιασμὸς ἡμῶν καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ ἀγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τὸν αἰῶνας τῶν αἰώνων·

Καὶ λέγων τοῦτο λαμβάνει τὸ i. Εὐαγγέλιον καὶ ποιήσας δι' αὐτοῦ τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ ἐπὶ τοῦ ἥδη διπλωθέντος εἰλητοῦ ἐπιθέτει αὐτὸν ἐπ' αὐτοῦ.

Ο χορός· Άμήν.

*

ΑΠΟΛΥΣΙΣ

Ο ιερεὺς· Έν εἰρήνῃ προέλθωμεν.

Ο χορός· Έν ὀνόματι Κυρίου.

Ο διάκονος· Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ο χορός· Κύριε, ἐλέησον. Κύριε, ἐλέησον

Κύριε, ἐλέησον Πάτερ Άγιε Ευλόγησον

Καὶ ὁ ιερεὺς ἔξελθὼν τῆς Θραίκας Πύλης ἀναγινώσκει μεγαλοφύνως ἐμπροσθεν τῆς εἰκόνος τοῦ Χριστοῦ τὴν εὐχὴν ταύτην·

Ο εὐλογῶν τὸν εὐλογοῦντάς σε, Κύριε, καὶ ἀγίαζων τὸν ἐπὶ σὸν πεποιθότας, σῶσον τὸν λαὸν σου καὶ εὐλόγησον τὴν κληρονομίαν σου. Τὸ πλήρωμα τῆς Ἑκκλησίας σου φύλαξον ἀγίασον τὸν ἀγαπῶντας τὴν εὐπρέπειαν τοῦ οἴκου σου· σὺ αὐτὸν ἀντιδόξασον τῇ θεϊκῇ σου δυνάμει, καὶ μὴ ἐγκαταλίπης ἡμᾶς τὸν ἐπλίζοντας ἐπὶ σέ. Εἰρήνην τῷ κόσμῳ σου δώρησαι, ταῖς Ἑκκλησίαις σου, τοῖς ιερεῦσι, τοῖς ἄρχοντιν ἡμῶν, τῷ στρατῷ καὶ παντὶ τῷ λαῷ σου· ὅτι πᾶσα δόσις ἀγαθὴ καὶ πᾶν δώρημα τέλειον ἀνωθέν ἐστι, καταβαῖνον ἐκ σοῦ τοῦ Πατρὸς τῶν φώτων· καὶ σὸν τὴν δόξαν καὶ εὐχαριστίαν καὶ προσκύνησιν ἀναπέμπομεν, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ ἀγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τὸν αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ο χορός· Άμήν.

Εἴη τὸ ὄνομα Κυρίου εὐλογημένον ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ ἔως τοῦ αἰῶνος.

Εἴη τὸ ὄνομα Κυρίου εὐλογημένον ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ ἔως τοῦ αἰῶνος.

Τὸ ὄνομα Κυρίου Εἴη εὐλογημένον ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ ἔως τοῦ αἰῶνος.

Ο δὲ ιερεὺς ἀπέρχεται εἰς τὴν Πρόθεσιν καὶ λέγει χαμηλοφύνως τὴν εὐχὴν ἐν τῷ συστεῖλαι τὰ ἄγια

Τὸ πλήρωμα τοῦ νόμου καὶ τῶν προφητῶν, αὐτὸς ὑπάρχων, Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ πληρώσας πᾶσαν τὴν πατρικὴν οἰκονομίαν, πλήρωσον χαρᾶς καὶ εὐφροσύνης τὰς καρδίας ἡμῶν πάντοτε, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τὸν αἰῶνας τῶν αἰώνων. Άμήν.

καὶ τὴν ἐκφώνησιν.

Ο διάκονος· Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ο χορός· Κύριε, ἐλέησον.

Ο ιερεὺς εὐλογῶν τὸν λαόν·

Εὐλογία Κυρίου καὶ ἔλεος ἔλθοι ἐφ' ἡμᾶς, τῇ αὐτοῦ χάριτι καὶ φιλανθρωπίᾳ, πάντοτε, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τὸν αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ο χορός· Άμήν.

Καὶ μετὰ τοῦτο ὁ ιερεὺς τὴν ἀπόλυσιν διαλογικῶς·

Δόξα σοι, ὁ Θεός, ἡ ἐλπὶς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ο χορός· Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ ἀγίῳ Πνεύματι, καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τὸν αἰῶνας τῶν αἰώνων. Άμήν. Κύριε, ἐλέησον (γ'). Πάτερ ἄγιε, εὐλόγησον.

Ο άναστας ἐκ νεκρῶν Χριστὸς ὁ ἀληθινὸς Θεὸς ἡμῶν, ταῖς πρεσβείαις τῆς παναχράντου καὶ παναμώμον αὐτοῦ μητρός, ἡς τὸ γενέθλιον ἐορτάζομεν, δυνάμει τοῦ τιμίου καὶ ζωοποιοῦ σταυροῦ, προστασίαις τῶν τιμίων ἐπουρανίων δυνάμεων ἀσωμάτων, ἵκεσίαις τοῦ τιμίου καὶ ἐνδόξου, προδρόμου καὶ βαπτιστοῦ Ἰωάννου, τῶν ἀγίων ἐνδόξων καὶ πανευφήμων ἀποστόλων, τῶν ἀγίων ἐνδόξων καὶ καλλινίκων μαρτύρων, τῶν ὄσιων καὶ θεοφόρων πατέρων ἡμῶν, τῶν ἀγίων καὶ δικαίων θεοπατόρων Ἰωακεὶμ καὶ Ἀννῆς καὶ πάντων τῶν ἀγίων ἐλεήσαι καὶ σώσαι ἡμᾶς ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλάνθρωπος.

ΧΟΡΟΣ: Στερεώσαι Κύριος ὁ Θεός την ἀγίαν καὶ ἀμύμητον πίστιν τῶν εὐσεβῶν καὶ ὄρθοδόξων Χριστιανῶν, συν τῇ ἀγίᾳ Ἑκκλησίᾳ, πόλει καὶ ἐνορίᾳ (κόμη) ταύτῃ εἰς αἱώνας αἰώνων. Αμήν.

Αἰώνια ἡ μνήμη τῶν μακαρίων καὶ ἀοιδίμων κτητόρων τῆς ἀγίας Ἑκκλησίας ταύτης καὶ πάντων τῶν ὄρθοδόξων.

Εἴτα ὁ Ἱερεύς, εὐλογῶν τὸν λαὸν, λέγει:

Η Ἀγία Τριάς διαφυλάξοι πάντας ὑμᾶς.

ΧΟΡΟΣ: Άμην.

Τὸν εὐλογοῦντα καὶ ἀγιάζοντα ἡμᾶς,

Κύριε, φύλαττε εἰς πολλὰ ἔτη.

Καὶ ποιῶν τὸ σημεῖον τοῦ τιμίου Σταυροῦ μεθ' ὑποκλίσεως, κατακλείει διὰ τοῦ·

Δι' εὐχῶν τῶν ἀγίων πατέρων ἡμῶν, Κύριε Ἰησοῦ Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ο χορὸς καὶ σύμπας ὁ λαός· Άμην.

(R) 08.09.2024 (R)

Zῆ Κύριος ὁ Θεός ὁ Παντοκράτωρ!

Ψαλμός λγ' (33ος) - Ευλογήσω Τον Κύριον

Ευλογήσω τον Κύριον εν παντί καιρώ, δια παντός η αίνεσις αυτού εν τω στόματι μου.

Εν τω Κυρίῳ επαινεθήσεται η ψυχή μου· ακουσάτωσαν πραείς και ευφρανθήτωσαν.

Μεγαλύνατε τον Κύριον συν εμοί και υψώσωμεν το όνομα αυτού επί το αυτό.

Εξεζήτησα τον Κύριον και επήκουσε μου και εκ πασών των θλίψεων μου ερρύσατο με.

Προσέλθετε προς αυτόν και φωτίσθητε και τα πρόσωπα υμών ου μη καταισχυνθή.

Ούτος ο πτωχός εκεκράξει και ο Κύριος εισήκουσεν αυτού και εκ πασών των θλίψεων αυτού ἐσωσεν αυτόν.

Παρεμβάλει ἀγγελος Κυρίουν κύκλῳ των φοβουμένων αυτόν και ρύσεται αυτοὺς.

Γεύσασθε και ίδετε ὅτι Χριστός ο Κύριος· μακάριος ανήρ, ος ελπίζει επ' αυτόν.

Τε ρι ρεμ **τε ρι ρεμ** **τε ρι ρεμ**

Φοβήθητε τον Κύριον, πάντες οι ἀγιοι αυτού, ὅτι ουκ ἔστιν υπερέμπια τοις φοβουμένοις αυτόν.

Πλούσιοι επτόχευσαν και επείναστε· οι δε εκζητούντες τον Κύριον ουκ ελαττωθήσονται παντός αγαθού. Δεῦτε, τέκνα, οκούσατε μου, φόβον Κυρίου διδάξω νημάτι. Τίς ἔστιν ἀνθρωπος ο θέλων ζωὴν, αγαπών ημέρας ιδεῖν αγαθάς;

Πιάνονταν την γλοσσάσαν σου από κακού καὶ χειλή σου του μη λαλήσαι δόλον.

Ἐκλινον από κακού καὶ ποίησον αγαθῶν· ζῆτησον ευρήνην καὶ διάξον αντήν.

Οφθαλμοί Κυρίου επὶ δικαίους καὶ ώτα αυτοῦ εἰς δηθσιν αυτών.

Πρόσωπον δε Κυρίου επὶ ποιούντας κακά, του εξολοθρεύσαι εκ γης το μνημόσυνον αυτών. Εκέραξαν οι δίκαιοι και ο Κύριος εισήκουσεν αυτών και εκ πασών των θλίψεων αυτών ερρύσατο αυτούς.

Εγγῆς Κύριος τοις συντετριμένοις την καρδίαν και τους ταπεινούς τω πνεύματα σώσει.

Πολλαὶ α θλίψεις των δικαιῶν και εκ πασών αυτῶν ρύσεται αυτοὺς ο Κύριος.

Φυλάσσει Κύριος πάντα τα οστά αυτῶν, ἐν εξ αυτῶν ου συντριβήσεται.

Θάνατος αμαρτωλῶν πονηρός και οι μισούντες τον δίκαιον πλημμελήσουσι.

Λυτρώσεται Κύριος ψυχάς δούλων αυτού και ου μη πλημμελήσουσι πάντες οι ελπίζοντες επ' αυτόν.

(R) 08.09.2024 (R)

Zῆ Κύριος ὁ Θεός ὁ Παντοκράτωρ!

ΝΕΚΡΩΣΙΜΟΝ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ

Μετὰ τὴν ὁπισθάμβωνον εὐχήν·
Τὰ τροπάρια. Ἡχος πλ. α'.

Εὐλογητὸς εῖ, Κύριε·

δίδαξόν με τὰ δικαιώματά σου.

Τῶν ἀγίων ὁ χορὸς * εὗρε πηγὴν τῆς ζωῆς * καὶ θύραν παραδείσου· * εὕρω κάγὼ * τὴν ὁδὸν διὰ τῆς μετανοίας· * τὸ ἀπολωλὸς * πρόβατον ἐγώ εἰμι· * ἀνακάλεσαι με, * Σωτήρ, καὶ σῶσόν με.

Εὐλογητὸς εῖ, Κύριε· δίδαξόν με τὰ δικαιώματά σου.

Οἱ τὸν ἀμνὸν * τοῦ Θεοῦ κηρύξαντες * καὶ σφαγιασθέντες ὥσπερ ἄρνες * καὶ πρὸς ζωὴν * τὴν ἀγήρω, ἄγιοι, * καὶ ἀτίδιον μετατεθέντες, * τὸντον ἐκτενῶς, * μάρτυρες, αἵτησασθε * ὀφλημάτων λύσιν ἡμῖν δωρήσασθαι.

Εὐλογητὸς εῖ, Κύριε· δίδαξόν με τὰ δικαιώματά σου.

Οἱ τὴν ὁδὸν * τὴν στενὴν βαδίζαντες * τεθλημένην πάντες οἱ ἐν βίῳ * οἱ τὸν Σταυρὸν * ὡς ζυγὸν ἀράμενοι * καὶ ἐμοὶ ἀκολουθήσαντες ἐν πίστει, * δεῦτε ἀπολαύετε * ἃ ἡτοίμασα ὑμῖν βραβεῖα * καὶ στέφη τὰ οὐράνια.

Εὐλογητὸς εῖ, Κύριε·

δίδαξόν με τὰ δικαιώματά σου.

Οἱ πάλαι με * ἐκ μὴ ὄντων πλάσας με * καὶ εἰκόνι σου θείᾳ τιμήσας, * παραβάσει * ἐντολῆς δὲ πάλιν με * ἐπιστρέψας εἰς γῆν, ἐξ ἣς ἐλήφθην, * εἰς τὸ καθ' ὅμοιώσιν ἐπανάγαγε * τὸ ἀρχαῖον κάλλος ἀναμορφώσασθαι.

Εὐλογητὸς εῖ, Κύριε·

δίδαξόν με τὰ δικαιώματά σου.

Εἰκὼν εἴμι * τῆς ἀρρήτου δόξης σου, * εἰ καὶ στίγματα φέρω πταισμάτων * οἰκτείρησον * τὸ σὸν πλάσμα, Δέσποτα, * καὶ καθάρισον σῇ εὐσπλαγχνίᾳ * καὶ τὴν ποθεινὴν πατρίδα παράσχου μοι, * παραδείσου πάλιν ποιῶν πολίτην με.

Εὐλογητὸς εῖ, Κύριε·

δίδαξόν με τὰ δικαιώματά σου.

Ανάπαυσον, * ὁ Θεός, τοὺς δούλους σου * καὶ κατάταξον αὐτοὺς ἐν παραδείσῳ, * ὅπου χοροὶ * τῶν ἀγίων, Κύριε, * καὶ οἱ δίκαιοι ἐκλάμψουσιν ὡς φωστῆρες· * τοὺς κεκοιμημένους δούλους σου ἀνάπαυσον, * παρορῶν αὐτῶν πάντα τὰ ἐγκλήματα.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ

καὶ ἀγίῳ Πνεύματι.

Τὸ τριλαμπὲς * τῆς μιᾶς Θεότητος * εὐσεβῶς ὑμνήσωμεν βιωντες· * Ἀγιος εῖ, * ὁ Πατὴρ ὁ ἄναρχος, * ὁ συνάναρχος Υἱὸς καὶ τὸ θεῖον Πνεῦμα· * φωτισον ἡμᾶς * πίστει σοι λατρεύοντας * καὶ τοῦ αἰωνίου πυρὸς ἐξάρπασον.

**Καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς
αἰώνας τῶν αἰώνων. Άμήν.**

Χαῖρε σεμνή, * ἡ Θεὸν σαρκὶ τεκοῦσα * εἰς πάντων σωτηρίαν, * δι’ ἣς γένος τῶν ἀνθρώπων * εὗρατο τὴν σωτηρίαν· * διὰ σοῦ εὑροιμεν παράδεισον, * Θεοτόκε ἀγνὴ εὐλογημένη.

Ἀλληλούϊα, ἀλληλούϊα, ἀλληλούϊα.

**Δόξα σοι, ὁ Θεός (ἐκ γ'), καὶ ἀνάπαυσον
τὰς ψυχὰς τῶν δούλων σου.**

Μετὰ τῶν Ἅγίων ἀνάπαυσον, Χριστὲ, τὰς ψυχὰς τῶν δούλων σου, ἔνθα οὐκ ἔστι πόνος, οὐ λύπη, οὐ στεναγμός, ἀλλὰ ζωὴ ἀτελεύτητος.

ΤΡΙΣΑΓΙΟΝ ΝΕΚΡΩΣΙΜΟΝ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ

Τὰ τροπάρια. Ἡχος δ'.

Μετὰ πνευμάτων δικαίων * τετελειωμένων * τὰς ψυχὰς τῶν δούλων σου, * Σῶτερ, ἀνάπαυσον, * φυλάττων αὐτὰς * εἰς τὴν μακαρίαν ζωὴν * τὴν παρὰ σοί, φιλάνθρωπε.

Εἰς τὴν κατάπαυσίν σου, Κύριε, * ὅπου πάντες οἱ ἄγιοι σου ἀναπαύονται, * ἀνάπαυσον καὶ τὰς ψυχὰς τῶν δούλων σου, * ὅτι μόνος ὑπάρχεις ἀθάνατος.

Δόξα.

Σὺ εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν, * ὁ καταβὰς εἰς ἄδην * καὶ τὰς ὁδύνας λύσας * τῶν πεπεδημένων * αὐτὸς καὶ τὰς ψυχὰς τῶν δούλων σου, * Σῶτερ, ἀνάπαυσον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Η μόνη ἀγνὴ * καὶ ἄχραντος Παρθένος, * ἡ Θεὸν ἀσπόρως κυήσασα, * πρέσβευε τοῦ σωθῆναι * τὰς ψυχὰς τῶν δούλων σου.

Εἴτα ὁ ιερεὺς ίσταμενος πρὸ τῆς εἰκόνος τοῦ δεσπότου Χριστοῦ, κάτωθι τῆς ὀποίας εὐρίσκονται τὰ ὑπὲρ τῶν ἀποιχομένων κόλλυβα, ἐκφωνεῖ τὸ μνημόσυνον τῶν κεκοιμημένων ὡς ἐξῆς·

Ἐλέησον ἡμᾶς, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου, δεόμεθά σου, ἐπάκουσον καὶ ἐλέησον.

Ο χορός· Κύριε, ἐλέησον. (ἐκ γ') [Εἰς το κλητόν]

Ἐτι δεόμεθα ὑπὲρ μακαρίας μνήμης καὶ αἰώνιου ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τῶν κεκοιμημένων δούλων τοῦ Θεοῦ (καὶ μνημονεύει τὰ ὄνόματα ὑπὲρ ὧν τὰ κόλλυβα), καὶ ὑπὲρ τοῦ συγχωρηθῆναι αὐτοῖς πᾶν πλημμέλημα ἐκούσιόν τε καὶ ἀκούσιον.

Ο χορός· Κύριε, ἐλέησον. (ἐκ γ', χύμα)

Ὅπως Κύριος ὁ Θεὸς τάξη τὰς ψυχὰς αὐτῶν
ἔνθα οἱ δίκαιοι ἀναπαύονται.

* * * * *

Ο χορός· Κύριε, ἐλέησον. (ἐκ γ', χύμα)

Τὰ ἐλέη τοῦ Θεοῦ, τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν καὶ ἄφεσιν τῶν αὐτῶν ἀμαρτιῶν παρὰ Χριστῷ τῷ ἀθανάτῳ βασιλεῖ καὶ Θεῷ ἡμῶν αἰτησώμεθα.

Ο χορός· Παράσχου, Κύριε.

Ο ιερεὺς· Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ο χορός· Κύριε, ἐλέησον. (ἄπαξ)

Ο ιερεὺς τὴν εὐχήν·

Ο Θεὸς τῶν πνευμάτων καὶ πάσης σαρκός, ὁ τὸν διάβολον καταπατήσας, τὸν δὲ θάνατον καταργήσας καὶ ζωὴν τῷ κόσμῳ σου δωρησάμενος, αὐτός, Κύριε, ἀνάπαισον καὶ τὰς ψυχὰς τῶν κεκοιμημένων δούλων σου (**ὄνόματα**), ἐν τόπῳ χλοερῷ, ἐν τόπῳ ἀναψύξεως, ἔνθα ἀπέδρα ὁδύνη, λύπη καὶ στεναγμός· πᾶν ἀμάρτημα τὸ παρ' αὐτῶν πραχθέν, ἐν λόγῳ ἥ ἔργῳ ἥ διανοίᾳ, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλάνθρωπος Θεὸς συγχώρησον, ὅτι οὐκ ἔστιν ἄνθρωπος ὃς ζήσεται καὶ οὐχ ἀμαρτήσει· σὺ γάρ μόνος ἐκτὸς ἀμαρτίας· ἡ δικαιοσύνη σου δικαιοσύνη εἰς τὸν αἰῶνα καὶ ὁ λόγος σου ἀλήθεια·

ὅτι σὺ εἶ ἡ ἀνάστασις, ἡ ζωὴ καὶ ἡ ἀνάπαισις τῶν κεκοιμημένων δούλων σου (ὄνόματα), Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν σὺν τῷ ἀνάρχῳ σου Πατρί, καὶ τῷ παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ καὶ ζωοποιῷ σου Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τὸν αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ο χορός· Άμήν.

Ο ιερεὺς· Αἰωνία ὑμῶν ἡ μνήμη, ἀξιομακάριστοι καὶ ἀείμνηστοι ἀδελφοὶ ἡμῶν.

Ο χορός· Αἰωνία ἡ μνήμη αὐτῶν. (τρίς)

Εἴτα· Ἡχος β'.

Ἐη τὸ ὄνομα Κυρίου εὐλογημένον * ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ ἕως τοῦ αἰῶνος. (ἐκ γ')

Απόλυσις· Χριστὸς ὁ ἀληθινὸς Θεὸς ἡμῶν...

Δι' εὐχῶν... Άμήν.

Μνήσθητι Κύριε, ὡς ἀγαθὸς τῶν δούλων σου, καὶ ὅσα ἐν βίῳ ἡμαρτον συγχώρησον· οὐδεὶς γάρ ἀναμάρτητος, εἰ μὴ σὺ ὁ δυνάμενος, καὶ τοῖς μεταστᾶσι δοῦναι τὴν ἀνάπαισιν.

* * * * *

Πρόσδεξαι Κύριε τὴν δέησιν ἡμῶν τῶν ἀμαρτωλῶν, ως προσεδέξω, Αβραὰμ τὴν θυσίαν καὶ Πέτρου τὴν μετάνοιαν, τοῦ Τελώνου τὸν στεναγμὸν καὶ τῆς πόρνης τὰ δάκρυα, των μυροφόρων γυναικῶν τὰ θυμιάματα, τοῦ ληστοῦ τὴν ὁμολογίαν την ἐπὶ τὸν Σταυρόν καὶ Ἐπάκουσον ἡμῶν δεομένων Σου.

Τῆς ὄργης Σου τὴν ἀγανάκτησιν εἰς εἰρήνην μετάβαλε καὶ σῶσον τὸν κόσμον Σου μόνε φιλάνθρωπε

Δέσποινα, πρόσδεξαι τας δεήσεις των δούλων σου και λύτρωσαι ημάς από πάσης ανάγκης και θλίψεως.

Την πάσαν ελπίδα μου εις σε ανατίθημι, μήτερ του Θεού, φύλαξόν με υπό την σκέπην σου.

* * * * *

εὐχή τοῦ ἀγίου Ἐφραίμ.

Κύριε καὶ Δέσποτα τῆς ζωῆς μου, πνεῦμα ἀργίας, περιεργίας, φιλαρχίας καὶ ἀργολογίας μή μοι δῷς.

Πνεῦμα δὲ σωφροσύνης, ταπεινοφροσύνης, ὑπομονῆς καὶ ἀγάπης χάρισαί μοι τῷ σῷ δούλῳ.

Ναί, Κύριε βασιλεῦ, δώρησαί μοι τοῦ ὄρᾶν τὰ ἐμὰ πταίσματα, καὶ μὴ κατακρίνειν τὸν ἀδελφόν μου, ὅτι εὐλογητὸς εἶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Άμήν.

Zῇ Κύριος ὁ Θεός ὁ Παντοκράτωρ!

* * * * *

Άγνη Παρθένε Δέσποινα

Ποίημα του εν Αγίοις Πατρός ημών ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ
του Θαυματουργού, Επισκόπου Πενταπόλεως-
Αιγύπτου, του εν Αγίνει.

*

Ο ύμνος «Άγνη Παρθένε Δέσποινα» είναι ένας μη λειτουργικός ύμνος, που συνέθεσε ο Άγιος Νεκτάριος Αγίνης τον 19ο αιώνα μ.Χ., κατά τη διάρκεια της θητείας του ως διευθυντής της Θεολογική Σχολής στην Ριζάρειο της Αθήνας.

Η παράδοση θέλει την Παρθένο να εμφανίζεται ενώπιον του Αγίου Νεκταρίου στο μοναστήρι της Αίγινας, και να τον ζητάει να καταχράψει σε χαρτί έναν ιδιαίτερο ύμνο, όπου οι αγγελικές χορωδίες ήταν έτοιμες να το ψάλλουν. Αυτός ο ύμνος ήταν ο «Άγνη Παρθένε Δέσποινα».

(Απὸ Ωδὴ β') Ἡχος πλ.α'

Άγνη Παρθένε Δέσποινα, Ἀχραντε Θεοτόκε,
Χαῖρε Νύμφη Ἀνύμφεντε.

Παρθένε Μήτηρ Ἀνασσα, Πανένδροσέ τε πόκε,
Χαῖρε Νύμφη Ἀνύμφεντε.

Ὑψηλοτέρα οὐρανῶν, ἀκτίνων λαμπροτέρα,
Χαῖρε Νύμφη Ἀνύμφεντε.

Χαρὰ Παρθενικῶν Χορῶν, Ἀγγέλων ύπερτέρα,
Χαῖρε Νύμφη Ἀνύμφεντε.

Ἐκλαμπροτέρα οὐρανῶν, φωτὸς καθαρωτέρα,
Χαῖρε Νύμφη Ἀνύμφεντε.

Τῶν οὐρανίων στρατιῶν, πασῶν ἀγιωτέρα,
Χαῖρε Νύμφη Ἀνύμφεντε.

(Απὸ Ωδὴ ε')

Μαρία Ἀειπάρθενε, Κόσμου παντὸς Κυρία,
Χαῖρε Νύμφη Ἀνύμφεντε.

Ἀχραντε Νύμφη πάναγνε, Δέσποινα Παναγία,
Χαῖρε Νύμφη Ἀνύμφεντε.

Μαρία Νύμφη Ἀνασσα, χαρᾶς ἡμῶν αἰτία,
Χαῖρε Νύμφη Ἀνύμφεντε.

Κόρη σεμνὴ Βασίλισσα, Μήτηρ ύπεραγία,
Χαῖρε Νύμφη Ἀνύμφεντε.

Τιμιωτέρα Χερουβείμ, ύπερενδοξοτέρα,
Χαῖρε Νύμφη Ἀνύμφεντε.

Τῶν ἀσωμάτων Σεραφείμ, τῶν Θρόνων ύπερτέρα,
Χαῖρε Νύμφη Ἀνύμφεντε.

(Απὸ Ωδὴ δ')

Χαῖρε τὸ ἄσμα Χερουβείμ, χαῖρε ὅμνος Ἀγγέλων,
Χαῖρε Νύμφη Ἀνύμφεντε.

Χαῖρε ὡδὴ τῶν Σεραφείμ, χαρὰ τῶν Ἀρχαγγέλων,
Χαῖρε Νύμφη Ἀνύμφεντε.

Χαῖρε εἰρήνη καὶ χαρά, λιμὴν τῆς σωτηρίας,
Χαῖρε Νύμφη Ἀνύμφεντε.

Παστὰς τοῦ Λόγου ιερά, ὄνθος τῆς ἀφθασίας,
Χαῖρε Νύμφη Ἀνύμφεντε.

Χαῖρε Παράδεισε τρυφῆς, ζωῆς τε αἰωνίας,
Χαῖρε Νύμφη Ἀνύμφεντε.

Χαῖρε τὸ ξύλον τῆς ζωῆς, Πηγὴ ἀθανασίας,
Χαῖρε Νύμφη Ἀνύμφεντε.

(Απὸ Ωδὴ ε')

Σὲ ίκετεύω Δέσποινα, Σὲ νῦν ἐπικαλοῦμαι,
Χαῖρε Νύμφη Ἀνύμφεντε.

Σὲ δυσωπῶ Παντάνασσα, Σὴν χάριν ἔξαιτοῦμαι,
Χαῖρε Νύμφη Ἀνύμφεντε.

(Απὸ Ωδὴ β')

Κορὴ σεμνὴ καὶ ἄσπιλε, Δέσποινα Παναγία,
Χαῖρε Νύμφη Ἀνύμφεντε.

Ἐπάκουσόν μου ἀχραντε, κόσμου παντὸς Κυρία, **Χαῖρε Νύμφη Ἀνύμφεντε.**

(Απὸ Ωδὴ ε')

Ἄντιλαβοῦ μου ρύσαι με, ἀπὸ τοῦ πολεμίου,
Χαῖρε Νύμφη Ἀνύμφεντε.

Καὶ κληρονόμον δεῖξον με, ζωῆς τῆς αἰωνίου,
Χαῖρε Νύμφη Ἀνύμφεντε.

Υπεραγία Θεοτόκε σῶσον ἡμᾶς.

<https://www.youtube.com/watch?v=qBDAoRd9J5o>

<https://www.youtube.com/watch?v=IgV-LwzZ7O0>

Zῆ Κύριος ὁ Θεός ὁ Παντοκράτωρ!